

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Imagines

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΦΛ. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ. ΕΛΛΑΔΙΑ.

FLAVII PHILOSTRATI IMAGINES;

EODEM STEPHANO NIGRO INTERPRETE.

EXORDIVM. HELLADIA.

Oς τις μὴ ἀσπα-
 ζεται πλὴ ζωγρα-
 φίαν, ἀδικεῖ πλὴ
 ἀλήθειαν, ἀδικεῖ δὲ
 ἐς ἑσφίαν, ὅποσιν ἐς
 ποιητὰς ἠκει. Φορεῖ γὰρ ἴση ἀμφοῖν ἐς
 τὰ τῶν ἠερόων εἶδη, καὶ ἔργα, Συμμε-
 τείδω τε ἐκ ἐπαυνοῦ, δι' ἡμὴν καὶ λόγου ἢ
 τέχνη ἀπλεταί, καὶ βυλομύθω μὲν ἑσφί-
 ζεῖται, θεῶν δὲ ἕρημα, διὰ τε τὰ ἐν γῆ
 εἶδη, ὅποσα τοῖς λευκῶν ἀνὴρ ἡρώων
 φοιοῖ, διὰ τὰ ἐν ἔραν ἑσφίαν φαινόμενα.
 βασιλεύοντι ἢ ἢ γῆρσιν τὴ τέχνης, μί-
 μνσις μὲν, ἕρημα πρεσβύτατον, καὶ
 ξυπενέστατον τῆ φύσει. ἕρηον ἢ αὐτῶ
 ἑσφοὶ ἀνδρες, τὸ μὲν, ζωγραφήαν, τὸ
 δὲ, πλαστικῶν φήσαντες. καὶ πλαστικῆς
 μὲν, πολλὰ εἶδη καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ πλατ-
 τειν, ἐ ἢ ἐν τῶ χαλκῶ μίμνσις, καὶ ἑ
 ξέοντες πλὴ λυγδίνω, ἢ πλὴ ἑσφίαν
 λίθων, ἐ ὁ ἐλέφας, καὶ γὰρ Δία ἢ ἑσφίαν
 κῆ, πλαστικῆ. ζωγραφία ἢ, συμβέβλη-
 ται μὲν ἐν χρωμάτων, ἀεὶ τῆ δὲ οὐ

OVICVNQVE pi-
 cturá minimè am-
 plectitur, non mo-
 dò veritatem, ve-
 rùm & eam, quæ
 ad poëtas pertinet,
 iniuria afficit sa-
 pientiam. Eadem enim est utrisque
 ad Heroum tam species quàm ge-
 sta intentio. Symmetriam præterea
 contemnit, per quam ars ipsa rati-
 onem attingit: & si quis Sophi-
 starum more loqui voluerit, Deo-
 rum est inuentum, cum ob species,
 quibus in terra horæ* prata pingunt,
 tum vel maximè quæ in cælo ap-
 parent. Perscrutanti autem ipsius
 artis ortum, imitatio utique est,
 vetustissimum inuentum, natura-
 que cognatum. Ipsam autem sa-
 pientes excogitarunt viri, partim
 picturam, partim plasticen appel-
 lantes, & plasticen quidem multæ
 species. Nam & fingere, & quæ in
 ære fit imitatio, & lygdinem, pa-
 riùmve lapidem, atque ebur poli-
 re, & per Iouem sculptura ipsa pla-
 stice est. At pictura coloribus qui-
 dem constat, sed non hoc solum

* anni tē-
 pestates.

efficit. Iterum ab hoc sane vno exi-
 stente, longe plura, quam ars alia
 ex multis molitur. Vmbra enim
 demonstrat, & aliam furentis, a-
 lium moerentis, aut gaudentis aspe-
 ctum nouit, oculorumque fulgo-
 res qualescunque fuerint, quid pla-
 sticus quispiam minimè præstaret.
 Nam & fuluum, cesiūque, ac ni-
 grum nouit oculum, necnon & co-
 mam flauam ruffamque ac subcan-
 didam, vestiūque atque armorum
 colorem: thalamos præterea ac do-
 mos, nemorāque, & montes, ac
 fontes, & in quo hæc sunt, athe-
 rem. Quicumque autem ad huiusce
 scientiæ culmen peruenerint, quot-
 que ciuitates ac reges studio ipsam
 profecuti fuerint, cum ab aliis, tum
 ab Aristodemo ex Caria oriundo
 literarum monumentis mandatum
 est, quem ego picturæ causa *quadri-*
nium hospitatus sum. Pingebat e-
 nim ad Eumeli sapientiam, multam
 ipsi addens venerem. Sed nostra
 hæc oratio non de pictoribus est,
 atque ipsorum historia: verum pi-
 cturæ species pollicemur, medi-
 tationes iuuenibus ipsas compo-
 nentes. vnde & interpretabuntur,
 & quod exactum ac probatum est,
 curabunt. huiusce autem sermonis
 hæ causæ fuere. Erat quidem apud
 Neapolitanos hoc meum certamen.
 Ciuitas autè in Italia condita, Græ-
 ci genere, atque vrbanis. vnde & o-
 rationis studio Græcanici sunt. Mi-
 hi autem meditationes in propatu-
 lo minimè facere volenti, adoles-
 centes hospitis domum frequen-
 tantes perturbationem, ac mole-
 stiam præbebant. Diuertebam ita-
 que extra moenia in suburbio ad
 mare vergente, in quo porticus
 quædam ad Fauonium ventum ex-
 ædificata erat, quatuor (puto) vel

A τὸ μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείω (Θφίξ). ἀ-
 πό τούτου γε εὐδὸς ὄντος, ἢ ἀπὸ τῶν πολλοῦ
 λῶν ἐτέρω τέχνη. οἰκίαν τὴν ἑξήκοντα Φαι-
 νῆ, καὶ βλέμμα γινώσκεις, ἀλλο μὲν, τὸ
 μεμνηνός, ἀλλο δὲ, ἢ ἀληθῆτος, ἢ τὸ
 χερσόντος. Ἐ αὐτὰς ὀμμάτων, ὁποῖαι
 εἰσιν, ὁ πλαστικός μὲν τις, ἢ πῶς * ἐργάζε-
 ται. χερσόντος δὲ ὀμμά, Ἐ Γλαυκόν, καὶ
 μέλαν, γραφικὴ οἶδε. καὶ Ξανθὸν κό-
 μῶν οἶδε, Ἐ πυρσὴν, Ἐ ἠλιώσαν, καὶ ἐ-
 θῆτος χρώμα, καὶ ὀπλων. θαλαρῶν
 τε, Ἐ οἰκίας, καὶ ἀλση, Ἐ ὄρη, καὶ πηγῆς, καὶ
 τὸν αἰθέρα, εὐ αὖ ταῦτα. ὅσοι μὲν οὖν
 κράτος ἤραντο τὸ Ἰπσημης, Ἐ ὅσαι πό-
 λεις, καὶ ὅσοι βασιλεῖς ἐροῦν εἰς αὐτὴν
 ἐχρήσαντο, ἀλλοῖς τὸ εἰρήλαι, καὶ Αἰεσο-
 δήμω τῶ ἐν Καρίας. ὃν ἐγὼ Ἰπὶ ζω-
 γραφία Ξανθὸν ἐποίησα μὲν ἐπὶ τῶν πο-
 σάρον. ἐγραφε δὲ καὶ τὴν Εὐμήλας Ἐ-
 Φίδου, πολὺ τὸ Ἰπὶ χερσὶ εἰς αὐτὴν φέ-
 ρων. ὁ λόγος δὲ, Ἐ πρὸ ζωγραφῶν, Ἐ δι-
 ἰσορίας αὐτῶν, ἀλλ' εἶδη ζωγραφίας
 ἀπαγγέλλομαι, ὀμμάς, αὐτὰ τοῖς νέ-
 οῖς συνεπέντες. ἀφ' ὧν ἐρμηνεύσοισι τὸ
 καὶ Ἐ δοκίμου Ἰπὶ μνήσον. ἀφορμαὶ
 δὲ ἐμοὶ τουτωνὶ τῶ λόγων αἰδέ ἐχρῶντο.
 Ἰὼ μὲν ὁ πρὸ τοῖς Νεαπολίταις ἀ-
 γών. ἢ δὲ πόλις, εὐ Ἰταλία ὄκισται, γέ-
 νος, Ἐλληνας, Ἐ ἀστικοὶ ὄθεν Ἐ τὰς ἀστυ-
 δας τῶν λόγων Ἐλλῆσικοὶ εἰσι. Βελο-
 μῆν δὲ μοι τὰς μνήτας μὴ εὐ τῶ
 φανερά ποιείσθαι, πρὸ εἶχεν ὄχλον τῶ
 μείρεσθαι, Φοιτῶντα Ἰπὶ τὸ οἰκίαν τὸ
 Ξανθ. κατέλυτο δὲ ἔξω τῶ τείχεος, εὐ
 προασείω, τὸ βαμμῆνω πρὸς θαλασ-
 σαν. εὐ αὖ σοῦ τις Ἐξωκοδομητὸ καὶ Ἐ
 Φυρον ἀνεμον, Ἰπὶ τετταρῶν οἰμαί, ἢ

καὶ πέντε ὄροφῶν, ἀφορώσα εἰς τὸ Τυρ-
 ρηνικὸν πέλαγος, ἡστραπτο μὲν οὐδὲ
 λίθοις, ὁπόσοις ἐπαυεῖ τρυφή· μάλιστα
 ἢ λιῦθι γραφαῖς, σὺνηρμοσμένων αὐ-
 τῇ πινάκων· οἷς ἐμοὶ δοκεῖν, καὶ ἀπαθῶς
 πῆσιν σιωγέεσθαι. Ἐφία γὰρ ἐν αὐτοῖς ἐ-
 δηλάτο πλάτωνων ζωγράφων. ἐγὼ μὲν
 οὐδὲ καὶ ἀπὸ ἐμαυτοῦ ὥμιλον ἐπαυεῖν τὰς
 γραφάς. λιῦθον δὲ ἄρα ἕως τῶν ξένων, κο-
 μιθεὶ νέος, εἰς ἕτος δέκατον ἦδη, Φιλή-
 κοος, καὶ χείρον τῶν μαυδαίνων· ὅς ἐπε-
 φύλαξέ με ἐπιόντα αὐτάς, καὶ ἐδείτο
 μου ἐρμηνεύειν. ἴν' οὐδὲ μὴ σκαῖόν με
 ἠγροῖτο, ἔσαι ταῦτα ἔφλω, καὶ Ἰππιδάξι
 αὐτὰ ποιησώμεθα, Ἰππιδάξ ἤκη τὰ μεира-
 κια. ἀφικομένων ἔν, ὁ μὲν παῖς ἔφην,
 πῶς βεβλήστω ἔ ἀνακείστω τούτῳ ἢ
 ἀπουδῆ τῆς λόγου. ὑμεῖς δὲ, ἔπεθε, μὴ
 ξυωπδέμενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐρωτῶν-
 τες, εἴπ' μὴ σαφῶς φεάζοιμεν.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ.

Ἐγὼς οὐδὲ, ὡ παῖ, ταῦτα Ομηροῦ ὄν-
 τα, ἢ ἔ πρόποτε ἔγνωκας, δηλαδὴ θαυ-
 μα ἠγροῦ μῦθος, ὁ πῶσ δὴ ποτ' ἐζη τὸ πῦρ
 ἐν τῷ ὕδατι; συμβάλλω μὲν οὐδὲ ὁ, ἡ
 νοεῖς. σὺ δὲ ἀπόβλεψον αὐτῶν, ὅσον ἐ-
 κείνα ἰδεῖν, ἀφ' ὧν ἡ γραφή. οἶδα πού-
 τις Ἰλιάδος πῶν γῶμιλον, ἐν οἷς Ομη-
 ρος ἀνίστησι μὲν τὸν Ἀχιλλεῖα Ἰππιδάξ τῶ
 Πατρόκλῳ, κινεῖνται δὲ οἱ θεοὶ πολεμεῖν
 ἀλλήλοισι. τούτων οὐδὲ τῶν δὲ εἰς θεοῖς,
 ἡ γραφή, τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ οἶδε. τὸν δὲ
 Ἡφαιστον ἐμπεσεῖν φησι τῷ Σκαμαν-
 δρῳ πολυῶ, ἔ ἀκράτον. ὄρα δὲ πάλιν
 πάντα ἐκείθεν· ὑψηλὴ μὲν αὐτῇ ἡ πό-
 λιν, καὶ ταυτὶ τὰ κρήδεμνα τῆς Ἰλίου πε-

A etiam quinque tectis Tyrrenum
 respiciens mare. fulgurabat autem
 & lapidibus, quoscunque delitiæ
 commendant. maximè verò pictu-
 ris florebat, ipsis appensis tabellis,
 quas (ut mihi videtur) non sine ma-
 ximo labore quispiam collegerat.
 B Plurimorum enim pictorum in ipsis
 indicabatur sapientia. Ego autem
 & per me ipsam picturam laudare
 constituebam: sed erat hospiti fi-
 lius admodum iuuenis, in deci-
 mum iam annum, & auditionis
 studiosus, & disciplinarum cupi-
 dus, qui me ipsas adeuntem obser-
 uabat, neque ut interpretarer ro-
 gabat. Ne itaque me rudem arbi-
 traretur, erunt hæc, inquam, &
 cum primùm iuuenes venerint o-
 stendam. Quare cum venissent,
 puer inquam proponatur, ipsique
 sermonis studium deditur. Vos
 verò sequimini non modò consen-
 C rientes, verùm & si quid non planè
 dixerim, percunctantes.

SCAMANDER.

Nostine, ô puer, hæc esse Ho-
 meri, an nunquam nosti? Mirum
 videlicet existimans quonam pacto
 ignis in aqua viueret? coniciamus
 utique quod consideras. Tu verò
 ab his respicito, donec illa intuear-
 ris, à quibus deducta est pictura.
 D Nosti fortè Iliadis sententiam, v-
 bi Homerus Patrocli quidem cau-
 sa Achillem excitat: Dij verò ad
 mutuam commouentur prælium?
 Horum itaque quæ ad Deos per-
 tinent, alia quidem minimè nouit
 pictura. Vulcanum verò multum
 ac syncerum in Scamandrum ir-
 ruisse dicit. Aspice iam rursus il-
 linc omnia. Sublimis quidem hæc
 ciuitas, & hæc Ilij mœnia. Cam-

pus autem hic magnus, vt pote qui A
 Afiam aduersus Europam opposi-
 tam capiat. Hic autem ignis mul-
 tus quidem per campum inundat,
 multus verò ad fluminis ripas ser-
 pit, vt non amplius ipsi sint arbo-
 res. Sed qui circa Vulcanum est ig-
 nis, atque illabitur, & flumen ip-
 sum mœret, Vulcanoque supplicat.
 Quare nec comatus amnis quòd
 circumbustus sit, nec claudicans
 præ cursu Vulcanus pictus est, &
 ignis flos non flauus, nec solito as-
 pectu, sed fuluus ac subcandidus.
 Hæc non amplius Homeri.

COMVS.

Dæmon est Comus, à quo mor-
 talibus comessari est, adstat in thalami
 foribus aureis, vt puto. tarda autem
 ac difficilis ipsarum comprehensio
 ac cognitio; quòd in tenebris sint:
 nox enim non à corpore, sed à
 tempore picta est. Vestibula autem
 sponfos admodum felices in lecto
 iacere indicant. & Comus iuuenis
 ad iuuenes accedit, mollis, nec ad-
 huc ephebus, præ vino rubicundus,
 & quòd ebrius sit, dormit rectus.
 dormit autem faciem quidem in pe-
 ctus deiiciens, & gutturis nihil o-
 stendens; sinistram venabulo susti-
 nens. Sed manus sustineri arbitra-
 ta soluitur. & profectò is exprimi-
 tur effectus, qui in dormiendi ex-
 ordio accidit, cum nobis somno
 blandiente cogitatio in corù trans-
 it obliuionem, quæ continet. vn-
 de & quæ in dextera est facula, ma-
 num præ somno languentem fugere
 videtur. Sed Comus metuens cruri
 adherentem ignem, sinistram qui-
 dem tibiam in partem dextram:
 faculam vero ad sinistram trans-

A διον ἢ τετὶ μέγα, καὶ ἀποχεῶν πλω Ἀ-
 σίαν πρὸς πλω Εὐρώπην ἀνιπτάξαι.
 πῦρ ἢ ἔτο, πολὺ μὲν πλημμυρεῖ καὶ ἔ-
 πεδία, πολὺ ἢ καὶ τὰς ὄχθας ἔρπει τῆ
 ποταμοῦ, ὡς μηκέτι αὐτὰ δένδρα εἶη.
 τὸ ἢ ἀμφὶ τὸς Ἡφαιστον πῦρ, ἢ πῦρ
 τῷ ὕδατι. καὶ ὁ ποταμὸς ἀλγεῖ, καὶ ἰα-
 τῶν τὸν Ἡφαιστον αὐτὸς. ἀλλ' ἔτε ὁ πο-
 ταμὸς γέγραπται, κομῶν ὑπὸ ἔπικε-
 κῶν, οὔτε χλωδίων ὁ Ἡφαιστος ὑπὸ
 ἔπικεκῶν. ἔ τ' αὐτὸς ἔπικεκῶν, οὐ ζαν-
 δόν, οὐδὲ τῆ εἰδιομική οὐκ, ἀλλὰ χου-
 σοφδῆς, καὶ ἠλιώδης. ταῦτ' ἔκτεπ' Ομηροῦ.

ΚΩΜΟΣ.

Ο δαίμων ὁ Κῶμος, ὅρ' οὐ τὸ κω-
 μάζειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐφέσηκεν ἐν
 θαλάμῳ δύραις χρυσῆς οἶμα. βρα-
 δεῖα ἢ ἠ κατὰληψις αὐτῶν, ὑπὸ ἔως
 ἐν νυκτὶ εἶη γέγραπται ἢ ἠ νύξ, ἐκ δὲ τοῦ
 ἔ σώματος, ἀλλ' ἀπὸ ἔ καιροῦ. δηλοῖ ἢ
 τὰ πρὸς πλάγια, νυμφίους, μάλα ὀλ-
 βίοις ἐν δυνῆ κείσθαι. ἔ ὁ Κῶμος ἠκει,
 νέος ὅρ' ἀ νέοις ἀπαλός, ἔ οὐ πῶ ἐφη-
 βος, ἐρυθρός ὑπὸ οἴνῳ, ἔ καθύδων ὀρ-
 θός, ὑπὸ ἔ μύθῳ. καθύδῳ δὲ, τὸ μὲν
 πρὸς ὄψον ἢ τὰ σέρνα ρίψας, ἔ τ'
 ἀφῆς ἐμφαίνων οὐδὲν πλω ἢ δρισε-
 ρῶν πρὸς ὀλίω ἐπέχων. εἰληφθαι δὲ
 ἠ χεῖρ δοκοῦσα λύεται, καὶ ἀμύθῳ τὸ ἦθος
 ἐν δριχῆ ἔ καθύδῳ, ὅταν σάμνοντος ἠ-
 μαῖς τῆ ὕπνῳ, μετέρχηται ὁ λογισμὸς
 εἰς λήθειαν, ὡν σωέχῳ ὀδεν καὶ τὸ ἐν τῆ
 δεξιά λαμπάδι (ω) εἶοικε διαφύχῳ
 πλω χεῖρα, κατὰ ῥα θυμοῦτος αὐτῶ
 ἔ ὕπνῳ. δεδιώς ἢ ὁ Κῶμος προσβάλλ-
 λον τὸ πῦρ τῶ σκέλῳ, ὅρ' ἀ φέρῳ πλω

μὲν κνήμῳ πλω δρισερῶν ἢ τὰ δεξιά, τὸ ἢ λαμπάδιον ἢ τὰ δρισερῶν,

ἴν' ἐκκλίνῃ τὸν ἀτμὸν τῆς πυρός, ἐκκεί-
 μινῶ τῷ γόνῳ ἀφισαῖς τὴν χεῖρα. προ-
 σάπτει δὲ, ὁ φείλει μὲν ὅρα τῶν ζω-
 γραφῶν τοῖς ἐν ὥρᾳ, καὶ τοφλῶπιεσὶ
 καὶ δούλοισι τῶν αἰγραφαί. τῶν δὲ Κώ-
 μω, σμικρὰ δέει ἔξ' προσώπου, νεβρὸκο-
 πῆ, καὶ ἑλκονία τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς σκιαῖ.
 καὶ δούλει δὲ οἱ μαιμητῆρες ἀπὸ τῶν ἀλυσί-
 μαζων ἐστὶν ἐν ἡλικίᾳ τούτῃ. τὰ δὲ λοι-
 πὰ τῆς σώματος, διηκείβωται πάντα.
 τῶν δὲ λαμπρῶν αὐτὰ τῆς λαμπάδης,
 καὶ εἰς φῶς ἀγόντος, ὁ σέφανος δὲ τῶν
 ῥόδων, ἐπαυνοῖται μὲν, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ τῆς
 εἰδοῦς. ξανθοῖς γὰρ, καὶ κωμοῖς εἰ τύχοι
 χρωμασίν, ἀπομιμνῆσθαι τὰς τῶν ἀν-
 δρῶν εἰκόνας, οὐ μέγας ὁ ἀθλος. ἀλλὰ
 ἐπαυνοῖται καὶ τὸ χαυῶν τῆς σεφάνης, καὶ
 ἀπαλόν. ἐπαυνοῖται καὶ τὸ ἐνδροσον τῶν ῥο-
 δῶν, καὶ φημὶ γεγραφῆσθαι αὐτὰ μὲν τῆς
 ὀσμῆς. πῆ λοιπὸν τῆς Κώμου; πῆ δ' ἄλλο
 γέ, ἢ οἱ κωμάζοντες; ἢ ἔξ' ἑσθράλλης
 σε κρόταλα, ἔξ' ἑσθρῶν ἐναυλῶν, καὶ βοῆ
 ἀτακτοῦ; λαμπάδες τὲ ἕσθρα φαίνον-
 ται, ὅρα ὧν ὅστι τοῖς κωμάζοισι, ἔξ' τὰ
 ἐν ποσὶν ὄραν, καὶ ἡμῖν ὁρᾶσθαι. σπε-
 ξαίρεται δὲ καὶ πολιὸς λεῶν, καὶ γυναικῶν
 μετ' ἀνδρῶν ἴεται, καὶ ὑπόδημα κοινὸν
 ἔχουσι. καὶ ζώνων δὲ ὅρα τὸ οἰκειόν. συλ-
 χῶρεϊ δὲ ὁ Κώμος, ἔξ' ἡλικίᾳ ἀνδρί-
 ζεσθαι, ἔξ' ἀνδρὶ θῆλυ ἐνδύσθαι σολῶν,
 καὶ θῆλυ βαίναν. καὶ οἱ σεφάνοι, ἐκ ἀν-
 δρῶν ἐπὶ, ἀλλ' ἀφῆρη αὐτοῖς τὸ ἰσχυρὸν
 ὑπὸ τῆς τῆς κεφαλῆς ἐφαρμόσειας,
 διὰ τὸ ἀτακτεῖν ἐν τῷ δρόμῳ. ἢ γὰρ τῶν
 ἀνδρῶν ἐλθῶν ἐπὶ τῶν χεῖ-
 ρα, ὡς μὲν ἀνδρῶν αὐτὰ περὶ τῆς χεῖρας.
 οὐ μάλιστα δεῖται ὁ Κώμος. καὶ ἢ δεξιά τοῖς δακτύλοις ὑπερεσφαλμένους,

κ. 296.

A fert, ut ignis vaporem declinet. ab-
 exposito genu manum arcens. Fac-
 ces autem debentur quidem a pi-
 ctoribus his, qui vigore sunt aeta-
 tis constituti, & absque his caeu-
 tiunt picturae. Como vero par-
 lulum facie opus est, nutanti, & a
 capite umbram trahenti. Verum
 ceterae corporis partes exacte offi-
 ctae sunt, eas illustrante atque in
 lucem educente facula. Rosarum
 autem corona laudetur quidem,
 sed nequaquam a specie. Flavis e-
 nim ac ceruleis, si contigerit, co-
 loribus florum imagines referte
 haud magnus est labor. Ceterum
 coronae laxitatem ac mollitiem lau-
 dare oportet. Commendo & rosa-
 rum rosidum, ipsasque cum odo-
 re pictas assero. Quid reliquum est
 Comi? Quidnam aliud praeterquam
 lasciuientes? nonne erotala, strepi-
 tusque intonans, ac vox enormis
 te petit? Lampades quoque sublu-
 cent, unde & lasciuientibus, quae
 ante pedes habent videre, & a no-
 bis videri licet. Multus autem po-
 pulus simul extollitur, & muliercula
 cum viris incedunt, & calciamen-
 tum commune habent, & praeter peculia-
 rem cinguntur consuetudinem. nam
 Comus & mulieri virum agere, &
 viro stolam induere muliebrem,
 muliebriterque incedere permittit:
 & coronae non amplius floridae:
 Sed ipsarum quod capitibus con-
 cinnatae sint, ablata est hilaritas,
 cum per luxum ac lasciuiam cur-
 rant. Florum enim libertas manum
 auersatur, utpote quae eos ante tem-
 pus flaccidos reddat. Plausum e-
 tiam quendam imitatur pictura,
 cuius maximè indiget Comus. Nam
 dextera contractis digitis subiectam

B

C

D

sinistram ad cauum plectit; vt manus cymbalorum more percussæ consonæ fiant.

FABVLÆ.

Ad Æsopum fabulæ proficiscuntur, quòd ipsarum sit studiosus, cum diligentes. Nam & Homero quidem curæ fuit fabula, & Hesiodo, necnon & in Lycamben Archilocho, verùm humana omnia ab Æsopo sub fabularum inuolucro conficta sunt, & rationis causa feras rationis participes fecit. Et enim auaritiã demolitur, contumeliãque ac fraudem abigit. Et hæc leonem ac vulpem, & per Iouem equum agere inducit: & ne testudo quidem muta: sub quibus humanarum rerum peritiã pueri percipiunt. Æsopi itaque causa probatæ fabulæ ad sapientis fores accedunt, vittis ipsum, oleaginóque ramo coronaturæ. Ipse autem aliquam (puto) contexit fabulam. Oris enim risus, oculique in terram dimissi, id præferunt. Nouit pictor fabularum cogitationes relaxato indigere animo. Philosophatur autem pictura, & circa fabularum corpora: feras enim commiscens Æsopo choream constituit, ab illius scena confingens. Choreæ autem princeps picta est vulpes. Nam haud fæcus Æsopus in plurimis argumentis ministra vitur vulpe, ac Dauo comœdia.

MENOECEVS.

Thebarum quidem obsessio, septem enim sunt portarum mœnia. Exercitus verò Bolyntices Oedipi fil. Cohortes enim septem. Iphis autem Amphiarus tristi, & quæ ra-

οὐδ' Οιδίποδος. οἱ γὰρ λόχοι, ἐπὶ πλάγῃ δ' αὐτοῖς Ἀμφιάραος ἀθύρωμα εἶδεν.

A ὑποκειμένῳ ἢ δρισερῶν πλήθῃ ἐς τὸ κοῖλον, ἢ ὡσὶν αἱ χεῖρες ζύμφωνοι, πληθόμηναι ἕπω κυμβάλων.

ΜΥΘΟΙ.

Φοιτῶσιν οἱ μῦθοι ἄρα τὸν Αἰσωπον, ἀγαπῶντες αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν Ἰημιθεῖται. ἐμίγησε μὲν γὰρ Ἐομήρω μῦθου, καὶ Ησίοδω. ἐπὶ δὲ καὶ Ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάμβῳ. ἀλλ' Αἰσώπω πάντα τὰ τῶ ἀνθρώπων κήμε μῦθῳ. καὶ λόγου τοῖς θεοῖσι μετὰ δέδωκε, λόγῳ ἕνεκα. πλεονεξίαν τὴν γὰρ Ἰημιόπη, καὶ ὕβριν ἐλαμῶν ἢ ἀπάτην. καὶ ταῦτα, λέων πῆς αὐτῷ ὑποκρίνεσθαι, ἢ δλώπηξ, καὶ ἵππος νῆ Δία. καὶ οὐδὲ ἡ χελώνη ἀφῶνος. ὑφ' ὧν τὰ παιδία μαθηταὶ γίνονται τῶ βίῃ πρῶτα μαθητῶν. διδοκίμου ὡς οἱ μῦθοι διὰ τὸν Αἰσωπον, φοιτῶσιν Ἰημι τὰς θύρας τῶ θεοῦ, ταινίαις αὐτὸν ἀναδήσοντες, ἢ σεφάτων ὡς αὐτῶν σαλλῶν σεφάτων. οἱ δὲ, οἱμαί πνα ὑφαίνε μῦθον. τὸ γὰρ μειδίαμα τῶ προσώπου, ἢ οἱ ὀφθαλμοί, καὶ τῶ γῆς ἐσῶτες, τῶ δηλῶσιν. οἱ δὲ ὁ ζῶντος φῶς ὅτι αἱ τῶ μῦθων φρονήσεις, ἀνέμηνες τῶ ψυχῆς δέονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἡ γραφή ἢ τὰ τῶ μῦθων σώματα. θηρία γὰρ συμβάλλουσα ἀνθρώποις, πρῶτον ἰστοχόρον τῶ Αἰσώπω, διὰ τὸ ἐκείνης σκηπῆς συμπλάσασα. κορυφαία δὲ τῶ γῆς ἢ δλώπηξ γέγραπται. γρηται γὰρ αὐτῆ ὁ Αἰσωπος διακόνω τῶ πλείων ὑποθέσεων, ὡσπερ ἡ κωμῶδία τῶ Δάω.

MENOIKEYS.

Θηβῶν μὲν, ἢ πολιορκία. τὸ γὰρ τειχῶς, ἐπὶ ἀπυλον. ἢ στραπὶ δὲ Πολυνείκης.

οὐδ' Οιδίποδος. οἱ γὰρ λόχοι, ἐπὶ πλάγῃ δ' αὐτοῖς Ἀμφιάραος ἀθύρωμα εἶδεν.

ξυμμένει ἀπείσοι. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι λο-
 χαῖοι, δεδίασι ταῦτα, ἔτασ' χεῖρας εἰς
 τὸν Δία αἶροισι. Καπανεὺς ὅ, τὰ τεῖχη
 βλέπει, ὡς φρονῶν τὰς ἐπέλξεις, ὡς
 κλίμακι ἀλώϊας. οὐ μὲν βάλλεσθαι
 πῶ δ' ἔτι ἐπέλξεων, ὀκνοῦντες πού
 οἱ Θεβαῖοι ἀρξαι μάχης. ἠδὲ τὸ σοφί-
 σμα ἔζωγράφει. πρὶ βάλων γὰρ τοῖς
 τεῖχεσιν ἀνδρας ὀπλισμένους, ἴσος μὲν
 δ' ἴσους ὄρεσθαι. ἔδ' ὅ, ἀσαφείς
 τὰ σκέλη, ἔδ' ὅ, ἡμίσεας. καὶ σέρνα ἐ-
 νίων, ἔ κεφαλὰς μόνας, καὶ κόρυθας
 μόνας. εἴτα αἰχμας. ἀναλογία ταῦτα,
 ὡς πᾶσι δὴ γὰρ κλέπτεσθαι ἴσος ὀφθαλμῶν,
 τοῖς Ἰπτιθεῖοις κύκλοις σωμαπόντας.
 οὐδὲ αἱ Θεβαῖαι ἀμάντ' ἔσθαι. λόγιον γὰρ
 ἡ ὁ Τίρεσιος λέγει, τείνον ἐς Μενόικεα
 τὸν Κρέοντος, ὡς δ' ὀπθάνων εἴδα ἡ χεῖρα
 τὸ δράκοντος, ἐλθούρια ἡ πόλις ἐν ἴσ-
 του εἴη. οὐδὲ δ' ὀπθάνων λαθῶν τὸν πα-
 τέρα, ἐλεφνὸς μὲν τῆς ἡλικίας, βύδαμ-
 μων ὅ τ' ἔσθαι. ὄρεσθαι γὰρ τὰ τ' ἔσθαι
 ζωγράφει. ζωγράφει μειράκιον, οὐ λευκόν,
 οὐδὲ ἐν ζυφῆς, ἀλλ' ἐν ψυχον, καὶ πα-
 λαίστρας πνέον, οἷον τὸ μνηχρόων ἀ-
 δος οὐς ἐπαμνεῖ ὁ ἔσθαι Ἀρίωνος. διαφράτ-
 τει ὅ αὐτὸ σέρνοισι διαφέσει, καὶ πλθυ-
 ραῖς, ἔσθαι τῶ συμμέτρῳ, καὶ μηροῖ.
 ἔσθαι καὶ ὠμων ἐπαγγεῖα, καὶ ἐπὶ
 ἀτρέπῳ τένοντι μετέχει ὅ καὶ κόμης,
 ὅσον μὴ κομᾶν. ἐφέσθαι ὅ τῆ χεῖρα τ' ἔσθαι
 δράκοντος, ἐλκον τὸ ξίφος, καὶ ἐν δ' ἐδυ-
 κὸς ἠδὲ τῆ πλθυρᾶ. δεξώμθα, ὡς πᾶσι,
 τὸ αἶμα κόλπον αὐτῶ ὑποχρόντες. ἐκ-
 χεῖται γὰρ, καὶ ἡ ψυχὴ ἠδὲ ἀπεισι. μικρὸν
 ὅ ὑπερον, καὶ τετραγῶμας αὐτῆς ἀκούση.
 ἔσθαι γὰρ τῶ καλῶν σωματῶν ἔσθαι αἰ

A tientur intelligente specie propin-
 quat. & ceteri quidem duces hæc
 metuunt, & manus ad Iouem tol-
 lunt. Capaneus verò mœnia specu-
 latur, propugnacula, vt pote quæ
 scalis faciliè capi possent, contem-
 nens. Nondum tamen à propu-
 gnaculis petitur, dum fortassis au-
 spicari pugnam Thebani verentur.
 iucundum ac suaue est pictoris in-
 uentum. Armatos enim viros mœ-
 nibus circundans, hos quidem in-
 tegros videndos præbet: hos verò
 B crurum tenuis, nonnullos dimidia-
 tos, & quorundam pectora, & so-
 la capita, & galeas solas, deinde
 cuspides. Proportio hæc sunt, ὁ
 puer. oportet enim decipere oculo-
 aptis orbibus coabeuntibus: Ne
 Thebæ quidem vaticinio carent.
 Oraculum enim Tiresias dicit, ad
 Creontis Menœceum pertinens.
 quod videlicet libertate fruetur ci-
 uitas, si ad draconis lustrum mori-
 C tur. Hic autem clam patre mori-
 tur, ob ætatem quidem miserabilis,
 ob audentiam verò felix. Aspice
 quæ ad pictorem pertinent. Ado-
 lescentulum nec candidum, nec de-
 litiosum pingit, sed magnanimum,
 ac palæstram spirantem: qualis est
 flauorum flos, quos Aristonis filius
 laude profequitur. Ipsum autem
 quæ faciliè tangi possint pectori-
 bus, lateribusque, & modico na-
 D te, ac femore circunsepit. Hume-
 ris quoque, inflexibilisque cerui-
 ce valet. ita est comæ particeps,
 vt comam nutrire non videatur.
 Stringens autem enssem draconis
 adistit lustrum: & cum iam lateri
 adfixus sit, sanguinem subdito si-
 nu excipiamus. Effunditur enim, &
 anima mox abiit. Quare paulò
 post ipsam stridentem audies. For-
 mosorum namq; corporum amore

ipsæ etiam animæ capiuntur: quo fit vt inuitæ ab ipsis decedant. effluente autem paulatim sanguine labat, pulchróque ac suavi, & vt somnum trahente intuitu, mortem salutat atque amplectitur.

NILVS.

Cubiti circa Nilum ludunt pueri, corporis quantitati cognomines: quibus Nilus summopere oblectatur, cum ob alia, tum vel maximè quòd ipsum quantum Ægyptiis profusus sit, enuncient. Procedunt igitur, & velut ex ipsa aqua molles ac ridentes progrediuntur infantes. Participes autem esse & sermonis existimo. Hi quidem ipsius humeris insident, hi à cincinnis suspenduntur, nonnulli in vlna dormiunt, alij in pectore petulanter saliant, ipse verò tam ex sinu, quàm ex vlna flores illis offert, vt ex ipsis corollas contexant, & super floribus dormiant sacri atque odorati. Et ex pueris alius alium cum sistris ascendit. Hæc enim illi aquæ consona. Ceterum crocodili, & qui à nonnullis Nilo adscribuntur, Hippopotami, nunc in imo iacent vortice, ne pueris terrorem incutiant. Agricolationis autem ac nauigationis symbolum, ô puer, ex huiusmodi Nilum indicat ratione. Ægyptum nauigabilem reddens Nilus, vt feraci vtatur tellure efficit, à campestri epotus regione. In Æthiopia autem vnde delabitur, moderator ipsi adstat dæmon, à quo suis concinnis mittitur horis. Pictus autem ita est, vt cælum attingere videatur, pedémque ad fontes habeat, qualiter, ô Neptune, in

A ψυχὰ ἰχθυοῖσιν ὄθεν ἀκουσαὶ αὐτῶν ἀπαλλάσσονται. ὑπεξίοντος ἢ αὐτῶ τῆς αἵματος, οὐκ ἀλάξῃ, ἢ ἀσπαζέει τὸν θάνατον, καλῶ καὶ ἠδεῖ τῶ ὄμματι, καὶ οἷ ὑπνον ἔλκοντι.

NEÏΛΟΣ.

Περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πηχῆς ἀθύροισι παῖδια, ξύμμετρα τῶ ὀνόματι. καὶ ὁ Νεῖλος αὐτοῖς ὑπὲρ γαίνυδι, τὰ τε ἀλάξῃ καὶ ὅτι κηρύττοισιν αὐτῶν, ὅσος Αἰγυπθίοις παρέχεται. παρέσται γὰρ αὐτῶ, ὅτι ἔρχεται αὐτῶ ἐκ τῆς ὑδατος, βρέφῃ ἀπαλά, ὅτι μεθίστανται μετέχον ἢ οἷμα αὐτῶ ὅτι ἔλαλου. ὅτι οἱ μὲν, τοῖς ὤμοις αὐτῶ ἐφίχουοισιν. οἱ ἢ, τῶν πλοκαμῶν ἐκίρμαν. οἱ ἢ, τῆ ἀγκάλη καθύδουσιν. οἱ δὲ, κωμάζουσιν ἐπὶ τῆ σέρνῃ. ὅτι, ἀναδίδωσιν αὐτοῖς αἰθῆ, τὰ μὲν, ἀπὸ τῆ κόλπου, τὰ δὲ, ἀπὸ τῆς ἀγκάλης, ὡς σεφάλοις, τὰ ἀπὸ αὐτῶν διαπλέκουσιν, ἢ καθύδουσιν ἐπὶ τῆ ἀνθέων ἱεροῖ, ἢ βύβου δῆς. ὅτι ἐπαναβαίνοισιν ἄλλο ἄλλω τὰ παῖδια, σείσσοις ἅμα. ταυτὶ γὰρ ἐναυλα ἐκείνω τῶ ὑδατι. κροκόδειλοι μὲν ἔν, ἢ οἱ ποτάμοι τῆ ἰππων, οἱ τῶ Νεῖλω πνὲς παροσγράφοισιν, ἀπὸ κεινται νῦν ἐν βαθεία τῆ δίνῃ, μὴ δὲ τοῖς παιδοῖς ἐμπέση. γεωργίας ἢ, ἢ ναυπλίας σύμβολον, δηλοῖ τὸ Νεῖλον ἐκ τοῖς δὲ, ὡ παῖ, λόγου. Νεῖλος Αἰγυπθίου πλωτῶ ἐργαστέμμος, ἀνκάρτω τῆ γῆ γῆρας δίδωσιν, ὑπὸ τῶν πεδίων ἐκποδεῖς. ἐν Αἰθιοπία δὲ, ὄθεν ἔρχεται, ταμίας αὐτῶ δαίμων ἐφῆσκειν, ὑφ' οὗ πέμπεται τῆς ὥραις σύμμετρος. γέγραπται ἢ ἐρανομήκης ἐπινοῆσαι ἢ τὸ πόδα ἔχει πρὸς ταῖς πηγῆς. οἷ, ὡ Πόσφδον,

προσνύων πρὸς ἔτον ὁ ποταμός, βλέπει, ἔπειτα αἰτεῖ τὰ βρέφη αὐτὰ πολλά ἐξ ἑστέ.

ΕΡΩΤΗΣ.

Μήλα ἔρωτες ἰδοὺ τρυγῶσιν, εἰ δὲ πλῆθος αὐτῶν, μὴ θαυμάσης. νυμφῶν γὰρ δὴ παῖδες οὗτοι γίνονται. ἡ ἄπαι κυβερνῶντες, πολλοὶ δὲ διὰ πολλὰ, ὡς ἐρώσιν ἀνδραποικίαν οὐράνιον, φασὶν εἰ τῶν οὐρανῶν πρὸς τὴν τὰ θεῖα. μὴ ἐπήδου τί τις ἀνὰ τὸν κήπον δωδίας, ἢ βραδυῶς τοῖς τῶν ἀλλὰ πρὸς δὴ μὴ ἀκούε. πρὸς βαλεῖ γὰρ σε μὴ τῶν λόγων, ἔπειτα μήλα. πόρδοι μὲν οὗτοι φυτῶν, ὀρδοὶ πόρδοντα. τὰ μέσου δὲ αὐτῶν, ἐλαδία βαδίζον. πᾶσα δὲ ἀπαλή κατέχει τὸν δρόμον, οἷα καὶ κατὰ κλιθῆν πρὸς τὴν ἐξ ἀκρῶν ἔπειτα ὄρων μήλα χρυσαῖα, καὶ πυρᾶ, καὶ ἡλιώδη πρὸς ἀργῶντα, τὸν ἑσπέρων ὄλων τῶν ἐρωτῶν γεωργεῖν αὐτὰ. φάρετρα μὲν οὖν χρυσοπάσοι, καὶ χρυσαῖα, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς βέλγη. γυμνὴ τούτων ἡ ἀγέλη πᾶσα καὶ κοῦφοι διαπέτονται, πρὸς ἀρπύσσαντες αὐτὰ τῶν μήλων. αἱ δὲ ἐφ᾽ ἐσθρὶδες αἱ ποικίλαι κείνη μὲν ἐν τῇ πόσῃ, μυρία δὲ αὐτῶν τὰ δὴ οὐδὲ ἐσεφάρωνται τὰς κεφαλὰς, ὡς ἀποχρώσεως αὐτοῖς τῆς κόμης. πρὸς δὲ Κυανέα, καὶ Ποικιλῆ, καὶ χρυσαῖα ἐπίοις, μονοῦ καὶ αὐτὸν πλήρη τὸν ἀέρα. ἔπειτα ἀρμονία μοισικῆ. φῶν τῶν παλῶν, εἰς οὓς ἀποπέδοντα τὰ μήλα. ὡς πολλὴ μὲν πρὸ αὐτῶν ἡ Σαρδῶν, πολλὴ δὲ ἡ Σμύρναδος, ἡ δὲ ἡλίου δὲ ἡ Μαργηλῆ. ἡ σιωπῆ καὶ αὐτῶν, ἡ Φαίτου νοείδω. οὐδὲ κλιμάκων δέονται πρὸς τὰ δένδρα πρὸς

A hunc annuens fluvius spectat, & multos ipsi esse infantes. periculi in illis est. AMORES.

Ecce Amores poma colligunt, quod autem multi sint, ne admiratus fueris. Hi namque nympharum sunt filij. Mortalium genus omne moderantes. Multi, quod ea multa sint, quorum homines amore capiuntur. Coelestem autem diuina agere in caelo ferunt. Nunquid eius, quae in horto est, benevolentiae quicquam sensit? an hoc fero te adit? sed prompto audias animo. Te enim una cum oratione mala quoque percutiunt. Hi quidem plantarum ordines recti incedunt, per quorum medium ambulandi facultas datur. Mollis autem herba curriculos obtinet. Ut strati instar iacentibus sit. A summis autem ramis mala aurea, ruffaque, ac lucida ad se excolenda uniuersum cupidinum examen attrahit.

C At pharetra inaurata, atque aurea, & quae in ipsis sunt sagittae. Horum autem uniuersus nudus est grex: leuesque peruolant, cum malis ea suspenderit. Vario autem colore distinctae vestes in herba iacent, quarum innumeri sunt flores. Neque coronati sunt capita, ut pote coma ipsis sufficiente. Pennae caeruleae ac phoeniceae, & nonnullis aureae tantum non ipsum aera quodam percutiunt concentu. O felices calathi, in quos poma deponunt. Quam multus circa ipsos Sardonicus, multa & Smaragdus: vera est & Margelis. Horum compositio Vulcano adscribitur. Ipsius autem opera ad scalas extruendas, ut arbores ascendant, minimè indigent.

sublime

sublime

sublime enim & ad ipsa aduolant
 mala : & ne saltatores , vel discu-
 rentes , vel dormientes dicamus ,
 vel vt poma edentes gaudent .
 Quidnam isti sentiant videamus .
 Ecce enim quatuor inter cupidines
 formosissimi à ceteris secesserunt ,
 quorum duo mala sibi inuicē mit-
 tunt . Alteri duo mutuis se sagittis
 petunt , nec vultibus insunt minæ :
 sed pectora inuicem præbent , vt
 illic saltem tela inhæreant . Pulchrū
 hoc est ænigma . Aduerte autem
 nunquid pictoris mentem noue-
 rim . Amicitia hæc sunt , ô puer ,
 ac mutuuum desiderium . Nam qui
 poma ludunt , amoris initium fa-
 ciunt . Vnde hic quidem osculatus
 iacit malum . Hic verò supinis ip-
 sum excipit manibus , indicans se
 osculaturum , ac remissurum si ce-
 perit . Hoc autem sagittariorum par
 amorem , qui iam præuenerit , con-
 firmant . Et hos quidem ludere ,
 vt amare incipiant , hos verò ne de-
 sinant , iaculari contendo . at illi cir-
 cum quos multi spectatores ob i-
 ram conflixerunt , quædamque eos
 habet lucta . Dicam & luctam , hoc
 enim deprecaris . Hic quidem ad-
 uersarium superauit , in eius dor-
 sum volans , & in suffocationem
 abducit , & cruribus necit . Hic
 verò neque deficit , & rectus assur-
 git , manumque qua angitur dissol-
 uit , vnum de digitis reflectens ,
 post quem non amplius reliqui te-
 naciter continent . dolet enim con-
 tortus , & luctatoris aurem mor-
 det . Vnde spectantes indignantur
 cupidines , quòd & inique & præ-
 ter luctantium morem faciat , po-
 misque ipsum appetunt . Ne lepus

A
 αὐτῶ . ὑψὸς ἄρα καὶ ἐπ' αὐτὰ πέτονται
 τὰ μῆλα . καὶ ἵνα μὴ εἴδῃ χορδύτας λέ-
 γω μὲν , ἢ τοῖς διαδέονται , ἢ εἴδῃ καθά-
 δοντας , ἢ ὡς γαίνωται τῶν μῆλων ἐμ-
 φαγόντες , ἴδω μὲν ὅ , τί ποτε οὗτοι νοῶ-
 σιν , οἱ γὰρ κάλλιστοι τῶν ἐρῶτων , ἴδου δὴ
 τέταρες ὑπεξυθόντες τ' ἄλλων , οἱ δύο
 μὲν αὐτῶν ἀντιπέμποισι μῆλον ἀλλή-
 λους . ἢ ἢ ἑτέρα δυάς , ὁ μὲν , τοξόβη (B)
 ἑτῆρον ὁ δὲ , ἀντιτοξόβη . εἰ οὐδὲ ἀπειλή
 τοῖς ποροσώποις ἐπέειν . ἀλλὰ καὶ σέρνα
 ἄρ' ἐχέουσιν ἀλλήλους , ἵν' ἐκεῖ πρὸς τὰ βέ-
 λη πελάσῃ . καλὸν τὸ ἄνιγμα . σκόπει
 ἄρ' εἰ π' ἐξωίημι τ' ζωγράφα . Φιλία
 ταῦτα ὦ παῖ , εἰ δὴ μῆλων ἴμερος . οἱ μὲν
 ἄρ' διὰ τ' μῆλου παίζοντες , ποδοῦ δέ-
 χονται . ὅθεν ὁ μὲν , ἀφίησι Φιλήσας τὸ
 μῆλον ὅ , ὑπὸ τῆς αὐτοῦ ὑποδέχεται τῆς
 χερσὶ , δῆλον ὡς ἀντιφιλήσων εἰ λάβοι ,
 καὶ ἀντιπέμψω αὐτό . τὸ ἢ τῶν τοξοτῶν
 C
 ζώβητος ἐμπεδοδοσιν ἐρῶτα , ἢ δὴ φθά-
 νοντα . εἰ Φημὶ εἴδῃ μὲν παίζον ἐπὶ τῷ
 δέξασθαι τ' ἐρῶν , τοῖς ἢ , τοξόβη ἐπὶ τῷ
 μηδὲ λήξαι τ' πόθεν . κέενοι μὲν οὐκ
 πρὸς οἱ οἱ πολλοὶ δεαταί , θυμῶ συμ-
 πεπλώκασι . καὶ ἐχέ τις αὐτὸς πάλη . λέ-
 ξω καὶ πλὴν πάλω . εἰ γὰρ τῶν εἰλιπα-
 ρεῖς . ὁ μὲν , ἤρηκε τ' ἀντιπαλον , πρὸς τῆς
 αὐτῶ καὶ τῶν νώων , καὶ εἰς πνίγμα ἀπο-
 D
 λαμβάνει , καὶ κατὰ δέ τοῖς σκέλεσιν .
 ὁ ἢ , οὔτε ἀπαγορεύει , καὶ ὀρθὸς ὑπανί-
 σαται , καὶ διαλύει πλὴν χεῖρα , ὑφ' ἧς ἀφ-
 χεῖται , σρεβλώσας εἴνα τῶν δακτύλων .
 μὴ ὄν , κέεπ οἱ λοιποὶ ἐχέουσιν , εἰδὲ εἰσὶν
 εἰ τῶ ἀπρίξ . ἀλλὰ καὶ δὲ σρεβλούμενος ,

καὶ κατεδίξ τῶ παλαισοῦ τὸ οἶ . ὅθεν δυσχεραίνουσιν οἱ δεώμενοι τῶν ἐρῶτων ,
 ὡς ἀδικοῦνται , καὶ ἐκπαλαίοντι καὶ μῆλοις αὐτὸν καταλιθῶσι . μηδὲ ὁ λαγαῖος

ἡμας ἐκείνοσι διαφθγέω. σιωθρη-
 σωμην ἢ αὐτὸν τοῖς ἔροσι. τῆς τὸ θη-
 εῖον ὑποκαθήμενον τῆς μηλέαις, καὶ
 σιπούμενον τὰ πίπλοντα εἰς γλῶμῆλα,
 πολλὰ ἢ καὶ ἡμίθεστα καταλείπον,
 διαθρηῶσιν οὗτοι, καὶ ταραήλοισιν, ὁ μὲν,
 κρότω χροῦν ὁ ἢ, κεκραγῶς ὁ ἢ, ἀνα-
 σείων πλὴν χαμύδα. καὶ οἱ μὲν, ὑπερ-
 πέτονίαι ἔθελος καταβοῶντες. οἱ δὲ,
 μθέποισιν αὐτὸ πεζοὶ κατ' ἴχνος ὅδ' ἢ
 ὡς ἐπιρρίψων ἑαυτὸν ὠρμησε. καὶ τὸ
 θηεῖον ἀλλίω ἔξάπετο. ὁ δὲ, ἔπιθε-
 λῶς τῶ σκέλεϊ τ' λαγῶ. τὸν ἢ, καὶ διω-
 λίδησεν ἠρηκότα. γῆῶσιν ἔν, καὶ κατα-
 πεπλώκασιν ὁ μὲν, εἰς πλῆθειν, ὁ δὲ,
 πρῆλυς. οἱ δὲ, ὑπῆλοι πάντες, ἐν τοῖς τῆς
 διαμῦρπας γῆμασι. τοξῶς δὲ οὐδεῖς,
 ἀλλὰ πειρώνται αὐτὸν ἐλεῖν ζῶντα, ἰε-
 ρεῖον τῆ Αφροδίτῃ ἠδῖσον. οἷδα γὰρ πε-
 τὸ φεῖ τῆ λαγῶ λεγόμενον, ὡς πολὺ
 τ' Αφροδίτης μέτεστιν αὐτῶ. λέγει ἔν
 φεῖ μὲν τῆ θήλεος, θηλάζων τὸ αὐτὸν
 ἀέτεκε, καὶ ἀποπικτεν πάλιν ἐπὶ ταύ-
 τῶ γάλακτι. ἔθῆκωσιν δὲ, ἔ οὐδὲ
 εἰς χρόνος αὐτῶ ἔ τόκου κενός. τὸ ἢ ἀρ-
 ρεν. ἀπεῖρά τε ὡς φύσις δῆρῶν, καὶ
 ἀποκωσικῆ φῆ οὐ πέφυκεν. οἱ ἢ ἀποποι-
 τῆν ἔρατων, καὶ πειθῶ πινὰ ἔροικλῶ
 ἐν αὐτῶ κατέγνωσαν, βιάω τέχνη τὰ
 παιδικὰ θηρόμενοι. ταῦτα μὲν οὐ
 καταλίπωμεν ἀνθρώποις ἀδίκους, καὶ
 ἀναξίοις ἔ ἀντεροῦδα. σὺ δὲ μοι πλὴν
 Αφροδίτῃ βλέπε, ποδὸν, καὶ κτ' ἢ
 τῶν μῆλων κείνη. ὁρᾶς πλὴν ὑπανδρον
 πέτραν κείνην, ἧς νᾶμα κωνώτατον
 ὑπεκρέχῃ, χλωρόν τ' καὶ πόπμον, ὅδ' ἢ
 καὶ διοχέιδεῖται ποτὸν εἰ) τῆς μηλέαις; ἐνταῦθα μοι πλὴν Αφροδίτῃ νόει

A quidem ille nos fugiat. Capiamus
 autem ipsum vnà cum cupidini-
 bus. Hanc feram sub malis seden-
 tem, pomâque in terram cadentia
 edentem, ac multa semefa relin-
 quentem, venantur hi, & perterre-
 faciunt hic quidem manuum plau-
 fu, hic verò clamitans, alius chla-
 mydem concutiens. & hi quidem
 superuolant fere inclamantes, hi
 verò pedites ipsam per vestigia in-
 sequuntur. Hic autem vt seipsum
 immissurus irruit, & fera alio con-
 uersa est. At hic leporis cruri insi-
 diatur: huius verò è manibus lap-
 sus est. Itaque rident; & ceciderunt,
 hic quidem in latus, hic vero pro-
 nus, hi omnes supini errorem va-
 rio indicante habitu. Nullus autem
 sagittas in eum mittit, sed viuum
 capere conantur, Veneri suauissi-
 mam hostiam. Nosti enim fortè
 quod de lepore dicitur, cum scili-
 cet multum esse participem Veneris.
 C Fama est igitur fœminam lactare
 quæ peperit, & in eodem lacte rur-
 sus parere ac superfœtare, & nul-
 lum in ipsa vacare à partu tempus.
 Mas vero & vt marium exigit na-
 tura, ferit, & præter id, quod ge-
 nuit, superfœtat. Inepti autem ama-
 tores amatorium quoddam lenoci-
 nium in ipso esse existimauerunt,
 violenta quadam arte suas aucu-
 pantes delicias. Hæc autem ini-
 quis omittamus hominibus, mini-
 méque vt redamentur dignis. Tu
 vero mihi Venerem aspice. Vbi-
 nam & ad quæ mala illa. Vidésne
 faxum illud cauum? vnde cœruleus
 emanat fluxus, viridisque ac potu
 suavis, qui ad irrigandas diducitur
 malos. Hic mihi esse Venerem arbi-

trare, quam (vt puto) nymphæ e-
 rexere, quod amorum, propterea-
 que pulchræ prolis genitrices red-
 diderint. Argenteum autem specu-
 lum, illudque inauratum sanda-
 lium, atque aureæ fibulæ, aut te-
 merè suspensâ ac dicata sunt, se e-
 nim esse Veneris innuunt, quod
 & scripto constat, nympharum-
 que esse dona dicuntur. Cupidines
 autem ipsi pomorum primitias su-
 munt, circumq; adstantes pulchrum B
 ipsis esse hortum precantur.

A νυμφῶν οἶμαι αὐτῶ ἰδρυμῶν, ὅτι
 αὐταῖς ἐποίησεν ἐρώτων μητέρας, καὶ
 διὰ τῆς βύπαιδας, καὶ τοῦ πηρον ἢ τὸ δρυ-
 γρουῦ, καὶ τὸ ὑπόχρυσον κίενο σαν-
 δάλιον, & αἱ πρόναί αἱ χρυσαῖ, ταῦτα
 πάντα ἐκ δρυῶς ἀνήπια. λέγει ἢ A-
 φροδίτης (ἢ) ἢ γέγραπται τῷ. Ἐ νυμ-
 φῶν δῶρα (ἢ) λέγεται. Ἐ οἱ ἐρωτες ἢ,
 ἀφῶρον ἢ τῶν μήλων, ἢ περὶ εὐώτες,
 βύχονα καλὸν αὐτοῖς (ἢ) τὸν κήπον.

MEMNON.

Exercitus quidem Memnonis,
 arma verò ipsis deposita sunt, &
 ipsorum maximum lugendum pro-
 ponunt. Fraxinea autem hasta in
 pectore, vt mihi videtur, vulnus
 accepit. latum enim campum, &
 scænas, & in castris murum, mœ-
 nibusque munitam ciuitatem cū C
 inuenerim, nescio quo pacto non
 Æthiopes hi, & Troia hæc. Luge-
 tur autem Auroræ filius Memnon.
 Hunc Troiæ suppetias ferentem
 Pelei filius (vt aiunt) interfecit,
 qui magnus, ipsoque minimè infe-
 rior venerat. Etenim aduerte quan-
 tus humi iaceat, quantaque cin-
 cinnorum spica, quos (puto) Ni-
 lo nutriebat. Nili enim ostia Æ-
 gyptij, fontes Æthiopes habent.
 Aspice quantum species ipsa robo-
 ris oculis etiam defectis præferat.
 Aspice præterea lanuginem, quam
 interfectoris ætati congruat. Ne ni-
 grum quidem diceres Memnona.
 Nam quæ ipsi inest sincera nigre-
 do floris nescio quid præfert. Dæ-
 monibus autem suspensis aurora fi-
 lij causa lugens tristè reddit Solem.

MEMNON.

Ἡ μὲν στρατὰ, Μέμνωνος τὰ ὀ-
 πλα δέ, αὐτοῖς ἀπόκειται. καὶ περὶ
 πέντα τὸν μέγιστον αὐτῶν Ἰπὶ θρῶν.
 βέβληται δὲ καὶ τὸ σῆρ(ω) ἐμοὶ δο-
 κεῖν, ὑπὸ τῆς μηρίας. βύρων γὰρ πεδί(ω)
 C βύρῳ, καὶ σκίνας, καὶ τείχος ἐν στρα-
 τῷ πεδίῳ, καὶ πόλιν συμπεφραγμέ-
 νῳ τείχεσιν, ἐκ οἷο ὅπως ἐκ Αἰ-
 θιοπῆς οὗτοι, καὶ Τροία ταῦτα. θρη-
 νεῖται δὲ Μέμνων ὁ τῆς Ηοῖς. τῆτον
 ἀφικόμην(ω) ἀμῦναι τῇ Τροίᾳ, κτεί-
 νει φασὶν ὁ τῆς Πηλέως, μέγαν ἠ-
 κοντα, καὶ οὐδὲν αὐτῷ μείω. σκό-
 πει γὰρ ὅσος μὲν κείται καὶ τῆς γῆς.
 οσοσ δὲ ὁ τῆς βοσρύχων ἀσταχυσ, οὐ
 D οἶμαι Νείλω ἐτρεφε. Νείλου γὰρ
 Αἰγύπιοι μὲν, ἔχουσι τὰς ἀβόλας,
 Αἰθιοπῆς ἢ, τὰς πηγὰς. ὄρα τὸ εἶδος
 ὡς ἐρῶλαι, καὶ τῆς ὀφθαλμῶν ἀπο-
 λωτότων. ὄρα τῷ ἰουλον ὡς καθ' ἠ-
 λικίαν τῷ κτείναντι. οὐδ' αὐτῷ μέλα-
 να φαίης τὸ Μέμνονα. τὸ γὰρ ἀκράτως
 ἐν αὐτῷ μέλαν, ὑποφαίης ἢ αὐτοῖς.

αἱ ἢ μετέωροι δαίμονες, ἢ ὡς Ἰπὶ τῷ παρδὶ πενδοῦσα, κατὰ Φῆ ποιεῖ τῷ ἡλίον.

ἢ δειτὰ τὴν νυκτὸς ἀφικέσθαι πρὸ και-
 ρῆ, ἢ τὸ στρατόπεδον ἐπιχεῖν, ἢ ἐγείνη-
 τὰ οἱ κλέψαι τὸν υἱόν, Διὸς που ταῦτα
 νόσαντος. Ἐἶδον δὲ κλέψαι, καὶ ἔστιν
 ἐπὶ τέρμασι τὴν γραφῆς ἀσπυδῆ. καὶ
 κατὰ π τῆς γῆς, τάφος οὐδαμοῦ Μέ-
 μνωνος. ὁ δὲ Μένμων, ἐν Αἰθιοπία, με-
 ταβεβληκῶς εἰς λίθον μῆλα. καὶ τὸ
 σχῆμα μὲν, καθημῆξ, τὸ δὲ εἶδος, ἐ-
 κείνο οἶμαι. ἢ περὶ βάλλει τῶ ἀγάλ-
 ματι ἢ ἀκτὸς ἑξ Ἡλίου. δοκεῖ γὰρ ὁ Ἡλιος
 οἶονεὶ πληκθῆναι καὶ τὸ σῶμα ἐμπέπλων
 τῶ Μένμωνι, ἐκκαλεῖσθαι φωνῶν ἐκεί-
 νου, καὶ λαλοῦντι θεφίσματι, ὄρα-
 μυθεῖσθαι πῶς ἡμέραν.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, Η ΑΜΥΜΟΝΗ.

Πεζῶν τὴν θάλασσαν τῶ Ποσειδῶ-
 νι, ἐν τεύχησιν οἶμαι ὄρα Ὀμήρω, ὅτι
 καὶ τῶν Ἀχαιοῦν δὲ τὸ Αἰγῶν σέλλει. C
 καὶ ἡ θάλασσα γαλιῶν ἀγῆ, ὄρα-
 πέμπουσα αὐτῶν αὐτοῖς ἵπποις, ἔαυ-
 τοῖς κήτεσι. ἔα γὰρ κείνα ἐπέλα, ἔα σά-
 νη τὴν Ποσειδῶνα ὡς ἐν ταῦτα. ἐκεῖ μὲν
 οὐκ ἠπειρωτῶν οἶμαι τὴν ἵππων ἀγῆ-
 νη, χαλκὸ ποδάς τὴν γὰρ αὐτοῖς ἀξιοῖ ἐξ
 ἔα ὠκυπέτας, ἢ μάστιγι πλήθειας. ἐν-
 ταῦτα δὲ ἵπποκαμποὶ τὸ ἄρμα, ἐφυ-
 δροὶ τὰς ὀπλάς, ἢ νηστῆται, ἢ Γλαυκοί,
 ἢ νη Δία ὅσα δελφῖνες. καὶ κεί μὲν δυ-
 χειράνθη ὁ Ποσειδῶν εἰσὶν, ἢ νημεσῶν
 τῶ Διὶ, κλίνοντι τὸ Ἑλληνικόν, ἢ βρα-
 βύοντι αὐτοῖς δὲ τὴν χείρονος. ἐν ταῦ-
 τα δὲ Φαιδρὸς γέγραπται, καὶ ἰλαρὸν
 βλέπων, ἔα σεσβῆ) μάλα ἐροπκῶς.
 Ἀμυμώνη γὰρ ἡ Δαναῶν, θαμίζουσα ἐπὶ
 τὸ τῆς Ἰνάχου ὕδαρ, κεκράτηκε τῆς θεοῦ. καὶ σέλλειαι θηρῶσιν αὐτῶν, οὐκ

A & noctem ante tempus accedere,
 exercitumque cohibere precatur,
 ut sibi filium furripere liceat, Ioue
 id fortasse permittente: & ecce sur-
 reptus est, & in picturæ finibus exi-
 stit festinatio: & nusquam terrarum
 Memnonis extat tumulus. Ipse
 autem Memnon in nigrum trans-
 formatus est in Æthiopia lapidem,
 & figuram quidem sedentis. Spe-
 ciem verò illam puto, & Solis ra-
 dij statuam petunt. Sol enim Me-
 mnonis os veluti plectro percu-
 tiens inde vocem elidere, loqua-
 cíque sophismate inuento diem so-
 lari videtur. B

NEPTUNVS VEL

AMYMON.

Neptuno per mare incedenti oc-
 curristi (puto) apud Homerum,
 cum ad Achiuos ab Ægis proficif-
 citur, & tranquillum est mare vnà
 cum ipsis equis, ac cetis cum co-
 mitans. Illa enim sequuntur, & vt
 hic Neptuno blandiuntur. Itaque
 illic quidem (vt reor) terrestres
 sentis equos, aripedes enim ipsos
 vult esse ac celeres, flagellóque
 cædi. Hic verò subcuruati currunt,
 immerfi vngulas, natatores ac ce-
 sifj, & per Iouem vt delphines. Il-
 lic præterea indignari quidem.
 Neptunus, Iouique, quòd Græcos
 in fugam vertat, ipsisque iniquè
 suffragetur, succensere videtur. D
 Hic verò lætus, atque hilarum cer-
 nens pictus est, & amantium mo-
 re commotus. Amymone namque
 Danaï filia Inachi aquâ frequentans
 Deum ad amorem compulit, &
 vt illam se amari nõdum scientem

capiat, proficiscitur. Metus autem A
ac pauor puellæ, vrnâque aurea
manus effugiens percussam Amy-
monem, & quod Neptunus mare
penitus relinquat, ambigere atque
ignorare ostendit: candidâque
natura existentem aquæ fulgore im-
miscens illustrat aurum. Seceda-
mus, ô puer, à nymp̄ha. Fluctus
enim iam ad nuptias incuruatur,
cæsius adhuc, ac fuluus. Sed pur-
pureum ipsum Neptunus reddit.

PALVDES.

Hùmida quidem est humus.
Calamum autem ac corticem fert,
quæ nullo cultu ac fatu paludum
vbertas edit, & myrica picta est
& gladiolus. Hæc enim in paludi-
bus enascuntur: excelsi autem ac
diuersæ inter se naturæ circumiecti
sunt montes. Nam qui pinum præ-
bent tenue indicant solùm, qui cu-
presso pullulant, argillosum præ-
se ferunt. Abietes autem illæ quid
aliud quàm tempestuosum atque
asperum innuunt montem. Neque
enim glebam diligunt, nec apricis
oblectantur. Quo fit vt à campis
migrent, vt pote quæ in mon-
tium vertice facilius proueniant,
ac crescant. Fontes autem è mon-
tibus scaturiunt, qui defluentes a-
quâmq̄ue commiscentes campum
in paludem, neque enormem, ne-
que confusam redigunt. Ipsius au-
tém fluxus æquè à pictura diduci-
tur, ac si natura omnium perita i-
psium diduceret. Multos autem vo-
lurat vertices apio scaturientes, a-
uibus in aquas degentibus natatu
faciles. Vides enim vt anates in a-
qua dilabantur, quasdam veluti a-
quæ fistulans expirantes. quidnam

Ξωιείσαν ὅπ̄ ἐράται. ἡ οὐὲ τῶ εἰφό-
βον τῆς κόρης, ἔ τὸ πάλλας, ἢ ἡ κάλ-
πης ἢ χευστὴ διαφύγασα τὰς χεῖρας,
δηλοῦ τῶ Ἀμμωνίην ἐκπεπλήχθαι,
καὶ ἀπορεῖν, ἢ βελώνης ὁ Ποσειδῶν
ἐκλείπει πασὺν τῶ θάλασσαν. λδ-
κίω τε ὑπὸ φύσεως οὔσαι, ὁ χευστὸς
τῶ εἰσίλβῃ, κεράσας τῶ αὐγίω τῶ
ὔδα π. ὁ πεκῶμεν, ὡ παῖ, τῆ νύμφῃ. κῶ
μα ἤδ̄ ἡδη κωρῆται ἐς τῶ γάμον,
Γλαυκὸν ἐπ, ἢ τῶ χαροπού ἔθου. πορ-
φυροῦν ἢ αὐτὸ ὁ Ποσειδῶν γράφῃ.

E L H.

Υπομβρος μὲν ἢ γῆ. Φέρῃ ἢ καλα-
μον, ἔ Φλοῖον. ἀ δὴ ἀσπαρτα, ἔ ἀνή-
ροτα δίδωσιν ἢ τῶ ἐλῶν διφύια. ἔ
μυεῖκη γέγραπται, ἢ κῶπειρον. ἢ ἤδ̄
ταῦτά ἐστὶ τῶ ἐλῶν. ὄρη ἢ οὐρανομήκη
τῶ εἰβέβληται φύσεως ἔ μιας. τὰ μὲν
γῶ τῶ πίτων τῶ εἰχόμενα, λεπτόγεων
πθεῖ. τὰ ἢ κῶ εἰρήσῃ κομῆται, τῶ ἀργι-
λώδους λέγῃ. ἐλάται ἢ ἐκείναι, ἢ ἄλλο
ἢ δυχαίμερον, ἔ τῶ γῶ ὄρος. οὐ γῶ ἀ-
σπαρτα βῶλον ἔ δὲ ἀγαπῶσι θάλα-
πεδῶ. ταῦτα τοῖ ἢ ἀποικῆσι τῶ πεδίων,
ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι ῥῶον αὐξανόμενα τῶ
ἀνω. πηγαὶ ἢ ἀποβλύζουσι τῶ ὄρεσιν,
D αἰ δὴ ῥέεσται καίτω, καὶ κοινού μῆραι τῶ
ὔδαρ, ἔλος ὑπὸ αὐτῶν τῶ πεδίον. οὐ μὲν
ἀτακτὸν γῆ, οὐ δὲ οἷς πεφύρται. δῆκται
ἢ αὐτῶ τὸ νῆμα ὑπὸ τῶ γῶ φῆς, ὡς ἀν
ἢ ἡ φύσις αὐτὸ δῆγα γῆ ἢ ἔφῃ πῶν-
των. Μακάνδρους ἢ πολλοὺς ἐλίπῃ, σε-
λίης βρύοντας, ἀγαθοὺς ναυπλέεται
τοῖς ὄρεσι τοῖς ὑψηλοῖς. ὄρεσ γῶ τῶ νῆ-
ται ὡς ἐφύδροι διολιθαίνουσι, ἀναφύ-
σῶσαι πινας, οἷς αὐλοὺς τῶ ὔδατος. πῶ τῶ*

δὴ τῶν χλωῶν ἔθνος. καὶ γὰρ δὴ κακίνοι
 γεγραφαὶ καὶ πλεῖστα αὐτῶν φύσιν, ἐπι-
 πόλαμοί τ' ἔσονται πλωτῆρες. ἔστι δ' ἐπὶ μα-
 κροῖν τοῖν σκηνοῖν, ἔστι περιπίους τὸ ράμ-
 φος, ἔστι οἰμαὶ αἰσάνη, καὶ ἀβροῖς,
 ἄλλον ἄλλοις πῖσσι καὶ τὰ χήματα ἢ
 αὐτῶν, ποικίλα. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ πέτρας,
 ἀναπαύει τὸ πόδε καὶ εἴα· ὁ δὲ, ψυχὰ
 τὸ πῖσον· ὁ δ' ἐκκαθαίρει. ὁ δὲ, ἠρηκί π
 ἐκ τ' ὕδατος. ὁ δὲ, εἰς τ' ἕλω δάπον ἐνδύ-
 κεν, ἔπισιπταδαὶ π' ἐκείθεν. ἡμιοχέι-
 δαμ ἢ ἔστι κύκνοις ὑπὸ τῶν ἐροφῶν,
 θαῦμα οὐδέν. ἀγέροχοι γὰρ οἱ θεοὶ, καὶ
 θεοὶ παύζην ἐς τοὺς ὄρνιθας. ὁδὲν μηδὲ
 πλεῖστον ἡμιοχέισιν ἄρως ἀφ' ἑλδωμῶν,
 μηδὲ αὐτὸ τὸ ὕδωρ, ἐν ᾧ ταῦτα. τὸ μὲν
 δὴ ὕδωρ τῆσθ, καλλιῶν ἔλθεις, πηγῆς
 αὐτὸ διδούσης αὐτὸθεν σωίσαται δὲ
 εἰς κολυμβήθραν παγκάλω. διὰ μέ-
 σου ἢ ἔστι ὕδατος, ἀμύραντα νύξ· τὰ μὲν
 εἴδεν, τὰ δ' ἐκείθεν. ἠδὲ εἰς ἀσάχους, καὶ
 βάλλοντες ἀνὰ τὸ ὕδωρ. πῶς τούτοις
 ἡμιοχέισιν ἐροφῆς, ἱεροῖς, ἔστι χρυσοχα-
 λίνους ὄρνιθας. ὁ μὲν, πᾶσαν ἡμιοχέισιν ἐνδι-
 δούσιν· ὁ δὲ, ἀνακόπλων· ὁ δ' ἐπὶ σφραγῶν.
 ὁ δὲ, πῶς τ' ἡμιοχέισιν ἐκκλίνων καὶ ἄρα-
 κηθρομῶν τοῖς κύκνοις ἀκράν δόκει,
 καὶ ἀπειλούμετων ἀλλήλοις, καὶ τωσαζόν-
 των. ταῦτα γὰρ τοῖς προσώποις ἐπέστιν.
 ὁ δὲ, καταβάλλει τὸν πέλας· ὁ δ' ἐκκα-
 θέβληκεν. ὁ δ' ἠγάπησεν ἐκπεσεῖν ἔστι ὄρ-
 νιθος, ὡς λούσατο ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ.
 κύκλω ἢ τῆσθ ὄχθαις ἐφεσῶσιν οἱ μα-
 σικώτῃροι τῶν κύκνων, ἐπάδοντες οἰμαὶ
 τὸ ὄρθιον, ὡς πῶς τῆσθ τοῖς ἀμιλ-
 λωμῶν. σημειῶ τῆσθ ὁδῆς, ὁδῆς τὸ πῆλυνον μείρακιον; ἀνέμος τῆσθ ζέφυ-
 ρος, πλεῖστον αὐτῶν τοῖς κύκνοις ἐνδιδούσιν. γέγραπται δὲ ἀπαλόν, καὶ χαρίεν, εἰς

A anserum gens. Nam & ipsi, ut sua
 ipsarum natura exigit, in superfi-
 cie natantes picti sunt. Hos au-
 tem oblongis cruribus insistentes,
 rostro copiosos, externos (puto)
 nosti ac molles alium aliis pennis.
 Ipsorum præterea habitus diuersi.
 Nam hic quidem in saxo alterius
 insistit pedibus, hic verò pennam
 refrigerat: at hic expurgat, ille ve-
 rò ex aqua aliquid cepit, hic in
 B terram annuit, ut inde aliquid e-
 dat. Quod autem infrenati cycni
 ab amoribus regantur minimè mi-
 rum. Sunt enim insolentes dij, &
 illudendis auibus idonei. Vnde nec
 moderamen ipsum, nec in qua hæc
 fiunt, aquam negligenter præter-
 eamus. Hæc quidem aqua paludis
 est pulcherrima fonte ipsam inde
 exhibente. In formosissimam au-
 tem cogitur piscinam, in cuius a-
 qua medio hinc atque illinc nuunt
 C amaranta, suauespicæ, & flore a-
 quam plectentes. Circa has cupi-
 dines sacras auròque infrenatas mo-
 derantur aues, hic quidem omnem
 relaxans habenam, hic verò con-
 trahens, hic flectens, ille circa me-
 tam declinans, & exhortantes cy-
 gnos atque inter se minantes, & ob-
 iurgantes audire existima, hæc e-
 nim vultu præferunt. Hic autem
 proximum deturbat, hic iam deie-
 cit, hic ex aue cecidisse gaudet, ut
 in hippodromo lauet. Qui autem
 D inter cygnos maximè cantu præ-
 stant, ripas in orbem obsident,
 orthium (puto) cantum utpote de
 more certantibus adcinentes. Can-
 tus signum volucrem vides adule-
 scentem, ventus hic est zephyrus,
 cygnis cantum remittens. Pictus
 est autem mollis, ac venustus, ut

spiritum innuat, & cygnis alæ, ut A
 vento plectantur, extensæ sunt. &
 ecce fluuius paludem egreditur la-
 tus undisque agitatus. Traiiciunt
 autem ipsum æpoli, & pastores su-
 per ponte, quo iunctus est fluuius.
 Si autem caprarum pictorem lau-
 dares, quod ipsas subsultantes ac
 petulantes pinxerit, vel ouium,
 quod tardum ipsis incessum, & ut
 onus, vel si potius fistulas percur-
 reremus, aut qui his vtuntur, quod
 contracto canant ore, picturæ mi-
 nimam partem laude prosequemur, B
 & quantum ad æmulationem ten-
 dit. Sapientiam verò atque occa-
 sionem picturæ, quæ utique ipsius
 artis præstantissima videntur, mi-
 nimè laudabimus. Quæ igitur est
 sapientia? palmarum par imposuit
 flumini, & admodum suauem in
 ipso rationem. Nam quod de pal-
 mis dicitur, cum haud ignoraret,
 & inter eas marem ac fœminam
 esse, ipsarumque connubium au-
 diuisset, & quod fœminas ducant
 ramis ipsas amplectentes, seque in
 ipsas intendentes, ex utroque sexu
 duas palmas singulas singulis pin-
 xit ripis. Inde hic quidem amat,
 & inclinatur, ac fluuium transfilit.
 Femina verò adhuc procul existen-
 te, cum amplecti minimè liceat,
 iacet, & aquam iungens seruit: est-
 que transcurrentibus ob corticis aspe-
 ritatem tutissimus.

ἐκ ἔχων ἑπιλαβέσθαι, κείται, καὶ δουλεύει, ζύξας τὸ ὕδωρ. καὶ ἐστὶ τοῖς
 διαβαίνουσιν ἀσφαλὴς ὑπὸ τῆς τῆς φλοιῶν τραχύτητος.

AMPHION.

Lyram pulcherrimum inuentum
 geminis cornibus iugo, & chely
 primus Mercurius compegisse: &
 post Apollinē ac Musas Amphioni

ἀνιγμα ἔπνύματος καὶ αἱ πτέρυγες
 ἠπλώναι τοῖς κύκνοις, πρὸς τὸ πλήθε-
 δαι ὑπὸ τῷ ἀνέμου. ἰδοὺ καὶ ποταμὸς
 ὑπεξέρχεται τῶν ἔλοις, βύρως, & ὑπο-
 κυμάτων. διαβαίνοισι δ' αὐτὸν αἰπό-
 λοι, & νομῆες, ἐπὶ ζύξματός. εἰ δὲ τῶν
 αἰγῶν ἐπαυνοῖς τὸν ζωγράφον, ὅτι αὐ-
 τὰς ὑποσκιρτώσας, καὶ ἀγερώχους γέ-
 γραφεν, ἢ τῶν προβάτων, ὅτι χολαῖον
 αὐτοῖς τὸ βάδισμα, καὶ οἷον ἀχθῶν, ἢ
 μάλλον τὰς τῆς σύριγγας εἰ διεξίοντο,
 ἢ τῶν χρωμάτων αὐταῖς, ὡς ὑπεσαλ-
 μύρω τῶν σόματι αὐλῶσι, μικρὸν ἐπα-
 νεσόμθα τῆς γραφῆς, & ὅσον εἰς μίμησιν
 ἠκει. Ἐφίαν ὅτι ἐπιανεσόμθα, οὐδὲ
 καιρὸν, ἀδὴ κραλισα δοκεῖ τῆς τέχνης. ἢς
 οὐδ' Ἐφία; ζύγμα φοινίκων ἐπιπέ-
 βληκε τῶ ποταμῶ. καὶ μάλα ἠδυν
 ἐπ' αὐτῶ λόγον. εἰδὼς γὰρ τὸ πρὸς τῶν
 φοινίκων λεγόμενον, καὶ ὅτι αὐτῶ ὁ
 μὲν, ἄρσιν ἢς, ἢ ὅ, θήλεια, καὶ πρὸς τῶ
 γάμου σφῶν διακηκῶς, & ὅτι ἄρον-
 ται τὰς θηλείας, περιβάλλοντες αὐ-
 τὰς τοῖς κλάδοις, καὶ ἐπιτείνοντες αὐ-
 τοὺς ἐπ' αὐτὰς, ἀφ' ἑκατέρω τῶ γυῖοις
 δύο φοίνικας, εἴνα καὶ μίση ὀχθίω γέ-
 γραφεν. εἶτα ὁ μὲν, ἐρεῖ, καὶ ἐπι-
 κλίνειται, καὶ ὑπερέλλεται τῶ πο-
 ταμοῦ. τῆς δὲ θηλείας ἐπ' ἀφεςώσης;

καὶ ἐστὶ τοῖς
 δουλεύει, ζύξας τὸ ὕδωρ. καὶ ἐστὶ τοῖς
 φλοιῶν τραχύτητος.

AMPHION.

Τὴν λύραν τὸ σόφισμα πρῶτος Ἐρ-
 μῆς πήξατο λέγειται κεράτων δυοῖν,
 & ζυγῶ, & χέλυος. καὶ δοῦναι μὲν τῷ Α-
 πόλλω, καὶ τὰς μούσας, Ἀμφίονι τῶ

Θηβαίῳ δῶρον. ὃ ᾧ, οἰκῶν τὰς Θήβας, οὐ πῶ τετειχομένους, ἀφῆκε καὶ τῶ λίθων τὰ μέγιστα, καὶ ἀκούοντες οἱ λίθοι, σιγῆς. ταῦτα γὰρ τὰ ἐν τῇ γραφῇ. πρῶτον οὐκ ἀδιδῶν τῆ λύραν, εἰ καθ' αὐτὴν γέγραπται. καὶ μὲν γὰρ κέρασ, αἰγῶν ἰξάλου ποιηταί Φασιν. χεῖρται ᾧ αὐτῶ ὁ μὲν μοισικός, εἰς τὴν λύραν, ὃ ᾧ τοξότης, εἰς τὰ οἰκεία. μέγιστα, καὶ πριόνωτα ὄρασι τὰ κέρατα, καὶ δὴνὰ ἐναράζασι. B ξύλα δὲ, ὅσων δεῖ τῇ λύρα, πύξιν πάντα σφυφῆ, καὶ λείαν τὸν ὄζον. ἐλέφας οὐδαμῶς τῆ λύρας. ἔγω οἱ ἀνθρώποι εἰδότες, οὔτε αὐτὸ τὸ θηρίον, οὔθ' ὅ, π τοῖς κέρασιν αὐτῶ χεῖρται. C ἢ χελίς, μέλαινα μὲν, διηκρίβω) δὲ καὶ τὴν φύσιν, καὶ λαλαροῖς περιβέβληται κύκλοις, ἄλλον ξυνάπτοντας ἄλλω ξανθοῖς τοῖς ὀμφαλοῖς ἔνδραϊ ᾧ, τὰ μὲν ἐπὶ τῇ μαγάδι (περὶ κεν), καὶ τοῖς ὀμφαλοῖς ἀπαντῶσι. τὰ ᾧ ὑπὸ τῶ ζυγῶ, κοίλα δοκοῖσι. χεῖρται ποῦ τῶ αὐτῶν ἀναλογώτατον, ἀνακεκλιῶται σφαιρῶ ὀρθῶς ἐν τῇ λύρα. ὃ δὲ Ἀμφίων, πῆ φησι; πῆ ἄλλο γε ἢ ψάλλει. καὶ ἢ ἑτέρα χεῖρ, τίνε τὸν νοῦν εἰς τὴν πυκνῶδα, καὶ ᾧ φαίνεται τῶ ὀδόντων, ὅσων ἀπὸ χεῖρ τῶ ἄδοντι. ἀδῶ ᾧ οἶμαι τὴν γλῶσσαν, ὅπ πάντων χυεῖται, καὶ μήτηρ οὔσα, καὶ αὐτόματα ἢ δὲ τείχε δίδωσιν. ἢ κόμη δὲ, ἢ δὲ ἴα μὲν καὶ καθ' ἑαυτῶν, ἐναλύσασα μὲν τῶ μετώπῳ, συγκαπέσασα ᾧ τῶ ἰούλω ᾧ τὸ οὐκ, καὶ χρυσοῦ πῆ φαίνεται. ἢ δὲ ἴων ᾧ μὲν τῶ μίξας, ἢ φασιν οἱ τῶ ἀποδέων ποιηταί χάριτας καμῆν. ἀγαλμα ἢ δὲ ἴων, καὶ πρὸς ἑαυτὸν τῇ λύρα. δοκῶ μοι τῶ Ἐρμῆν ἔρωπ κατελημμένον, δοῦναι Ἀμφίονι ἀμφὸ τὰ δῶρα. ἢ ἢ χλαμῆς,

A Thebano dono dedisse perhibetur. Is autem Thebas nondum muris cinctas habitans cantus misit in lapides, & audientes lapides concurrunt. Hæc enim picturæ insunt. Primam igitur lyram despice, an pro dignitate picta sit. Cornu namque capræ esse petulcæ poetæ aiunt, ipso autem cornu musicus quidem ad lyram, sagittarius verò ad sua vititur commoda. Atra, ac secta feris cornua, & ad pulsum ac sonitum idonea. Ligna quibus lyra indiget ex buxo omnia valida ac leuia. Ebur in nulla est lyrae parte. hominibus elephantem adhuc, & ad quod eius cornibus uterentur, ignorantibus. & chelys nigra quidem, sed adfabre, & ut rei natura exigit, perfecta est. Orbes flauis inter se umbilicis adnexos circumdata. Nerui autem partim quidem magadi appositi sunt, umbilicisque occurrunt, partim verò sub iugo caui videntur. Hic utique ipsorum habitus aptissimus, cum directi in lyra reclinentur. Amphion autem quid ait? Quidnam aliud, quam canit? & altera manus mentem ad lyram reuocat. Ipseque tantum aperit dentium, quantum canenti satis est. Canit autem puto terram, quæ cum omnium genitrix, ac mater sit, muros sponte præbeat: coma autem per se quoque iucunda fronti quidem oberrans, vna verò cum lanugine secundum aurem descendens, aurique nescio quid præferens, ac cum mitra multò suauior quam Gratiæ elaborasse poetæ ferunt. Dulcissimum ornamentum & ad lyram postremum Mercurius amore captus utroque, Amphionem munere mihi prosequutus videtur. Chlamys præterea,

* selecti p.

quam gestat à Mercurio & ipsa, A neque enim vno constat colore. sed mutat, ac iuxta Irim variat. In edito autem sedet, pede quidem terram concinne pulsans, dextera vero neruos plectens canit: & altera manus in rectum promissos habet digitos, quod solam plasticen ausuram crederem. Esto. quæ vero ad lapides pertinent, quomodo habent? omnes ad cantum concurrunt, & audiunt, ac murus fiunt. & hic quidem iam exadificatus est, B hic vero ascendit, ille nuper præuenit. Ambitiosi ac suaues sunt lapides, musicæque obsequentes. At murus portis septem, quot lyra tenoribus, constat.

PHAETHON.

Aurea Heliadum lachrymæ. In Phaëthontis gratiam ipsas defluere sermo est. Aiunt enim ipsum à Sole genitum aurigandi desiderio paternum audenter ascendisse cursum. Habenasque minimè continentem à recto aberrasse cursu, inque Eridanum decidisse. Hæc sapientibus quidem exuberantia quædam ignis fuisse videtur, à poëtis vero ac pictoribus equi, ac currus, & cælestia confunduntur. etenim considera. Nox quidem à meridie diem abigit, Solis vero orbis in terram decidens stellas trahit. Horæ autem portas deferentes ad sibi occurrentes fugiunt tenebras. & equi à iugo excidentibus cæstro agitantur: at tellus deficit, palmâsque tollit ad sidera. Impetuoso ac vehemente in ipsam ingruente igni. Excidit autem adolescentulus ac defertur. Comam enim combustam, ardentiaque habet pectora, & in Eridanum dela-

λυ φορεῖ, ὅρα δ' Ἐρμού καὶ αὐτιοῦ γδ' ἀφ' οὐροῦ φέρει χρώματος, ἀλλὰ βέ- πεται, ἔκ τ' ἴεν μετασθεῖ. καὶ θήλαι ἃ ἐπὶ κολωνῶ. τὸ μὲν ποδί, κρῶν ξυμ- μελές. τῆ δεξιᾷ δ' ὅρα πλήθων τὰς νύρας, ψάλλει. ἔν' ἑτέρῃ χεὶρ, εὐ- ορταῖς τῆς τῶν δακτύλων αἰσθητικαῖς. ὅρα οἶμαι πλαστικῶ ἀπαυδαδιδείδαι μόνω. εἶεν. τὰ δ' τῶν λίθων, πῶς ἔχ; πάντες ἔπι τ' ὠδὲν σιωδίοισι, καὶ ἀ- κούοισι, κὺ γίνονται τείχεσ. καὶ τὸ μὲν, ἔξω κοδομηλαί. τὸ δέ, ἀναβαίνε. τὸ δ', δὲ κατέλαβε. Φιλόπμοι, κὺ ἠδεις ὀ- λίδοι, καὶ θηλύοντες μοισιῆ. τὸ δ' τεί- χος, ἐπὶ ἀπυλον, ὅσοι τῆς λύρας, οἱ τόνοι.

ΦΑΕΘΩΝ.

Χρυσᾶ τῶν Ηλιαδων τὰ δάκρυα. Φαέθωνι λόγος αὐτὰ ρεῖν. ἔστιν γδ' παῖ- C δα ἠλίας χρυσομυρον, ἔπιτολμησῃ τῶ παρῶω διφρω κτ' ἔρωτα ἠνιοχῆσεως. κὺ μὴ κατὰχόντα πλὴν λυίαν, σφαλῆ- ναί, κὺ εὐ τῶ Ηειδανῶ πεσεῖν. ταῦτα τοῖς μὲν ἑφοῖς, πλεονεξία πῆς εἶδ' ὀ- κεί δ' πυρῶδοις. ποιηταῖς δ', κὺ ζωγρά- φοις, ἵπποι, ἔ ἀρμα. ἔ συγχεῖται τὰ οὐραῖα. σιόπει γάρ. νύξ μὲν εὐ με- σημβείας ἐλαυῶ πλὴν ἡμέραν. ὁ δέ, ἠλίας κύκλος, εἰς γλῶ ρέων, ἐλκει ἑδῶ D ἀσέρας. αἱ δ' ὦραι, τὰς πύλας ἐκλι- ποῦσαι, φάβισον εἰς τ' ἀπαντῶσαι αὐ- τῆς ἀχλυῶ. ἔ οἱ ἵπποι τ' ζώβλης ἐκ- πεσόντες, οἷσρα φέρον. ἀπαγορεύει δέ ἠ γῆ, καὶ τὰς χεῖρας αἰρῆ ἀνω, ραῖδαίς δ' ἔ πυρὸς ἐς αὐτὴν ἰόντος. ἐκπίπῃ δ' τὸ μειράκιον, κὺ κατὰ φέρεται. πλὴν τ' ἔ γρ' κὺ μὲν ἐμπέπρησαι, καὶ τὰ σέρανα ὑ- ποτύφεται. ποταμῶ τ' Ηειδανῶ ἐμ-

πεσῖται, ἔδρεξέ μῦθον πνα τῶ ὑ-
 δαλι. κύκνοι γὰρ δὴ δῶα φουσῶντες, ἠδὲ
 ἢ ἐνθεν. καὶ ποιήσονται ὡδὺν τὸ μείρα-
 κιον. ἀγέλαι τε αὐτῶν ἄρδειται, Καύ-
 σρω ταῦτα καὶ Ἰσρω ἄσονται. καὶ οὐδὲν
 ἀνήκοον ἔσαι ἔποιετο τοῦ λόγου. Ζεφύρω
 τε χησονται πρὸς τὸ ὡδὺν, ἐλαφρῶ
 ἔειπὸν. λέγεται γὰρ ξυαυλίαν τῆ
 ἀρῶν τοῖς κύκνοις ὁμολογήσαι. ταῦτα
 τοῖς ἔδρεσι τοῖς ὄρνεσι. ὡς τὸ ὄρα καὶ
 ψάλλειν αὐτῶν, οἷς ὄργανα. τὰ δὲ ἐπὶ τῇ
 ὄχθῃ γυνῆαι, αἰ οὐπω δένδρα, φασὶ
 τὰς Ἡλιάδας ἔπι τῶ ἀδελφῶ μετα-
 φυνῶν, καὶ εἰς δένδρα λήξαι, δακρυά τ'
 ἀφιέναι. ἔη γραφὴ ταῦτα οἷδε. ῥίζας
 γὰρ βαλομένη ταῖς κορυφαῖς, τὰ μὲν
 εἰς ὀμφαλὸν δένδρα, αὐταῖ. τὰς δὲ χεῖ-
 ρας, ὅσοι φθάνοισι. φῶ τ' κόμης, ὡς
 αἰγείρας πάντα. φῶ τῶν δακρύων, ὡς
 χρυσῶν, καὶ τὸ μὲν πλημμύρον ἐν τῇ τῶν
 ὀφθαλμῶν ἕδρα, χαροπαῖς ἐπαυγάζει
 ταῖς κόραις, καὶ οἷς ἀκίνα ἔλκει. τὸ δὲ
 ταῖς ὄρνεσι ἐντυγχάνον, μδρμαίρη
 πρὸς τὸ κείνων ἐρβυδος. τὰ δὲ σεράζον-
 τα καὶ ἔσενε, χρυσὸς ἦδη. ἀρῶν καὶ ὁ
 ποταμὸς, ἀνέχων τὸ δίνης. καὶ τὰ μὲν
 φάειδοντι, κόλπον ὑπέχει, τὸ γὰρ χρώμα
 δεξομένης τὰς Ἡλιάδας, γεωργήσῃ
 αὐπῆα, αὐραῖς γὰρ, ἔκρυμοῖς, οἷς ἀνα-
 δίδωσι, λειτουργήσῃ, καὶ τὰ πεσόντα ὑ-
 ποδέξειται, καὶ διὰ φαιδρῶν τὸ ὕδατος
 ἀπάξει τοῖς ἐν Ωκεανῶ βαρβαροῖς τὰ
 τῶν ἀγείρων ψήματα.

κ. χῶμα

ΒΟΣΠΟΡΟΣ.

Τα δὲ ἔπι τῇ ὄχθῃ γυνῆαι, ἄρα-
 βῶσι. ἄρα καλεῖν ἡ τῶν ἵππων εἰσί-
 κησι, μὴ ῥίψαι τὰ παιδία, μηδὲ δῖπο-

A betur, fluminique quandam præ-
 bebant fabulam. Cygni namque dul-
 ce spirantes adolescentulum sibi o-
 dam facient, ipsorumque greges
 sublatis hæc Caystro atque Istro
 concinent. nec quicquam erit hu-
 iusmodi sermonis inscium. Ieuique
 atque in itinere congruo ad odam
 ventur zephyro. Dicitur enim lu-
 ctus ad concinnitatem cygnis con-
 sensisse. Hæc utique adsunt auibus.
 Quare iam tempus est, ut perin-
 de atque organa canant. Quæ au-
 tem in ripa sunt mulierculæ, quæ
 nondum arbores, Heliadas aiunt
 fratris causa transformari, & in ar-
 bores desinere, lachrymasque ef-
 fundere. & pictura hoc novit. Ra-
 dices enim extremis cum iniecerit
 partibus, hæc usque ad umbilicum
 arborem præferunt. Rami manus
 præoccupant. Heu comam, quam
 populi omnia, o quam aureæ sunt
 lachrymæ, & quæ in oculorum
 quidem sede inundat, fuluis splen-
 descit pupillis, velutique radium
 trahit. Quæ verò inest malis, cir-
 ca ipsarum rubedinem lucet. At
 quæ in pectore consistunt, iam in
 aurum redactæ sunt. Luget & flu-
 uius pœnam sustinens, & Phaë-
 thonti quidem sinum subtendit.
 Color enim excipientem refert.
 Heliadas verò mox excolet. Auris
 enim atque algoribus à se exha-
 lantibus in lapidem vertit, atque
 excipit cadentia. & per limpidam
 aquam ad Barbaros Oceanum in-
 colentes populorum abducet ra-
 menta.

BOSPORVS.

Quæ in littore sunt mulierculæ
 adclamant, equos autem precari
 videntur, ne pueros excutiant, ne-
 ve frænum respuant, sed feras ca-

piant, ac conculcent. Hi verò (vt A
puto) audiunt, hæcque perficiunt.
Post venationem autem ac præ-
dam captam nauis eos ex Europa
in Asiam traiecit, stadia vt pluri-
mum quatuor. Hoc enim intersti-
tio inter se distant gentes: & re-
migum ipsi funguntur officio. Ec-
ce rudentem iaciunt. Amoenissima
autem eos excipit domus, thala-
mos, & andronas* fenestrarumque
vestigia præferens. Muro præter
ea propugnaculis exornato circun-
data est. Quod autem totius do-
mus est pulcherrimum, semicircu-
laris circumiecta est mari porticus,
suo sibi lapide cerula: gignitur è
fonte lapis. Tepidus enim fluxus è
Phrygiæ montibus emanans, inque
lapidinas lapsum inducens non-
nulla immergit saxa, & quod ag-
natum est aquosum reddit. Quo
fit vt ipsorum varij sint colores.
Turbidum quidem vbi stagnat, ac
cerulum refert. Purum verò vbi,
crystalli speciem illinc reddit: mul-
tisque epotus foraminibus lapides
variatur. Sed ripa edita est, & huius-
modi fabulæ fert symbolum. Puella
ac puer ambo formosi eundem-
que frequentantes præceptorem,
ad mutuum accensi sunt amorem:
& nulla amplectendi oblata occa-
sione, ex hoc saxo mortem appe-
tuerunt. itaque hinc in primis ac
postremis amplexibus se præcipi-
tes dedere: & pictore fabulam in-
nuente, Cupido super saxo existens
manum in mare extendit. Quæ ve-
rò sequitur domus; vidua mulier-
cula ob iuuenum molestiam vr-
bem egressa colitur. Nam se ipsam
rapturos asseruerant, & petulantia
quadam, lasciuisque saltationibus
ac carminibus eam frequenter ad-

* cœclania
viorum.

A πύσαι τὸν χαλινὸν, ἐλεῖν δὲ, καὶ συμπα-
τῆσαι τὰ θηρία. οἱ δὲ ἀκούουσιν, οἶμαι,
καὶ ποιῶσι ταῦτα. θηροφάγους, δὲ αὐ-
τοῦ, καὶ δαῖτα ἡρηκότας, διαπόρθηθῆναι
ναῖς δὲ τὸ Ἐυρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν, σα-
δίους μάλιστα που τέσσαρας· τοῦ γὰρ
που ποιῶμεθα τῶν ἐθνῶν. (Ὁ αὐτὴν ἔχει
πλέουσι. ἰδοὺ καὶ πείσμα βάλλον.) δέ-
χεται δὲ αὐτοῦ οἰκία μάλα ἡδαια, θα-
λάμοις ὑποφαίνουσα, καὶ ἀνδρώνας, καὶ
θυρίδων ἴχνη. καὶ τείχος δὲ περιβέβλη-
ται, καὶ ἐπάλξις ἔχει. τὸ δὲ κάλλιστον
αὐτῆς, ἡμικυκλος περίεσθαι σατὰ τῆς θα-
λάσσης, κηροφθῆς ὑπὸ τῆς ἐν αὐτῇ λί-
θου. ἡγεῖται ἐν πηγῆς τῶν λίθων. θερμὸν
γὰρ ἡμα ὑπεκρέθη τὰ τῆς Φρυγίας
ὄρη, καὶ τὸ ῥόδιμα εἰς τὰς λιθοθῆρας εἰ-
σάγον, ὑπομβροῖς ἐργάζεται τὰ πέτρων
εὐρίας, καὶ ὑδατώδη ποιεῖ τὴν ἐκφυ-
σιν τῶν λίθων. ὅθεν αὐτῶν καὶ πολλὰ τὰ
χρώματα. πολυερὸν μὲν γὰρ ἐνθα λι-
μνάξῃ, καὶ κηροφθῆς δίδωσι· καθαρόν
δὲ ὅπου, κηροφθῆς ἐκείθεν. (Ὁ ποι-
κίλλῃ τὰς πέτρας, ἐν πολλαῖς διαπι-
νόμῃ τῆς ὁπάης. ἡ ἀκτὴ δὲ, ὑψηλή.
καὶ ποιῶν δὲ μύθε φέρει ζύμβολον κόρη,
καὶ πάης, ἀμφω καλῶ, καὶ φοιτῶντε
ταῦτά διδασκάλῳ, περὶ σεναιθῆσαν
ἀλλήλοισι, καὶ περιβάλλει ἐν οὐσῆς ἀ-
δείας, ὠρμηθῆ δὲ ποταμῶν δὲ ταυτησί
τῆς πέτρας. καὶ ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν ἂν
θάλασσαν ἐν ὑδαταῖς, καὶ περὶ τῆς
περὶ τῆς πέτρας. (Ὁ ἔργος δὲ τῆς πέτρας
πίνῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν θάλασσαν,
ὑποσημαίνων τὸν μεῦρον ὁ ζωγράφος.
ἡ δὲ ἐφεξῆς οἰκία, κηροφθῆς πηγῆς,
ἡ δὲ ἐφεξῆς οἰκία, κηροφθῆς πηγῆς,

ὁ δὲ ἡλυθὸς τῆς ἀστεος δὲ ὄχλον νέων. ἀρπάζουσα γὰρ αὐτὸ ἔφασαν, ὁ ἀφῆδως

ἐκώμαζον, καὶ δώροις ἐπέειπον. ἦ δὲ οἱ-
 μαι κομψόν τι ἐς αὐτῶν ἔχουσα, κνί-
 ζει τὰ μείρακια. Ἐ δὲ ὄρω ὑπέξυθῆσα,
 οἴκει τὸ ὄχρησθαι ταύτῃ οἰκίαν. σκέψαι
 γὰρ ὡς ὠχρήσθαι κρημνός τῃ θαλάσῃ
 ἐφῆσκει, τὰ μὲν κλυζόμενος ὑπωλι-
 δηκῶς, τὰ δὲ ἄνω, περὶ κείμηνος, ἐ-
 φάλον πῖνα ταύτῃ οἰκίαν, ὑφ' ἧς καὶ
 ἡ θαλάσσα κυανώτερα φαίνεται, κα-
 θεμύρων ἐς αὐτὴν τὸ ὄφθαλμῶν, καὶ ἡ
 γὰρ ὄρεχθαι τὰ νεῶς πάντα, πλὴν τῆς
 κινεῖσθαι ἐς τὸ ἦκουσαι τὸ φρούριον,
 ὡς ἀπολελοιπάσιν αὐτὴν ἐρῶντες.
 ἀλλ' ὁ μὲν, κυανόπετρον, ὁ δὲ, χρυσό-
 πετρον, ὁ δὲ, ἄλλος ἄλλο τι ποικίλων
 ἀκαπίων ἐμβεβηκῶς, πλεῖ καὶ κῶμος
 αὐτὸς, καλοῖται, καὶ ἐσεφανωμένοι, καὶ ὁ
 μὲν, αὐλεῖ, ὁ δὲ, κροτεῖ φησιν, ὁ δὲ, ἀ-
 δει, οἴμα. σεφάνους δὲ ἀναρρίπτουσι, Ἐ
 φιλήματα. καὶ οὐδὲ ἐρέτοιον, ἀλλὰ ἐ-
 πέχοισι πῶ εἰρεσίαν, Ἐ ὑφορμίζον
 τῶ κρημνῶ. τὸ δὲ γυνάμιον ἀπὸ τῆς οἰκίας,
 οἷον ἐκ πελοπῆς, ὁρᾷ ταῦτα, καὶ γῆρα
 καὶ τὸ κῶμου, χλιδῶσα εἰς τοὺς ἐρῶν-
 τας, Ἐ εὖ πλεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ νεῖν ἀναλ-
 κάζουσα. καὶ ποίμναι ἐν τῷ βίξῃ προχω-
 ρῶν, καὶ μυκωμένων ἀκούσῃ βοῶν,
 καὶ σφαιρῶν βωῆ περηχῆσθαι σε. καὶ
 κωμηγέταις ἐν τῷ βίξῃ, καὶ γεωργῶν,
 καὶ ποταμοῖς, καὶ λίμναις, καὶ πη-
 γαῖς. ἐκμέμακ' ἢ ἡ γραφή καὶ τὰ
 ὄντα, καὶ τὰ γινόμενα, καὶ ὡς ἂν γῆροι
 ποσῖα, εὖ διὰ πλῆθος αὐτῶν ῥαδιεργῆ-
 σα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐπιγῆσα τὸ ἐκεί-
 σου οἴκειον, ὡσανεὶ καὶ εἰ εὖ γέγρα-
 φεν, ἐς τὸ ἂν ἐφ' ἱερόν ἀφικώμεθα. καὶ
 τὸ ἐκεῖ νεῶν οἴμα ὁρᾷς, καὶ σήλας,

A ibant, muneribusque sollicitabant.
 At ipsa (ut puto) fastu quodam at-
 que animi elatione in eos utens
 vellicat, ac scalpit adolescentulos,
 & huc clanculum egressa munitam
 hanc habet domum. Contempla-
 re enim quam munita sit. Præcipi-
 tium mari imminet, qua quidem
 undis alluitur, lubricum, superiore
 verò parte prominens, hanc supra
 mare sustinens domum. Sub qua
 mare profundius videtur, si quis in
 B ipsum oculorum aciem dimiserit:
 & tellus ad hanc tendens rupem
 ceteris omnibus præter quàm mo-
 tu nauem refert. At ne sic quidem
 ipsam deseruerunt cupidines, sed
 hic quidem cœruleæ proræ, hic ve-
 rò inauratæ, alius alterius coloris
 nauiculam ingressus nauigat; nec-
 non & Comus ipse, id est, ebrieta-
 tis deus, pulchri, corollisq; insignes
 & hic quidem tibia canit, hic ve-
 rò plaudit, inquit: hic eantat, pu-
 ro: coronas autem atque oscula
 C reiiciunt, nec remos agitant, sed
 continent, præcipitióque adhærent.
 At muliercula domo hæc æquè at-
 que è specula contemplatur. Co-
 mùmque irridet in amantes deli-
 ciosè se gerens; & non modò na-
 uigare, verùm etiam natate co-
 gens. Gregibus quoque progredi-
 ens occurres, & mugientes au-
 dies boues, fistularúmque sonus
 tuis obstrepet auribus. Obuij fient
 & venatores, & agricolæ, flumi-
 náque & lacus, ac fontes: nam &
 quæ sunt, quæque fiunt, & ut quæ-
 dam fieri possent, pictura ipsa ex-
 pressit. Non per ipsorum multitudi-
 nem malè effingens verùm, sed vniuf-
 cuiusq; proprium reddens ac perfici-
 ens, ut si vnū quid pinxisset; do-
 nec ad sacellum perueniamus. Nam
 & templum illic existens, & iuxta
 templum arrectas columnas, ut puto,
 D vides.

vides. & in ore excitatam faculam
propterea appensam, vt venienti-
bus ex Ponto nauibus præluceat.

PISCATORES.

Cur non ad aliud ducis? Satis enim quæ ad Bosphorum pertinet, mihi cognita sunt. Quid dices? relicta sunt mihi quæ ad piscatores spectant, quod initio pollicitus fueram. Itaque ne minima quæque, sed quæ memoratu digna sunt percurramus. Calamo quidem piscantes, vel nassa vtentes, vel si quis rete extrahit, aut tridentem illidit, ab oratione auferamus: parua enim audies, si de ipsis sermonem habuero, picturæque condimenta potius videbuntur. Sed Thynnis insidiantes videamus. Nam ob prædæ magnitudinem plurimi faciendi. Thynni ex Ponto exterius frequētant mare. quod & in ipso geniti sint, pascuâq; habeant, hæc quidem piscium, hæc vero limi, aliorumque humorum, quos Ister ac Mæotis in ipsum inferunt. Quo fit, vt reliquo mari dulcior ac potabilior sit Pontus. Natant autem vt militum phalanx, octeni, & feni deni, ac triceni bini, inuicemque alius alium vndis inspergit, in tantam natantes profunditatem, quanta est ipsorum latitudo. Innumeræ autem sunt, quibus capiuntur species. Nam & ferrum in eos acuere licet, venenâque inspergere, paruûmque sufficit rete, cui gregis paululum satis fuerit. Optima est autem hæc venatio. Ex sublimi namque ligno quispiam ad numerandum celer, oculorumque acie præstans speculatur. Oportet enim vt ipse mari quidem oculos infigat, longissimè verò in-

αι ἰδρῶν) αὐτῶν. Ἐ τὸν ἐπὶ τῷ σὸ-
ματι πυρσὸν, ὃς ἤρτηται εἰς Φρυκτω-
εῖαν τῶν νεῶν, αἰ πλείοσιν ἐν τῷ Πόντῳ.

ΑΛΙΕΙΣ.

Τί οὐκ ἐπὶ ἄλλο ἀγέλης ἰκανῶς ἴα-
ροι τὰ τῷ Βοσπόρῳ διασπρόηται. πὶ Φή-
σας; λέλοιπέ μοι τὰ τῶν ἀλιέων, ὃ κα-
ταρχαὸς ἐπιπέλα μίμω. ἰν' οὐκ μὴ πῶ-
μικρῶν διεξίωμι, ἀλλὰ πῶ-
ἀξιον, ἔδῃ μὲν, καὶ λάμω θηρῶνται, ἢ
κῦρτω τεχνάζοντα, ἢ εἰ πρὸς ἀνιμῶ δι-
κτυον, ἢ ἐν ἀράτῃ θύσανα, ἀφ' ἐλωμῶ
τῷ λόγῳ σμικρὰ γὰρ ἀκούσῃ πρὸ αὐτῶν,
ἢ φανείτω σοι μάλλον ἠδὲ σματῶ τῷ
γραφῆς. ἔδῃ ἢ ἐπιχρῶνται τοῖς θύν-
νοισι ἰδῶμι. ἀξιοὶ γὰρ οὗτοι λόγου, διὰ
τὸ μέγεθος τῷ θήρας. Φοιτῶσιν οἱ θύννοι
τῇ ἕξω θαλάσῃ πρὸ τῷ Πόντῳ, γῆρῃ
ἐν αὐτῶ γόντες, ἢ νομαί, τὰς μὲν, ἰχ-
θύων, τὰς δὲ ἰλύων, ἔχουσι ἑτέρων οἰς
ὁ Ἴστρος εἰς αὐτὸ φέρει, ἢ Μαλιῶν. ὑφ'
ῶν ἰλυκέρωτος, ἢ ποπμῶτος ἀλλῆς
θαλάσσης ὁ Πόντος. νεοῖσι δὲ, οἷς στραπα-
τῶν φάλαγγε ἐπὶ οὐκῶ, ἔφ' ἐκκαί-
δεκα, ἢ δὲ τῶσιν, καὶ ὑποκύματι ζοῖσιν
ἀλλήλοισι ἄλλος ἄλλω, ἐπινέοντες τοσού-
τον βάρους, ὅσον αὐτὸ τὸ ὕδρος. ἰδέαι μὲν
D οὐκ, καθ' ἑαυτὸν ἀλίον, μωεῖαι, ἢ γὰρ
σίδηρον ἐστὶν ἐπ' αὐτῷ ἔδῃ θήρασαι, καὶ
φαρμακα ἐπιπάσαι, ἢ μικρὸν ἤρκε-
σε δίκτυον, ὅτω ἀπόχρη ἢ μικρὸν τῷ ἀ-
γέλης. θήρα δὲ ἢ ἢ ἢ θήρα. σκοπαιρεῖ-
ται γὰρ πρὸς ἀφ' ὑψηλῶ ξύλου, ταχὺς
μὲν θρήνησαι, πρὸ δὲ ἄψιν ἰκανός. δεῖ
γὰρ αὐτῶ πεπιγῆσαι μὲν ἔδῃ ὀφθαλ-
μοῖς εἰς τὴν θαλάσσαν, ἔξινεῖαι δὲ τὸ πῶ-

ῥωτάτω. καὶ ἐμβάλλοντας τοὺς ἰχθυῖς
 ἴδῃ, βοῆς τ' ὡς μεγίστης αὐτὰ δεῖ πρὸς
 τοὺς ἐν τοῖς ἀκαπίοις. καὶ τὸν ἄριθμὸν
 λέγει, καὶ τὰς μυριάδας αὐτῶν. οἱ δὲ,
 ἀποφράξαντες αὐτοὺς βαθεῖ, ἢ κλη-
 σῶ δικτύω, δέχοντ' ἅμα πρὸς ἀγρῶν
 ὑφ' ἧς ἔπλατειν ἔτοιμον τῷ τῆς θήρας
 ἠγεμόνι. βλέπε πρὸς τ' ἡραφίω ἠδῃ.
 κατόψα γὰρ αὐτὰ καὶ δρώμενα. ὁ μὲν
 σκοπιωρὸς, ἐς πλὴν θαλάσσιαν βλέπει,
 διαπέμπων τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς πλὴν
 τῆς ἄριθμοδ' σύλληψιν. ἐν γλαυκῶ ἢ
 τῶ τῆς θαλάσσης ἀνδρῶν, τὰ τῶν ἰχθύων
 χρώματα. μύθωνες μὲν οἱ ἀνω δοκοῦ-
 σιν, ἠπτόν δ' οἱ ἐφεξῆς. οἱ ἢ μετ' ἐκείνοις,
 ἠδῃ ὄρα φθόγγον αἰθέριον. εἴτα σκιώ-
 δης εἴτα ὑδαροί. εἴτα ὑπονοῶσαι. κα-
 ταβαίνουσα γὰρ εἰς τὸ ὑδωρ ἢ ὄψις, ἀμ-
 βλυῖν. διακριβοῦν τὰ ἐν αὐτῶν. ὁ ἢ τ'
 ἀλιέων δῆμος, ἠδεῖς, καὶ ξαντοὶ πλὴν
 χροῶν ὑπὸ τ' ἄερατος. ἔο μὲν, πλὴν κώ-
 πην ζύγισιν. ὁ ἢ, ἐρέτη, μάλα διεξῶ
 δηκὸν τῶν βραχίονι. ὁ ἢ ἔπι κελύειαι
 τῶν πέλας. ὁ δὲ πᾶσι τὸν μὴ ἐρέτηντα.
 βοῆ ἢ ἠραίαι τῶν ἀλιέων, ἐμπεπιωκόων
 ἠδῃ τῶν ἰχθύων εἰς τὸ δικτυον καὶ τοὺς
 μὲν, ἠρήκασιν, τοὺς ἢ, αἰρῶσιν. ἀμνηχα-
 νοῦντες ἢ, ὅτι χροῶσιν αὐτὰ πλῆθῃ, καὶ
 ὄρανοῖοι εἰς δικτύω, ἢ συγχωρῶσιν
 αὐτοῖς διαφυγεῖν, ἔδισκπεσεῖν. ποσῶ-
 τον ἐς πλὴν θήραν τρυφῶσι.

ΣΕΜΕΛΗ.

Βροντὴ ἐν εἰδῆ σκληρῶ, καὶ ἀστραπὴ
 σέλας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἰεῖσα, πῦρ τε
 ῥαδάμον ἔξ οὐρανῶ τυραννικῆς οἰκίας
 ἐπειλημμύων, λέγει τοῖς δε, εἰ μὴ ἀ-
 γνωεῖς, ἀπτε. πυρὸς νεφέλη πειραῖσα

A tendat. quòd si ingredientes pis-
 ces viderit, quàm maxima ad eos,
 qui in nauculis morantur, opus
 est voce. Ipsorum enim numerum
 & quot millia sunt, dicit. Hi ve-
 rò clausibili ac profundo ipsos se-
 pientes reti, præclaram excipiunt
 prædam. Ex qua venationis duci
 ditescere facile est. Iam picturam
 inspicere. Cernes enim hæc fieri.
 Speculator quidem spectat in ma-
 re in numeri conceptionem oculos
 diffundens. In cœruleo autem æ-
 quoris flore piscium colores. Su-
 periores quidem nigri videntur:
 minus verò qui sequuntur, at qui
 post illos sunt, iam visum deci-
 piunt, postea umbrosi, deinde a-
 quosi, mox ut suspicari possis. o-
 culorum enim acies in aquam de-
 scendens ita hebetatur, ut quæ in
 ipsa sint, dignoscere nequeat, at
 piscatorum populus suaves, & quòd
 assidue apricentur colore flavi. &
 hic quidem remum alligat: hic ve-
 rò admodum tumescente brachio
 agitatur, ille proximum exhortatur,
 hic remo minimè incumbentem
 cædit. Sed quòd in retia incide-
 rint pisces: sublatus est à piscatori-
 bus clamor: & hos quidem cepe-
 runt, hos verò capiunt. Usque adeo
 autem in venatione deliciantur,
 ut quid tanta faciant piscium mul-
 titudine ignorantes nonnullos re-
 clusa retis parte diffugere, atque
 excidere permittant.

SEMELE.

Tonitrus specie durus, & ful-
 gur oculis splendorem emittens,
 ignisq. ex tyrannica cœli domo con-
 ceptus, huiusmodi nisi fortè igno-
 ras, attingit rationem. Ignea nubes

Thebas obducens, in Cadmi tectum cum fragore cadit, Ioue ad Semelem amantium more accedente. & Semele quidem (ut remur) periit. Dionysus vero per Iouem (puto) ad ignem nascitur. & Semeles quidem in caelum ascendentis species obscura videtur. & Musæ ipsam illic canent: Dionysus vero & disrupto matris utero exilit: ignemque caliginosum nitidus ipse atque instar stellæ fulgurans reddit. Discedens autem flamma antrum Dionysio Assyrio, Lydióque suavius in umbraculi modum effingit. Clauiculi namque, atque hederæ corymbi circa ipsum pullularunt, & iam vites, ac thyrsi arbores, sic sponte à terra nascentes, ut nonnullæ circum ignem sint. Nec mirari oportet, si in Dionysi gratiam tellus ignem coronat. Quippe quæ & cum ipso bacchabitur, & vinum è fontibus haurire permittet, lacque cum ex gleba, tum ex lapide, tum ex vberibus deducere. Audi Pana, quàm in Cithæronis verticibus Dionysum canere videtur Euion exultans. At Cithæro humana specie in ipso paulo post futuros luget, ac queritur dolores, hederæq; gestat coronam à capite declinantem. Nam admodum inuitus Dionysi causa coronatur. Megæra iuxta ipsum Abietem ponit, & aquæ fontem edit, sanguinis Actæonis (puto) ac Penthei causa.

ARIADNE.

Quod Theseus iniqua faciens, sunt qui non iniqua dicunt, sed ex Dionysio Ariadnen in Dia insula dormientem reliquerit, fortasse & à nutrice audiisti. Illæ namque in huiusmodi sapientes; lachry-

θύδουσαν, τάχα που η̄ πίτθης ἀκήκοας. Ἐφαί γ' ἔκειναι τὰ ποικύτα, ἔδα-

A τας Θήβας, εἰς πλὴν τῆς Κάδμου σέλιω
ρήγνυται, κωμάσαντος ἐπὶ πλὴν Σεμέ-
λιω ἔ Διός. ἔ δ' ἀπόλλυται μὲν ὡς δο-
κοῦ μὲν ἢ Σεμλίη. πικτεῖται ἢ ὁ Διόνυσος,
οἶμαι νῆ Δία πρὸς τὸ πῦρ. καὶ τὸ μὲν
τῆς Σεμλίης εἶδος, ἀμυδρὸν διαφαίνε-
ται ἴσους ἐς τὸν οὐρανόν. καὶ αἱ μούσαι
ἐς αὐτὴν ἐκαὶ ἄσπον. ὁ ἢ Διόνυσος, τῆς
μὲν μητρὸς ἐκ βώσκη, ραγείσης πλὴν γά-
σερα, τὸ ἢ πῦρ, ἀχλυῶδες, ἐργάζεται,
B Φαιδρὸς αὐτὸς οἶσ' ἀσῆρ πρὸς ἀστράτων.
διαχρῶσα ἢ ἡ φλόξ, ἀνθρον τῶ Διονύσω
σκιαγραφεῖ, παντὸς ἠδὲ ἰον Αασυεῖς τε,
ἔ Λυδίας. ἔλικές τ' ἢ καὶ πρὸς αὐτὰ τεθῆ-
λασι, καὶ κητοῦ κόρυμβοι, καὶ ἠδὲ ἀμπε-
λοι, ἔ θύρσου δένδρα. οὕτω τοι ἐκούσης
ἀναχρῶτα τῆς γῆς, ὡς καὶ τῶ πρὸς εἶ
ἔνια. ἔ οὐ χρῆ θαυμάζειν, εἰ σεφανοὶ τὸ
πῦρ ἔπι τῶ Διονύσω ἢ γῆ. ἢ γὰρ καὶ συμ-
C βακχῶσ' αὐτὰ, καὶ οἶνον ἀφύσσειν ἐκ τῶ
πηγῶν δώσθ'. γὰρ λατὸ οἶσ' ἀπὸ μαζῶν
ἔλκειν, τὸ μὲν ἐκ βώλῃ. τὸ ἢ, ἐκ πέ-
τρας. ἀκχεῖ ἔ Πανός, ὡς τ' Διόνυσον ἀ-
δὴν εἰσιν ἐν ταῖς κορυφαῖς τῆς Κιθαί-
ρωνος, ὑποσκιπτῶν βύιον. ὁ Κιθαίων ἢ,
ὄλοφύρεται ἐν εἶδ' ἀνθρώπου, τὰ μι-
κρὸν ὑστερον ἐν αὐτῶ ἀχῆ καὶ κητοῦ φέ-
ρη σεφανον, ἀποκλίνοντα τῆς κεφαλῆς.
σεφανῶται γὰρ δὴ αὐτὰ σφόδρα ἀκων.
D ἐλάττω τε αὐτὰ ἔραφυλίδ' Μέγα-
ρα, καὶ πηγὴν ἀναφαίνε ὑδάτος, ἔπι
τῶ Ακταίωνος οἶμαι, καὶ Πενθίως αἰ-
ματι.

ΑΡΙΑΔΝΗ.

Ὅτι πλὴν Αριάδνῃ ὁ Θεσεύς ἀδι-
κα δρών, οἶσ' ἢ ἀδικα φασίν, ἀλλ' ἐκ
Διονύσου, κατέλιπεν ἐν Δία τῆ νήσω κα-

κρύουσιν ἐπ' αὐτοῖς, ὅταν ἐδέλωσιν. οὐ μὲν δέομαι λέγειν, Θεσεία μὲν ἐστὶ
 ὅτι ἐν τῇ γῆ, Διόνυσον δ', τὸν ἐν τῇ γῆ·
 οὐδ' ὡς ἀγνοοῦντα ἐπιστρέφοιμι ἀν' εἰς
 πλὴν ἐπὶ τῷ περὶ ὧν, ὡς ἐν μαλακῷ κεί-
 ται τῷ ὑπνω. εἰ δ' ἀπόχρη τὸ ζωγράφον
 ἐπαυεῖν, ἀφ' ὧν καὶ ἄλλος ἐπαυοῖτο.
 ῥάδιον γὰρ ἀπανεῖ, καλλιῶ μὲν πλὴν Α-
 ρεάδηνω γράφειν, καλὸν δ' ἢ Θεσεία,
 Διονύσου τε μυρία φάσματα τοῖς γρά-
 φειν, ἢ πλάττειν δυναμένοις ὧν καὶ μι-
 κρὰ τύχη τις, ἤρηκε τὸν θεόν. Ἐ γὰρ οἱ κό-
 ρυμβοί, σέφανος ὄντες, Διονύσου γνώ-
 ρισμα, καὶ τὸ δημιῶργημα φαύλως
 ἔχει. Ἐ κέρας ὑπεκφυόμενον τῷ κρο-
 τήφω, Διόνυσος δηλοῖ. καὶ ὁρδαίλις
 ὑπεκφαινομένη αὐτῷ, ἔστι δὲ σύμβολον.
 ἀλλ' ὅτι γὰρ ὁ Διόνυσος ἐκ μόνου τῷ ἔραν
 γέγραπται. σκευὴ μὲν γὰρ ἠνθισμένη, Ἐ
 θυρσοί, καὶ νεβρίδες· ἔρριπται ταῦτα ὡς
 ἔξω τῆς καιροῦ. καὶ οὐδὲ κυμβάλοις ἀ-
 βάκχαι χροῶνται νῦν, οὐδὲ οἱ σάτυροι
 αὐλοῦσιν· ἀλλὰ καὶ ὁ Πάνυ κατέχει τὸ σκίρ-
 τημα, ὡς μὴ διαλύσει τὸ ὑπνον τῆς κό-
 ρης. ἀλουργίδι δ' ἢ σείλας ἑαυτὸν, καὶ πλὴν
 κεφαλῶν ῥόδοις ἀνθίσας, ἔρχεται ὁρδαί-
 πλὴν Αρεάδηνω ὁ Διόνυσος, μθύων τῷ
 ἔρωτι, φησὶ περὶ τῆς ἀκρατῶς ἐρώντων
 Τηϊός· ὁ Θεσεῖς δ', ἐρᾷ μὲν, ἀλλὰ τῆς
 τῷ Αθηνῶν καπνῶ. Αρεάδηνω δ', ἔτε
 οἶδεν ἐπὶ, οὔτε ἐγὼ ποτέ. φημὶ δὲ αὐτὸν
 σκλήρητος καὶ τῷ λαβυρίνθου, καὶ μηδὲ
 εἰπεῖν ἔχον ἐφ' ὅτω ποτέ εἰς τὴν Κρήτιν
 ἐπλάθυσεν. οὔτω μόνον τὰ ἐν περὶ φάρας
 βλέπει· ὄρα καὶ τῷ Αρεάδηνω. μάλλον
 δ' τὸν ὑπνον. γυμνά μὲν εἰς ὀμφαλόν,
 σέρνα ταῦτα· δέρη δ' ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἀπαλή

A másque, cūm voluerint inter nar-
 randum effundunt. Non itaque
 mihi opus erit dicere, qui in na-
 ui est, esse Theseum, Diony-
 sumque qui in terra: nec ut igno-
 rantem ad eam, quæ inter saxa in
 molli iacet somno, conuertam. Nec
 pictorem laudare, quibus alius cō-
 mendari posset, satis est. Pulchram
 enim Ariadnen, pulchrūmque The-
 seum pingere vnicuique facile, &
 Dionysi his qui pingere ac finge-
 re possunt infinita sunt phasmata,
 quorum si paululum quid quif-
 piam assequatur, Deum concepit
 ac reddidit. Etenim corymbi in
 ferta contexti, Dionysi sunt indi-
 cium, etiam si ineptè compacti
 fuerint. Et cornu ex temporibus
 erumpens, Dionysum indicat. Pan-
 thera præterea apparens, Dei habe-
 tur symbolum. At hic sane Dio-
 nysus amoris tantūm causa pictus
 est. Florida enim vestis, Thyrsi-
 que, ac nebrides, vt ad præsentem
 occasionem minimè facientia, ab-
 iecta sunt. Nec cymbalis bacchæ,
 nec tibiis Satyri in præsentia vtun-
 tur. Quin & Pan ipse, ne puellæ
 somnum soluat, saltationem cohi-
 bet. At Dionysus amore ebrius,
 vt de impotenter amantibus Teius
 Anacreon ait, purpurea indutus
 veste, rosisque caput redimitus,
 Ariadnen adit. Theseus amore qui-
 dem captus est, sed Athenarum fu-
 mi. Ariadnen verò nec amplius
 nouit, nec vnquam nouerat. Ip-
 sum autem labyrinthi quoque o-
 blitum assero, nec cuius rei cau-
 sa in Cretam vnquam nauigauerit,
 posse dicere. Sic quæ à prora sunt
 tantūm cernit. Vide & Ariadnen,
 quin immo somnum ipsum. Nu-
 da enim ad vmbilicum hæc pecto-
 ra: collum autem supinū, ac molle

*simula-
ta.membra-
na binau-
lorum.

guttur; at ala dextera tota apparet: Altera verò manus in læna iacet, ne quid ventus deturpet. Qualis, ô Dionyse, quàmque suavis anhelitus. Vtrum autem poma, an racemos oleat, osculatus dices.

PASIPHAE.

Pasiphaë tauri amore capta est, Dædalumque rogat, vt feræ flexanimam aliquam excogitet. Ipse verò cauam effingit bouem gregali similem vaccæ, cum tauro versari consuetæ. & quinam ipsorum fuerit coitus Minotauri indicat species, præter naturâ expressa. Coitus autem nunc minimè pictus est. Sed officina quidem hæc est Dædalo exædificata. Circum verò ipsam stant statux, quarum aliæ exactam habent formam, iam incedentes, aliæ ad id eruditionis* deductæ sunt, vt incessum polliceantur, vt scilicet statux incederent. Huic autem rei quæ ante Dædalum erat, statuaria nondum mentem adhibuerat. At Dædalus ipse atticissat quidem, & specie: nam prudentiam quandam sapientiãque aspectu præferat: atticissat verò, & ipso habitu fuscã hanc vestem indutus. Addita ipsi & pedum nudatione, qua Artici maximè exornantur. Sedet autem vt congruè bouem concinet, ac componat, & in fabricanda boue socios sibi facit Cupidines, vt Veneris aliquid in ipsa machina inspicias. Evidentes enim sunt Cupidines, ô puer, qui terebram vertunt, & per Iouem qui afficia rudes adhuc bouis partes leuigant, quique symmetriam librant ac considerant, qua opus ipsum consistit: qui autem circa ferram sunt, cogitationem omnem, sapientiãque superarunt, quanta ad

A Φάρυγγι, μαχαλίη ἢ ἡ δεξιά, Φανερά πᾶσα. ἢ ἡ ἕτερα χεὶρ, ἐπίκει τῆ χλαίνῃ, μὴ αἰχμῶν πὶ ὁ ἀνεμος. οἶσ, ὦ Διόνυσε, καὶ ὡς ἠδὺ τὸ ἄσθμα. εἰ δὲ μήλων, ἢ βοξύων ἀπόζῃ, Φιλήσας ἐρείς.

ΠΑΣΙΦΑΗ.

B Η Πασιφάη, τῷ ταύρου ἐρά, καὶ ἐκείνου τὸν Δαίδαλον, ἑφίσαται πνα Γ4θῶ τῷ θεῷ. ὁ δὲ ἐργάζεται βοῦν κοίλῳ, ἑφάπληστον ἀγλαία βοῖ, τῶ ταύρου ἐδάδι. ἢ ἡ περὶ σφῶν ἢ ἄνῃ ἐγχετο, δηλοῖ τὸ τῶ Μινοταύρου εἶδος, ἀπόπως στυγερῶς τῆ φύσεως γέγραπται ἢ οὐχ ἢ ἄνῃ νῦν, ἀλλ' ἐργασῆριον μὲν τῷ πεποιθῆ τῷ Δαίδαλῳ. ἑφίσηκε δ' αὐτὸ ἀγάλματα. τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβέβηκότε ἠδη, καὶ ἐν ἀπαγγεῖα τῶ βαδίζῃ. τουτὶ δὲ δῖρα ἢ ἑφ' Δαίδαλου ἀγάλματα ποιῖα, οὐ πῶ εἰς νοῦν ἐβέβηκε. αὐτὸς δὲ ὁ Δαίδαλος, ἀπικίσει μὲν καὶ τὸ εἶδος, ὑπερσοφόν π, ἢ ἐννοῦν βλέπων. ἀπικίσει δὲ καὶ αὐτὸ τὸ γῆμα, φαῖον γὰρ βίβωνα τῷ ἀμπέχειαι, προσγεγραμμένης αὐτῷ ἢ ἀνυποδοσίας, ἢ μάλιστ' ἀπὸ τοῦ Αθηνοῦ κοσμοῦται. καὶ ἀπὸ τοῦ ἐφ' ἀρμονία τῷ βοός. καὶ τῷ ἐρωτῶς ξυρραῖς ποιῖται μηχανήματος, ὡς Αφροδίτης π αὐτῷ ἑφ' εἶν. ἐν ἀρχαῖς μὲν τῷ ἐρωτῶν, ἢ οἱ τὸ ἑφ' αἶνον, ὦ παῖ, ἐρέφοντες καὶ νῆ Δία οἱ τῷ σκεπῆσθαι λεαίνοντες τὰ μὴ πῶ ἠκριβωμένα τῆς βοός. καὶ οἱ σαθμώμενοι πῶ ξυμμετέδω, ἐφ' ἧς ἡ δημοκρατία βαίνει. οἱ δὲ ἑφ' τῶ πρίονῳ, ἐννοῖαν τε ὑπερβεβλήκασι πᾶσαν, καὶ ἑφίαν, ὅποση

χφρός τ', καὶ χρωμάτων. σκόπει γδ τῶ
 ξύλω πρίων ἐμβέβληται, καὶ δῆκλια
 αὐτῆ ἡδῆ. διάτρισσι ἃ αὐτὸν οὕτοι οἱ ἔρω-
 τες, ὁ μὲν ἐκ τῆ γῆς, ὁ δὲ ἀπὸ μηχανῆς,
 ὀρθομύω τε, καὶ περιδύοντι. τουτὶ ἃ
 εἰς ἀλλὰ ξηγώμηθα. ὁ μὲν γδ νεύδουκεν,
 ὡς ἀναστήμυθ, ὁ δὲ δύνεσηκεν, ὡς
 νεύσων. καὶ ὁ μὲν, ἀπὸ τῆ γῆς ἵππὶ τὸ σέρ-
 νον ἀναπέμπει τὸ ἄσθμα, * ὁ δὲ ἀπὸ τῆ
 μετεώρου. ἔπειτα γαστέρα πῖμπλαται,
 καὶ τῶ ξυερείδων τὸ χεῖρε. ἡ Πασι-
 Φάη δὲ, ἐξω περὶ τὰ βεκόλια πελα-
 σφρεῖ τὸν ταῦρον, οἷο μὲν προσάξαι αὐ-
 τὸν τῶ εἶδη, καὶ τῆ σολῆ, δεῖον τ' ἀπολαμ-
 πούση, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν Ἰεὺν βλέπει τε
 ἀμύχανον. ἔπειτα γδ γινώσκει ὁποίων ἐρεῖ.
 ἔπειτα περὶ ἀλλὰ τὸ θηρίον ὠρμησεν. ὁ δὲ,
 τῆ μὲν, ἐδὲν ξυωίησι. βλέπει δὲ τ' ἐαυ-
 τῆ βουῦ. γέγραπται δὲ, ὁ μὲν ταῦρος,
 ἀγέρωχος τ', καὶ ἡγεμὼν τ' ἀγέλης. δὲ-
 κερὸς τ', ἔπειτα λυκός, καὶ βεβηκός, ἔπειτα βα-
 θύς πῶ φαρυγία, ἔπειτα πῶν τὸν αὐχένα,
 ἔπειτα ἰλαρόν βλέπων εἰς πῶν βουῦ. ἡ δὲ,
 ἀγχαία τε, ἔπειτα δύνετος, καὶ λυκὴ πᾶσα,
 ἵππὶ μὲν αἰνή τῆ κεφαλῆ. ἀπαξιοῖ ἃ τὸν
 ταῦρον. σκίρτημα γδ ὑποφαίνε κόρης
 δῆ πνος, ὑποφωγούσης ἐρεσσοῦ ὑβριν.

ΠΕΛΟΨ, Η ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Η μὲν ἐμπληξίς, ἐπ' Οἰνομάω τῶ
 Ἀρκάδι. οἱ δὲ ἐπ' αὐτῶ βοῶντες ἀκούεις
 γὰρ που, ἢ τε Ἀρκάδια, ἔπειτα ὅποσον ἐκ τῆ
 Πελοποννήσου. πέπλωκε δὲ σιωζοῖσιν
 τὸ ἄσθμα, τέχνη. Μυρτίλου. τὸ δὲ ἵππων
 ξύγκλια τετάρων. τουτὶ γδ εἰς μὲν τὰ
 πολεμικά, ἔπειτα ἐθαρσεῖτο. οἱ δὲ ἀγώνες
 ἐγινώσκον τ' αὐτὸ, καὶ ἐπίμων. καὶ οἱ Λυ-

A manus colorésque pertinet. Ad-
 uerte: ligno ferra imposita, iam-
 que per ipsum ducta. Distrabunt
 autem ipsam hi Cupidines: hic
 quidem à solo, hic verò à machi-
 na erectique ac pronuentes. hoc
 autem vicissim facere arbitremur.
 Hic etenim nuit ut surrecturus, hic
 verò erectus est, ut nuturus. & hic
 quidem ab humo ad pectus anhelu-
 tum remittit: hic verò à sublimi, &
 ventrem repletur infra confirmans
 manus. At Pasiphaë foris circa ar-
 menta taurū circunspicit, specie ac
 forma ipsum attraxisse rata, necnon
 & stola diuinum ac super omnem
 lrim splendente. reique difficulta-
 tem, ac consilij inopiam ipso in-
 dicat aspectu. Nouit enim qualia
 ardeat, feramque amplecti appetit.
 At taurus hanc quidem minimè in-
 telligit, suam verò ipsius aspicit bo-
 uem. Pictus est autem taurus quidē
 superbus, & armenti dux, cornuāq;
 pulcher, ac candidus, & consistens,
 C gutturque profundus, & ceruicem
 pinguis. Hilarum præterea ac iu-
 cundum in vaccam respiciens, hæc
 verò gregalis, ac soluta, & præter
 nigrum caput vniuersa candida, ut
 indignum renuit, ac remittit tau-
 rum: puellæ namque cuiusdam a-
 matoris contumeliam fugientis sal-
 tum indicat.

PELOPS vel HIPPODAMIA.

D Stupor quidem Oenomai Arca-
 dis causa: qui verò ipsius ergo cla-
 mitant, audis enim fortasse, Arca-
 dia est, & quantum ex Pelopon-
 neso. Myrtili namque arte contri-
 tus cecidit currus, hic autem qua-
 tuor constat equis. Nam in rebus
 bellicis nondum quadrigis auden-
 ter utebantur, quas certamina &
 nouerant & venerabantur. Et Ly-

di equorum studiosissimi sub Pe-
lope quidem quadrigis ac curribus
utebantur : postea verò temones
quatuor attigerunt, & omnium pri-
mi octo habuisse equos produn-
tur. Aspice puer, quàm horren-
di sint Oenomai equi, quàmque ad
impetum vehementes rabie, ac spu-
ma repleti (hoc autè Arcadicis ines-
se equis maximè inuenies) & quàm
nigri, quòd iniquæ & non honestæ
rei causa iugati sint. Pelopis verò
equos, quàm candidi sint, & ha-
benis idonei, re maximè obsequen-
tes, placidum quid victoriæque
conscium hinnientes. Oenomaùm-
que, quàm æquè ac Thrax Dio-
medes barbarus specièque trucu-
lensus iaceat. Puto autem te Pelopi
crediturum, quòd Neptunus ipsius
sit formã admiratus, dum in Sipylo
Diis vinum ministraret, admiratuf-
que iam adolescentulum huic currui
imposuerit. Currus autem vt ter-
ram mare perambulat, & ne gutta
quidem ex ipso in axem salit. Fir-
mum namque, ac terræ simile e-
quis subiacet. Pelops igitur atque
Hippodamia cursu superiores sunt,
in curru vterque stantes, ibique
coniugati. Vsq̄ue adeò autem inui-
cem victi sunt, vt in amplecten-
di appetitu existant. Indutus est
autem ipse quidem ad Lydium ac
deliciosum modum: ætatem ac for-
mam agens, quam paulò antè vi-
disti, cum Neptunum equos pete-
ret. Hæc verò nuptiali ornata est
habitu, nuper malam detegens, cum
ad viri venire persuasit. Exilit &
Alpheus è vortice, oleastri quan-
dam Pelopi ripæ obequitanti co-
ronam deligens. Proci autem in
monimentis, quæ in Hippodromo
sunt, sepeliebantur, quos Oeno-

αὐτῶν ἰπποδρόμῳ σήματα, ἢ μνηστῆρες ἐκεῖ ἐτάπιοντο. οἷς ἀποκτείνων ὁ Οἰνό-

A δὲ δὲ, Φιλιπποῦται ὄντες, ἔπι μὲν
Πέλοπος, τέθριπποι τ' ἦσαν, καὶ ἤδη ἀρ-
μαῖται. καὶ τὰ ταῦτα, τεθραρῦμου τε
ἠΨαυτο, καὶ λέγονται πρῶτοι εἶναι ὀκτώ
χρῆν. ὄρα παῖ, εἶναι μὲν ἔτι Οἰνομάε, ὡς
δὴνοί τε εἶσι, καὶ σφοδροὶ ὀρμησαι, λήτ-
της τε, καὶ ἀφρῆ μεσοί. τουτὶ δ' ὡς εἶναι
Ἀρκάδας βύροις ἀνὸ μάλισσα ἔως μέ-
λανες, ἔπι δ' ἐπ' ἀτόποις, καὶ ἐκὶ ἀφῆ-
μοῖς ἐζύγιστο. εἶναι δ' ἔτι Πέλοπος, ὡς
B λυκοὶ τε εἶσι, καὶ τῆ λυγία πρῶτοφοροι,
πειθοῖς τ' ἐταῖροι, καὶ χρεμεπίζοντες ἡ-
μερόν τε, ἔτι δὲ ξυμένον τ' νίκης. τὸν δ' Οἰ-
νόμαον, ὡς ἴσα, καὶ Διομήδης ὁ Θραῶξ,
βαρβαρος κεῖται, καὶ ὡμὸς τὸ εἶδος. οἰ-
μαῖ δ' οὐδὲ τῶ Πέλοπι ἀπισήσας, ὡς
Γροσφδῶν ποτ' αὐτὸν ἠγάθη τ' ὄρας, οἰ-
νοχοοῦντα ἐν Σιπύλω τοῖς θεοῖς. καὶ ἀ-
γαθεῖς, ἀνέθηκεν ἐς ἱστὴν τὸ ἀρμα, μει-
C ρακίον γε ἤδη ὄντα. τὸ δ' ἀρμα, ἴσα τῆ
γῆ τ' ἐτάλασαν διασεύχας, καὶ οὐδὲ βανίς
ἔξ αὐτῆς πηδᾶ ἐς τ' ἀξονα. βεβαία δ',
καὶ τῆ γῆ εὐοικῆα, ὑπὸ κείλαι τοῖς ἵπποισ.
τὸν μὲν οὖν δρόμον, ὁ Πέλοψ τε, καὶ ἡ
Ἰπποδάμεια νικῶσιν, ἐφρηκότε ἀμ-
Φω τῶ ἀρμαλι, καὶ κεί συζυγῆτε. ἀλ-
λήλων δ' οὕτως ἠτήσαν, ὡς ἐν ὀρμηῆ ἔ-
πριβάλλαν ἐπ'. ἐσαλια δ', ὁ μὲν, τ' Λυ-
δίων τ', καὶ ἀβρόν ἔθρον, ἠλικίαν τε, καὶ
D ὄραν ἀγων, λυμικῶν πρῶτον εἶδες,
ὅτε τοῖς ἵπποισ τὸν Προσφδῶ ἐζήτει. ἠδὲ
ἐσαλια τὸν γαμικὸν ἔθρον, ἔθρον πῶ
ἔθρον ἀνακαλύπτισα, ὅτε εἰς ἀνδρὸς
ἠκείν νενίκηκε. πηδᾶ δ' Ἀλφείος ἐπ' ἔ-
δίνης, κοπίνε πινὰ ἔξαιρον σέφανον τῶ
Πέλοπι πρῶτον λαμῶντι τῆ ὄχθη. τὰ δ'
ἐπ' ἵπποδρόμῳ σήματα, ἢ μνηστῆρες ἐκεῖ ἐτάπιοντο. οἷς ἀποκτείνων ὁ Οἰνό-

μαος, ἀνεβάλλετο τὸν τ' θυγατρὸς γά-
μον, ἔπι τρεῖς καὶ δέκα ἤδη νέοις. ἀλλὰ
ἢ γῆνυ ἀνδρὶ φύει τὰ τοῖς σήμασι,
ὡς μετέλοιπεν ἀκείνοι τὰ σεφανοδ-
δαμ δοκεῖν ἔπι τῆ τ' Οἰνομάει νίκη.

ΠΕΝΘΕΥΣ.

Γέγραπται μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὰ ἐν τῷ
Κιθαρόνι, βακχῶν χοροί, καὶ ὑποῖνοι
πέτραι, ἔ νεκίαι ἐν βοδύων. καὶ ὡς γά-
λακτι πλὴν βῶλον ἢ γῆν λιπαίνει. καὶ ἰδὺ
κίπτος ἔρπει, ἔ ὄφεις ὄρδοι, καὶ θύρσοι,
δένδρα οἶμαι μὲν σάζοντα καὶ ἠδέ σοι
ἐλάτη χαμαί. γυναικῶν ἔρπον ἐν Διο-
νύσου μέγα. πέπλωκε δὲ, τ' Πενθεῖα ἀ-
ποσάμαμένη ταῖς βακχῆς, ἐν εἶδος λέ-
οντος. αἶ ὃ, καὶ ξαίνοισι τ' θήραμα, μή-
τηρ κλείνη, ἔ ἀδύφαι μητρὸς. αἶ μὲν,
ὑπορρυγῶσαι τὰς χεῖρας, ἢ δὲ, ἔπι-
σπῶσα τὸν υἱὸν τῆς χεῖτης. εἴποις δὲ ἀν-
ὡς καὶ ἀλαλάζουσιν. οὕτως δὲ ἴον αὐτῆς
τ' ἀδύμα. Διόνυσος ὃ, αὐτὸς μὲν, ἐν
πριωπῆ τούτων ἔσηκεν, ἐμπλήσας πλὴν
τῶν ἀν γόλου. τ' ὃ οἶσρον ποροβακ-
χῶσαι ταῖς γυναιξίν, οὐτε ὄρωσι τοῦ
τὰ δρώμενα, καὶ ὅποσα ἰκελίβει ὁ Πεν-
θεῖς, λέοντος ἀκούειν φασὶ βρυχωμένε.
ταυτὴ μὲν τὰ ἐν τῷ ὄρφ. τὰ ὃ ἐπί τ' αὐ-
τα, ἢ δὲ Θῆβαι, καὶ Κάδμου σέμη, καὶ θρη-
νος ἔπι τῆ ἀγορῆ. καὶ σωμαρόησιν οἱ
ποροσῆκοντες τ' νεκρὸν, εἴπη σωδείη τῷ
τάφῳ. πρόκειται καὶ ἡ κεφαλὴ τ' Πεν-
θεῖως ἐκείτ' ἀμφίβολος, ἀλλ' οἶα καὶ τῷ
Διονύσῳ ἐλεεῖν, νεωτάτη, καὶ ἀπαλή τ'
γῆνυ, ἔ πυρσὴ τὰς κόμας, αἶ οὐτε κί-
πτος ἠρέψεν, οὐτε σμίλακος ἢ ἀμπέλου
κλήμα, ἔτε αὐλὸς ἔσσε πρ, ἔτε οἶσρος.

π. ἀγρ.

A maus occidens filia nuptias pro-
trahebat, tribus supra decem iam
iuuenibus interfectis. At humus ipsa
circa sepulchra flores gignit, ut ipsi
quoq; proci in Oenomai clade co-
rollis insigniri videantur.

PENTHEVS.

Picta sunt quidem, ὁ puer, &
quæ in Cithærone occiderunt, Bac-
charum chori, & vinolentæ petræ,
& ex racemis nectar, & ut lacte tel-
lus glebam pinguem, ac latam red-
dit : & ecce hedera serpit, & ser-
pentes erecti, ac Thyrsi, arbores
puto mel stillantes. & hæc tibi a-
bies humi, magnum ex Dionysso
mulierû opus. Cecidit autem, Pen-
theum Bacchis sub leonis specie
excutiens. At ipsæ prædam discer-
punt, mater illa, ac matris soro-
res, hæc quidem diuelligentes manus,
hæc verò à coma trahens filium.
Vocem utique extollere diceres,
adeo Euius ac Bacchicus ipsis est
anhelitus. At ipse quidem Diony-
sus hæc è specula intuetur, ira ge-
nam replens, æstrum verò mulie-
ribus incutiens. Itaque nec quid
faciant, nec quæ Pentheus prece-
tur, vident. Fremmentem se audire
leonem ferunt. Hæc quidem sunt,
quæ in monte fiunt, quæ verò
prope, hæc sunt. Hæc Thebæ, hæc
Cadmî domus, & in foro luctus,
& defunctum affines concinnant,
ac componunt, si quo pacto tu-
mulo seruetur. Adiacet & Pen-
thei caput, de quo non amplius
ambigitur. Sed quale Dionysus e-
tiam miseretur, iuuenile, ac ge-
nam molle, & comas flauum, quas
neque hedera, neque smilacis,
aut vitis palmes vinxit, neque tibia
concuisset aliqua, neque asilus :

validus enim ab ipsis fieret, validasque ipsas redderet. Insaniebat autem quod haud cum Dionysio insaniret: miseratione ea quoque digna, quæ ad mulieres pertinent, arbitremur. Qualia enim in Marathone ignorarunt, qualia hic norunt. Nam non modo insania, verum etiam robur, quo debacchatae sunt, ipsas reliquit. Vides ut per Cithæronē quidem certaminis plenæ feruntur, montis Echo simul tollentes, hic vero consistunt, & quæ furore correptæ commiserunt, in mentem veniunt: & dum humi sedent, huius quidem caput in genua premitur, huius vero in humerum. At Agaue amplecti quidem filium appetit: tangere vero veretur. Filij autem sanguine tam ipsius manus, quam gena, ac denudata mammæ pars inspersa est. Harmonia autem & Cadmus sunt quidem, sed non quales fuerant. In dracones enim à Parcis transformatur, & squama iam ipsos occupat: euanuerunt pedes, ac nates, formæque mutatio ad superiora serpit. Ipsi vero obtupescunt, seque inuicem amplectuntur, utpote corporis reliqua continent, ne illa saltem ipsos fugiant.

TYRRHENI.

Nauis sacra & nauis piratica: hanc quidem dirigit Dionysus: hanc vero Tyrrheni sui maris piratae ingressi sunt. In sacra quidem nauis Dionysus bacchium canit hymnum, adplauduntque Bacchæ. Harmonia autem, quanta in orgiis excitatur, adsonat mari. At mare sua ipsius dorsa Dionysio haud secus ac Lydorum tellus subiicit. In altera vero nauis insaniant, remigationisque obliuiscuntur.

A ἑρρώνυτο γὰρ ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἑρρώνυεν αὐτάς. ἐμαίνετο δὲ αὐτὸ τὸ μὴ μὲν Διονύσου μαίνεσθαι. ἐλεφνά καὶ τὰ τῶν γυναικῶν ἠγνώμθα. οἷα μὲν γὰρ ἐν τῷ Κιθαίρωνι ἠγνώματι: οἷα δὲ ἐν αὐτῶν γινώσκουσιν. ἀπολέλοιπε δὲ αὐτάς, οὐχ ἡ μανία μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ ῥώμη, καθ' ἧν ἐβάκχυσαν. καὶ μὲν γὰρ τῶν Κιθαίων, ὁρῶντες ὡς μεσαιτῶν ἀθλοῦ φέρονται, σωεξάρισται πλεῖν ἠγῶν ἔοροι. ἐνταῦθα δὲ καθίστανται, καὶ εἰς νοῦν τῶν βεβακχυσμένων ἠκοισιν. ἰζάνεσθαι τὸ καὶ τῆς γῆς, τῆς μὲν, εἰς γόνατα ἢ κεφαλὴν βεβήθει, τῆς δὲ, εἰς ὤμον. ἢ δ' Ἀγαυὴ, περιβάλλει μὲν τὸ ἕβρον ὠρμηκε, δίγαν δὲ ὀκνεῖ. περὶ μέμικται δὲ αὐτῇ τὸ τῆς παιδὸς αἷμα, τὸ μὲν, ἐς χεῖρας, τὸ δὲ, ἐς ὤματα, τὸ δὲ ἐς τὰ γυναικῶν μαζοῦ. ἢ δὲ Ἀρμονία, ἢ δὲ Κάδμος, εἰσὶ μὲν, ἀλλ' οὐχ οἷοί περ ἡσ. δράκοντες γὰρ ἦδη ἐν μοιρῶν γίνονται. καὶ Φολίς ἦδη αὐτοῖς ἐχθρὸν φροδοῖ πόδες. φροδοῖ γλατοῖ. καὶ ἡ μεταβολὴ ἔειδος, ἔρπει αὐτῶν. οἱ δὲ, ἐκπλήθονται, καὶ περιβάλλουσιν ἀλλήλους, οἱ δὲ ζυέχοντες τὰ λοιπὰ τῆς σώματος, ὡς κείνα γυνῶ αὐτοῖς μὴ φύγη.

TYRRHENOI.

Nauis sacrae, et nauis licticae: hanc quidem dirigit Dionysus: hanc vero Tyrrheni sui maris piratae ingressi sunt. In sacra quidem nauis Dionysus bacchium canit hymnum, adplauduntque Bacchæ. Harmonia autem, quanta in orgiis excitatur, adsonat mari. At mare sua ipsius dorsa Dionysio haud secus ac Lydorum tellus subiicit. In altera vero nauis insaniant, remigationisque obliuiscuntur.

πολλοῖς ὃ αὐτῶν καὶ ἀπολώλασιν ἤδη
αἱ χεῖρες, τίς ἡ γραφή; τὸν Διόνυσον, ὃ
παῖ, λοχῶσι Τυρρῆνοί· λόγος ἐς αὐτοῖς
ἠκούσας, ὡς θῆλεις ἔειπεν, καὶ ἀγύρτης, καὶ
χρυσοῖς πλὴν ναυῶ ὑπὸ ἔσιν αὐτῆ πλέ-
ττα. γυναικῶν αὐτῶν ὁμῶς τοῖσι Λύδισσι, ἔ-
σατύροι, καὶ αὐληταί, καὶ ναρθηκοφόρος
γέρον, καὶ οἶνος μδρώνδος, καὶ αὐτὸς ὁ
Μάρων. ἔ Γᾶνας αὐτῶν ζυμπλεῖν ἀ-
κούοντες ἐν εἰδέσσι τράγων, αὐτοὶ μὲν ἄ-
ξεαδς τὰς βάκχας, αἶγας ὃ ἀνήσθη ἐ-
κείνοις, ἀς ἡ Τυρσηνῶν γῆ βόσκῃ. ἡ μὲν
οὐκ ἠγροκὴ ναῦς, τὸν μάχημον πλεί-
στῶν. ἐπιπέσι τὸ γὰρ κατεσκύβασαι, καὶ
ἐμβόλω, καὶ σιδηραὶ αὐτῆ χεῖρες, καὶ
αἰχμαί, καὶ δρέπανα ἔπι δδράτων, ὡς
ἐκπλήθισι ἔσιν ἐντυγχάνοντας, καὶ θη-
εῖον πὶ αὐτοῖς ἐκφαίνουσι. γλαυκοῖν
μὲν γέγραπται χρώμασι. βλοσυροῖς ὃ
καὶ πωρόραν ὀφθαλμοῖς οἷς βλέπει.
λεπτή ὃ ἡ πρύμνα, καὶ μνηοδής, καὶ ἀ-
πὸ τὰ τελευτῶντα τῶν ἰχθύων. ἡ ὃ τῆ
Διονύσου ναῖς, τὰ μὲν ἄλλα, πέτρα μοι
δείκασαι. Φολιδωτὸς ὃ ὀράται τὰ εἰς
πωρόραν, κυμβάλων ὄραλλὰς ἡρ-
μοσμῶν, ἵν εἰ καὶ σατύροι ποτὲ ὑπὸ
οἶνος καθύδδισιν, ὁ Διόνυσος μὴ ἀψο-
φητὶ πλέοι. πλὴν ὃ πωρόραν, εἰς χρυσῆν
ὄραδαν εἰκασαί ἔ, καὶ ἔξῆκται. Φι-
λία ὃ τῶ Διονύσῳ πρὸς τὸ ζῶον, ἔπι
δερμότατον ἔ ζῶον ἔστι, ἔ πηδᾶ κού-
φα, ἔ ἴσα δᾶδι. ὀραδς τοῦ καὶ αὐτὸ τὸ
θηεῖον συμπλεῖον τῶ Διονύσῳ, καὶ πι-
δῶν ἐπὶ ἔσιν Τυρρῆνοῖς, μὴ πω κῆθῶν-
τος; θύρσος ὃ ἔσιν ἐκ μέσης νεῶς πέ-
φυκε, τὰ ἔ ἴσοδ πρᾶσων, καὶ ἴστα μῆ-
παι ἀλευργῆ, μεταωγαζόντα ἐν τῶ

A Ipsorum autem quàm plurimis iam
manus periere. Quanam est pictu-
ra? Tyrreni, ô puer, Dionysô in-
fidiantur, quòd effœminaturn, ac
præstigiatores, & ob diuitias in
navi existentes aureum esse Dio-
nysum audiuerint, Lydiâsque mu-
liculas, cum satyris, ac tibicinis,
& ferulifero sene ipsum sequi. Vi-
no etiam Maroneo cum ipso Ma-
rone comitantibus. Panas præter-
ea sub hircorum specie cum ipso
B nauigare audientes, se quidem bac-
chas ducturos aiebant: capras ve-
rò, quas Tyrrenorum pascit ter-
ra, illis remissuros. Piratica igitur
navis hostilem in modum agitur.
Nam rostris, aratâque prora mu-
nita est. Manus præterea insunt fer-
reæ, cuspidésque, ac falcibus præ-
fixæ hastæ, ut occurrentes perter-
refaciant, ferique aliquid ipsis in-
esse videatur, cœruleis quidem pi-
cta est coloribus: circa verò pro-
ram velut truculentis spectat ocu-
lis, tenuis autem est puppis, & Lu-
næ speciem reddit, ut piscium po-
strema. At Dionysî navis alia qui-
dem saxo mihi similis videatur,
quæ verò ad proram vergunt squā-
mosa cernuntur. Cymbalis ipsi na-
ui alternis applicaris: ne si quan-
do Satyri vino grauari dormirent,
Dionysus sine strepitu nauigaret.
Prora autem ad pantheræ simili-
tudinem educta est. Dionysô nam-
D que cum hac fera, propterea in-
tercedit familiaritas, quòd anima-
lium calidissimum sit, leuiterque,
& ut Baccha saliat. Vides igitur
feram ipsam cum Dionysô nauigantem,
& cum nondum Dionysus iusserit,
in Tyrrenos ruentem. Thyrsus autem hic è media exor-
tus est navi, mali vicem gerens. cui
purpurea appensa sunt vela in sinu

splendescencia; aureæ autem intex-
 tæ sunt in Tmolo Bacchæ, & qua-
 cunque Dionysi in Lydia. quod
 autem vite, atque hedera naus te-
 cta, racemûsque super ipsam pen-
 dere videatur, mirum quidem: sed
 longe maiore dignus est admira-
 tione vini fons, quem caua naus
 edit, & iam hauritur. Ceterum ad
 Tyrrhenos reuertamus, donec ex-
 tant. Etenim cum Dionysus eos ad
 infaniam redegerit, delphinorum
 nondum mari adfuetorum ideae
 Tyrrhenos inuadunt: & huic qui-
 dem latera cœrulea, huic verò lu-
 brica pectora: at huic pinna è sca-
 pulis oritur: hic postrema emittit,
 & huic quidem caput euauit, huic
 verò reliquum. at huic manus li-
 quida; hic pro abeuntibus clami-
 tat pedibus. Sed Dionysus de pro-
 ra hæc ridet, iubetque Tyrrhenis
 specie quidem piscibus ex homi-
 nibus, moribus verò probis pro-
 malis. Palæmon igitur paulò post
 à delphine vehetur, experrectus,
 sed supinus super ipso dormiens.
 Arion quoque in Tanaro delphi-
 nos hominibus esse socios, cantûs-
 que amicos indicat: quique aduer-
 sus piratas pro hominibus, ac mu-
 sice, vt in aciem struantur.

Φίλοι, καὶ οἴοις ὄρατα ἔαδαι πρὸς λησῆς, ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἔμοισι κῆς.

SATYRI.

Celænx quidem locus, quantum
 ex fontibus, atque antro colligere
 licet: sed Marsias abest, aut pas-
 cens greges, aut post litem. Ne lau-
 da aquam. Etenim si potabilis, ac
 tranquilla picta est, potabiliori oc-
 curret Olympo. Ode autem post
 tibiarum cantum. Mollis est ipse,
 & in mollibus floribus, sudorè hye-
 mis rori commiscens. & ipsum ze-

A κόλπω χρυσῆ ἢ ἐνύφανται βάλχαι
 ἐν τῷ Τμώλω. καὶ Διονύσου τὰ ἐν Λυ-
 διαῖς κρηρεφῆ ἢ τῆ ναυῶ ἀμπέλω, καὶ
 κηλῶ φαίνεσθαι, καὶ βόξιν ὑπὲρ αὐτῆς
 αἰωρεῖσθαι, θαύμα μὲν θαυμασιωτέ-
 ρα ἢ ἡ πηγὴ τῶ οἴνου, ὡς κοίλη αὐτὸν ἢ
 ναυῶς ἐκδίδεται, καὶ ἀντλείται. ἀλλὰ ἔπι
 τῶν Τυρρῆνοισι ἰωμῶν, ἕως εἰσίν. ὁ γὰρ
 Διόνυσος ἀπὸ τῶν ἐκμήνας, ἐν τῶν χροῖσι
 τοῖς Τυρρῆνοισι. ἰδέαι δελφίνων, οὐπω
 ἐθάδων, οὐδὲ ἐγχωρέων τῆ θαλάσσης.
 ἔ τῶ μὲν, τὰ πλῆθρά κυανέα τῶ δὲ ὀ-
 λιθρεῶ τὰ σέρνα τῶ δὲ ἐκφύειαι λο-
 φιά ὄρα τῶ μεταφρεσίω. ὁ δὲ, ἐκδίδ-
 δωσι τὰ οὐραία. καὶ τῶ μὲν, ἢ κεφαλῆ
 φρουδῆ τῶ δὲ, λοιπῆ τῶ δὲ ἢ χεῖρ ὑ-
 χεῶ. ὁ δὲ ὑπὲρ τῶν ποδῶν ἀπὸντων, βοῶ.
 ὁ γὰρ Διόνυσος, ἐκ πρῶτας γῆρα ταῦτα,
 καὶ κελεύει τοῖς Τυρρῆνοισι, τὰ μὲν εἶδη,
 ἢ χυθῶσιν ἔξ ἀνθρώπων. τὰ γὰρ ἢ ἡδη, χρο-
 σοῖς ἐκ φανῶν. ὀχήσειαι τοῦ μικρὸν
 ὑστερον Παλαίμων ἔπι δελφίνος. οὐ-
 δὲ ἐγρηγορῶς ὄρα, ἀλλ' ὑπὸς ἐπ' αὐτῶ
 καθύδων. καὶ Αἰεῶν γὰρ ἔπι τῶ ἔπι
 Ταιναρῶ, δηλοῖ τῶν δελφίνων ἐπι-
 ροῖς τὴν ἔπι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὡδῆς
 λησῆς, ὑπὲρ ἀνθρώπων, ἔμοισι κῆς.

ΣΑΤΥΡΟΙ.

D Κηλαιαὶ μὲν τὸ χυεῖον, ὅσον αἰ πη-
 γαί, καὶ τὸ ἀνδρον. ἐκ ποδῶν γὰρ ὁ Μαρσύας,
 ἢ ποιμαίνων, ἢ μὲν πλὴν ἐεν. μὴ ἐπαί-
 νη τὸ ὕδωρ. καὶ γὰρ εἰ πόπμιον, καὶ χαλκῶν
 γέγραπται, ποπμιωτέρω ἐν δὲ ἔπι ἰα. ὀ-
 λύμπω. ὡδαὶ γὰρ μὲν τῶ αὐλησῶν. ἀβρός,
 καὶ ἐν ἀβροῖς ἀνδρῶσι, συγκεραυνῆ τὸν ἰ-
 δρώτα τῆ ἔπι χαμῶδος δρόσω. καὶ ὁ ζε-

Φυρος ἐκκαλεῖ αὐτὸν, ὡραυνέων τῆ
 κόμη. ὁ δὲ, ἀναπνεῖ τ' ἀνέμου, ἔλκων
 τὸ δάπν τ' ἔρνυ ἀσπμα. κάλαμοί τε
 αὐλῆντες ἤδη ὄρα κενταίω Ολύμ-
 πω, ἔσιδηρια ἐπ' οἷς Ἰπιδρυπλοντα οἱ
 αὐλοῖ. ἐρῶντες ἢ αὐτ' σατύρον πῆς ἀ-
 γέλη, κατὰ δειῶνται τὸ μειράκιον ἐρυ-
 θροῖ, ἔσειηρότες. ὁ μὲν τ' ἔρνυ δίχην
 δέο μῦθος. ὁ δὲ, ἐμφυῶται τῆ δέρη. ὁ δὲ,
 σαῖσαι π' ἐπιδυμῶν φίλημα δῶθη τε
 ἐπιπάθιοι, κ' προσκυνῶσιν ὡς ἀγαλ-
 μα. ὁ ὀφώτατος ἢ αὐτῶν, ἐπ' δερμοῦ
 δατέρη τ' αὐλοῦ πλὴν γλῶσσαν ἀνα-
 σαῖσαι, ἐδίη, καὶ τὸν Ολυμπον οὕτω
 φιλεῖν οἶεται. Φησὶ ἢ κ' δάπνοβύσαδαι
 τ' πνύματος.

ΟΛΥΜΠΟΣ.

Τίνι αὐλεῖς Ολυμπε; π' ἢ ἔργον μῆ-
 σικῆς ἐν ἐρημίᾳ; οὐ ποιμῆνί σοι ὄρεσιν;
 ἐκ αἰπόλος; οὐδὲ νύμφαις αὐλεῖς, αἱ
 καλῶς ἀν' ὑπωρχήσαντο τῷ αὐλῷ;
 παθῶν δὲ ἐκ οἰδ' ὅλη χαίρης τῷ ἐπὶ τῆ
 πέτρα ὕδαπ, καὶ βλέπεις ἐπ' αὐτόν. ἡ
 μετέχων αὐτ' . κ' γὰρ οὐτ' κελαρίζῃ σοι,
 ἔπειθ' τὸν αὐλὸν ὑπέσαι, οὐτε δια-
 μετρῶ μὲν σοι τ' ἡμέραν, οἷγε βελοῖ-
 μῶν κ' ἐς νύκτας δάπνοειναι τὸ αὐλη-
 μα. εἰ ἢ τὸ κάλλος ἀνακρίνης, ἔξ ὕδατος
 ἀμύης. ἡμεῖς γὰρ ἰκανώτεροι λέξαι τὰ ἐν
 σοὶ ἀπαντα. τὸ μὲν ὄμμα σοι χαροπὸν.
 πολλὰ ἢ αὐτ' πρὸς τὸν αὐλὸν τὰ κέν-
 τρα. ὀφρῦς ἢ αὐτῶν πρὸς βέβληται, δια-
 σημαίνουσα τὸν νοῦν τῶν αὐλημάτων.
 ἢ ὄρα δ' ἢ, πάλλας δοκεῖ, ἔσσι ὑπορ-
 χεῖται τῷ μέλῃ. τὸ πνύμα ἢ, οὐδὲν ἐ-
 παίρει τ' ὡραυνέου, ὑπὸ τ' ἐν τῷ αὐ-
 λῷ εἶ. ἢ κέμη τε, ἐκ δ' ἔργη οὐτ' κείται

A phyrus euocat, comæ adspirans.
 Ipse verò è pectore anhelitum tra-
 hens in ventum respirat. Calami
 iam canentes, ferreæque instrumen-
 ta, quibus tibiæ poliuntur, Olym-
 po adiacent. Satyrorum autem grex
 quidem ipsius amore captus, inten-
 tis adolescentulum spectat oculis,
 rubicundus ac ridens hic quidem
 pectus attingere appetens, hic ve-
 rò collo inhaerere, at hic osculum
 aliquod rapere exoptans. Flores
 etiam inspergunt, & perinde ac
 statuam adorant. Ipsorum autem
 sapientissimus alterius calami ad-
 huc tepidi linguam arripiens man-
 dit; sicque Olympum osculari ar-
 bitratur. Ait autem & spiritum de-
 gustasse.

OLYMPVS.

Cur tibiæ inflas Olympe? quid-
 nam Musices in solitudine opus
 est? Non pastor tibi adest? non ^{capra-}Æ-
 polus? nec nymphis canis, quæ ^{vius?}
 concinnè ad tibiæ saltent? Sed
 nescio quid passus, aqua, quæ in
 saxo est, gaudes, & in ipsam aspi-
 cis quid ipsius es particeps? Ete-
 nim neque tibi resonat, & tibiæ
 obsequetur: neque tibi diem in-
 putamus: quippe qui in noctem
 etiam cantum producere cupere-
 mus. quòd si pulchritudinem re-
 quiris, aquam neglige. Nos enim
 longè melius quæ tibi insunt, om-
 nia dicere poterimus. oculus qui-
 dem tibi venustus, multi verò ip-
 sius ad tibiæ aculei. Supercilium
 autem ipsum amplectitur, cantuum
 mentem præferens. At gena vi-
 brari videtur, & vt ad cantum fa-
 lire. Spiritus verò quòd in tibiæ sit,
 nullam faciei partem tumidam red-
 dit. Coma nec ociosa, nec vt in
 ado-

adolescentulo urbano pinguis iacet, sed præ ariditate quidem excitatur: nihil verò ariditatis præbet in acuta ac recenti pinu: pulchra enim corona, & quæ formosos deceat. Flores autem virginibus nascantur: sequæ ipsos mulierculis ruborem efficiant. Pectora tibi non modo spiritu, sed & musica cogitatione, cantuumque consideratione esse referta contendo. Hucusque te effingit aqua in ipsam è saxo innuentem: quòd si stantem effingeret, non utique formosa quæ sub pectore sunt, ostendisset: aquarum enim imitationes in superficie sunt, quòd longitudines in ipsis confideant, quòd autem tua inundetur atque alluatur umbra: hoc & Tibiæ fontem afflanti, & pictori adscribatur, per quem & tu tibia canis, & tibia spirat, fonsque in saxo consistit.

A καθάπερ ἐν ἀστυκῶν μείρακιω λιπῶσαι
 ἄλλ' ἐγήγερται μὲν ὑπὸ τῆς αὐχμοδ,
 ὡρῆς ἢ αὐχμηρὸν οὐδὲν, ἐν ὀξείᾳ,
 ἔχλωρῳ τῇ πίτυϊ. καλὸς γὰρ ὁ σέφα-
 νος, ἔθνος ἐπέβηται τοῖς ἐν ὥρᾳ. τὰ ἢ
 δὴ δὴ, ὡρῆνοισ ἀναφύεσθαι, ἔγυναι-
 οῖς ἐρῶδους ἐαυτὰ ἐργάζεσθαι. Φημί τοι
 καὶ τὰ σέρνα οὐ πνύματός ἐμπλεω εἶναι
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐνοίας μοισικῆς, καὶ
 B διασπένσεως τῶν αὐλημάτων. μέγχε-
 τούτων σε τὸ ὑδωρ γράφει κατὰ κύπλον-
 τα ἐς αὐτὸ ἀπὸ τῆ πέτρας. εἰ ἢ ἐσηκίται
 ἐργασθῆναι, καὶ δὴ διχρήμονα τὰ ὑπὸ τῶ
 σέρνω ἐδίδξεν. ἐπιπόλαιοι γὰρ αἱ μιμή-
 σεις τῶν ὑδάτων, ὑπὸ τῆ σπιζαίην ἐν
 αὐτοῖς τὰ μήκη. τὸ ἢ κλύζεσθαι τοι πλὴν
 σκιδῶ, ἔστω μὲν καὶ ὡρῆς αὐλοῦ, πλὴν
 πηγῶν κατὰ πνέοντος. ἔστω ἢ καὶ ὡρῆς
 τῆς ζωγράφου ταῦτα πάντα. δι' ὃν καὶ
 C οὐ ἐν τῷ αὐλεῖν, καὶ ὁ αὐλὸς ἐν τῷ πνεῖν, καὶ ἡ πηγὴ ἐν τῷ καταυλεῖσθαι.

MIDAS.

ΜΙΔΑΣ.

Dormit Satyrus: quare submissa circa ipsum loquamur voce, ne excitetur, & quæ spectantur dissipet. Midas ipsum in Phrygia vino cepit, circa hos, ut vides, montes fontem vino miscens, in quo iacet inter dormiendum vino scaturiens. Satyrorum autem dulcis quidem vehementia, cum saltant; suavis comitas cum rident, & qui generosi sunt, amant, Lydæque blanditiis atque arte ad se trahunt. Ipsorum illud quoque est, duri pinguntur, ac sanguinem puri, aures copiosi, caui clunes, omnia elati, & ad postrema equi. Midæ autem præda hæc. pictus est quidem ut illi,

Καθόδῃ ὁ σατύρος καὶ ὑφ' ἐμὴ τῆ
 Φωνῆ λέγω μὲν περὶ αὐτῶ, μὴ ὀξεγεί-
 ρηται, ἔ διαλύσῃ τὰ ὀρθήματα. Μίδας
 αὐτὸν οἴνω τεθέρκεν ἐν Φρυγίᾳ, πε-
 εἰ αὐτὰ ὡς ὀρθῆς τὰ ὄρη, πλὴν κρυώτω
 οἰνοχρήσας. ἐν ἢ κείται ὡρῆ κλύζων ἔ
 οἴνος ἐν τῷ ὑπνω. σατύρον ἢ, ἡδὺ μὲν
 τὸ σφόδρον, ὅτε ὀρχήνται, ἡδὺ ἢ τὸ βω-
 D μολόρον, ὅτε μειδίωσι, καὶ ἐρῶσιν οἱ γυ-
 ναῖοι, καὶ ὑποποιεῖν τὰς Λυδαί, αἰ-
 κάλλοντες τέχνη. καὶ κείνο αὐτῶ ἐπ. σκλη-
 ροὶ τράφον, καὶ ἀκρατοὶ τὸ αἶμα περὶ τὰ
 ποῖ τὰ ὦτα, καὶ κοῖλοι τὸ ἰσχίον ἀγέρωχοι
 πάντα, ἔ τὸ ἔπι τὰ οὐραία, ἴπωοι. τὸ ἢ
 δῆραμα ἔ Μίδας ἔ τὸ γέγραπται μὲν
 Sff

ὅσα κείνοι, καθύδα δὲ ὑπὸ ἑοίνε, τὸ
 ἄδμα ἔλκων ὡς ἐκ μέθης. καὶ ἡ μὲν
 κριών, πέπολαι αὐτὰ ῥᾶον, ἢ ἑτέρω κύ-
 λιξ. αἱ δὲ νύμφαι χορβίοισι, πωθαζέ-
 σαι τὸ σάτυρον ἔπι τῷ καθύδα. ὡς ἀ-
 βρός ὁ Μίδας, ὡς δὲ ῥάθυμος. μίτρας
 ἐπιμυθεῖται, καὶ βοστύχου. καὶ δύρσον Φέ-
 ρε, καὶ σολιὴν ἔχρυσον. ἰδού, καὶ ὦτα με-
 γάλα, ὑφ' ὧν ἡδεῖς. ὀφθαλμοὶ δο-
 κοιῶτες ὑπνηλοὶ φαίνονται, καὶ μετέλ-
 κσαι τὴν ἡδονὴν ἐς τὸ νωθρόν. αἰνιτισμῶς
 αὐτῆς τὴν γραφὴν ἐκμεμλυμένης ταύ-
 τῆς, καὶ διαδεδομένης τοῖς ἀνθρώποις ἐν
 καλῶ, μὴ κατὰ χάσιν τῆς γῆς, ἢ ἡ-
 κουσεν.

NARCISSΟΣ.

Ἡ μὲν πηγὴ, γραφὴ τὸ Νάρκισσον. ἢ
 γραφὴ δὲ τὴν πηγὴν, καὶ τὸ Νάρκισ-
 σος πάντα. μειράκιον δὲ ἐπὶ θήρας ἀπὴλ-
 λαγμένῳ, πηγὴ ἐφέσηκεν, ἔλκων πινὰ
 ἕξ αὐτῆς ἡμέρον, ἕξ ἑσπῆς τῆς αὐτῆς ὥρας.
 ἀσράπη δὲ ὡς ὁρεῖς εἰς τὸ ὕδωρ. τὸ μὲν
 οὖν ἀνδρῶν, Αχελῶος, καὶ νυμφῶν. γέ-
 γραπταὶ δὲ τὰ εἰκότα. Φαύλα τὸ γὰρ τέ-
 χνης τὰ ἀγάλματα, καὶ λίθου ἐν ἑαυτῷ
 καὶ τὰ μὲν περὶ τῆς πηγῆς ὑπὸ ἑοίνε.
 τὰ δὲ, βυκόλων, ἢ ποιμαίνων παῖδες
 περὶ ἐκοψαν, ἐπὶ νήποι, καὶ ἀναίδητοι
 τῶν θεῶν. καὶ οὐδὲ ἀβάχλυτος ἢ πηγῆς,
 Διονύσου οἱ ἀναφλώαντες αὐτῶν ταῖς
 λλωοῖς. ἀμπέλων γουῶν, καὶ κητῶν ἡρε-
 πια, καὶ ἔλιξι καλαῖς. καὶ βοστύχων
 μετέστηκεν, ὅθεν οἱ δύρσοι κωμάζουσι
 τὴν ἐπὶ αὐτῆς ὄρνιθες, ὡς ἐκείνη ἀρ-
 μονία. καὶ ἀνδρῶν λυκά τῆς πηγῆς ὄρα-
 πέφυκεν, οὐπω ὄντα, ἀλλ' ἔπι τῶν μει-
 ρακίῳ φύομα. πμῶσα δὲ ἡ γραφὴ
 πλὴν ἀλήθειαν, καὶ δρόσου πὲρ λείβε δῶπο

A sed præ vino dormit, anhelitum
 ut ex ebrietate trahens, & facilius
 ab ipso fons, quàm ab alio calix,
 bibitur. Nymphæ verò saltant, Sa-
 tyrum quòd dormiat, conuitiis in-
 sectantes. quàm deliciosus ac mol-
 lis est Midas, quàm segnis, mitra,
 ac cincinni studiosus. Thyrsus,
 inauratamque gestat vestem: ecce
 & aures magnas, præ quibus sua-
 ues apparentes oculi somnolenti
 videntur, & voluptatem ad lan-
 gorem traducunt. Summo pictura
 innuente studio hæc iam enuncia-
 ta esse, calamoque hominibus tra-
 dita, terra quæ audiuit minimè con-
 tinente.

NARCISSVS.

Fons quidem Narcissum refert,
 pictura verò & fontem, & Narcis-
 si omnia. Adolescentulus nuper
 omiffa venatione fonti imminet:
 quandam ex ipso capiens volupta-
 tem, suique ipsius amore captus.
 C In aquam autem (ut vides) fulgu-
 rat. Acheloi igitur, ac Nympha-
 rum antrum: picta sunt autem, ut
 decet, vili namque & arte, & la-
 pide confectæ statuæ. Hinc est,
 quòd partim quidem vetustate con-
 trita sunt, partim bubulcorum ac
 pastorum liberi infantes, ac Deum
 ignorantes consciderunt. & ne fons
 quidem bacchici expers numinis,
 ut pote quem Dionysus in Bac-
 charum gratiam edidit. Itaque vi-
 te atque hedera, pulchrisque redi-
 mitus est pampinis, & racemorum
 est particeps; vnde Thyrsi: libe-
 réque circa ipsum sapientes con-
 cinunt aues, ut cuiusque harmo-
 nia, candidique flores, qui nun-
 quam antea fuerant, sed adolescen-
 tuli causa oriuntur, iuxta fontem
 editi sunt. Cum autem pictura ve-
 ritatem plurimi faciat, à florib. roris

aliquid stillat : super quibus quædam sedit apis, nescio an pictura decepta, an nos decipi oporteat, quòd veram esse apem, nec pictam credamus. Sed esto. Te quidem adolescentulum non aliqua deceptit pictura, nec coloribus aut ceræ intentus liquefcis: ceterum cum te aqua expresserit, qualem ipsam vidisti, fontis fraudem nec nosti atguere, nec nuere, & à specie te auertere, & manum submouere: & non in eodem consistere. Tu verò haud secus ac si alteri occurrisses, quæ illic sunt, expectas. Postea te fons vt fabula vtetur. Hic igitur nihil quicquam à nobis audit: sed ipsis & auribus, & oculis aquæ inhæret. nos verò ipsum, vt pictus est, exponamus: erectus alternis insistit pedibus: manum fixa ad sinistra hasta sustinens. At dextera ad nates circumducta est, vt ad sinistra partis inclinationem, & ipsas eleuet, & elunium extantium formam efficiat. Ostendit autem manus ærem quidem, vbi curuatur cubitus; rugas verò vbi brachiale torquetur, vmbramque in vola confidentem præbet. Obliqui autem sunt vmbræ radij, ob digitorum in interiorum partem contractionem. Qui autem in pectore est anheli- tus, an venantis adhuc sit, an iam amanti ignoro. Oculus tamen amore captū satis indicat. Ipsi namque innatum terrorem, ac fœditatem insidens mitigat desiderium. Putat autem forte & redamari, vmbram ipsum inspiciente, vt à se diligitur. Multa & super coma dici potuissent, si venāti occurrissemus. Infiniti enim ipsius in cursu motus, & multò magis cum aliquo afflatur vento.

A ἢ ἀνδρών· οἷς ἔμνηται ἐφίζαντες, ἐκ οἷδ' εἶτ' ἔξαπατηθεῖσα ὑπὸ τῆς γραφῆς, εἶτ' ἡμᾶς ἔξαπατεῖσθαι χεῖρ' αὐτῶν. ἀλλ' ἔγω. σὲ μὲν τὸ μειράκιον, οὐ γραφῆς ἔξηπάτησεν, οὐδὲ χρώμασιν, ἢ κηρῶ προστέτικας. ἀλλ' ἐντυπώσασθαι σὲ τὸ ὕδωρ, οἷς εἶδες αὐτὸ, ἐκ οἷδα ἔτε τὸ τῆς πηγῆς ἐλέγχον σόφισμα, ἢ ὁσά τ' ἢ, καὶ ὄρα βέλαι ἔ' εἶδος, καὶ τῆ χεῖρα ὑποκινήσαι, ἔ μὴ ἴπὶ ταυτῆ ἐσάναμ. σὺ δ' ὡς πρ' ἐπαύρω ἐντυχῶν, τὰ κείθεν ὀσμῆς, εἶτα τοῖ ἢ πηγῆ μύθω χεῖρ' εἶ. ὅσα μὲν οὐκ ἔ' παύει ἢ ἡμῶν, ἀλλ' ἐμπέπλωκεν ἴπὶ τὸ ὕδωρ, αὐτοῖς ὡσὶ, καὶ αὐτοῖς ὀμμασιν. ἡμεῖς ὃ αὐτὸ, ὡς πρ' γέγραπται λέγω μὲν. ὀρθὸν ἀναπαύεται ἐναλλάξ τὸ πόδε, καὶ τῆ χεῖρα ἐπέχον πεπηγῶν τῶ ἀκοντῶ ἐν ἀριστερῇ. ἢ ὃ δεξιά, πρὶ κληαί εἰς τὸ ἰσχίον, αἰαχρῶν τ' αὐτὸν, καὶ γῆμα ὀσμήν ἐκ κειμένων τῶν γλαστῶν διὰ πλεῖ τῶν ἄριστερῶν ἐκκλινῶν. δεξιῆς ὃ ἢ χεῖρ, ἀέρα μὲν, καθ' ὃ κυρτῆται ὁ αἰκῶν, ῥυτίδας ὃ, καθ' ὃ σφελῆται ὁ καρπός, καὶ σκιαὶ ὄρεχεται σπιζάνουσαι εἰς τὸ δέναρ. λοξαὶ δ' αἰ ἀκτῖνες τῆς σκιάς, διὰ τ' εἶσω ἴπὶ σφοφλῶ τ' δακτύλων. τὸ ὃ ἐν τῶ σέρνω ἀδμα, οὐκ οἶδα εἶτε κωμηγελικὸν ἐπ', εἶτε ἢ δὴ ἐρωλικόν. τό γε μὲν ὀμμα, ἰκανῶς ἐρώντος. τὸ γ' χαροπὸν αὐτῶ, καὶ γοργόν ἐκ φύσεως, ὀσμήν πρ' ἐφίζαντων ἡμερος. δοκεῖ δ' ἴσως καὶ ἀντ' αὐτῶ, βλεπούσης αὐτ' τῆς σκιάς, ὡς ὄρ' αὐτῶ ἐρεχεται. πολλὰ καὶ ὀσμή τῆς κόμης ἐλέχθη ἀν. εἰ θεοφῶντι αὐτῶ ἐνετύχομεν. μυρία γ' αὐτῆς αἰ

κινήσεως ἐν τῶ δρόμῳ· καὶ μάλλ' ἴπὶ ὑπὸ ἀνέμου πνός ἐμπνοῖς γλήλαι.

τύχοι δὲ αὐτῶν καὶ νῦν λόγῳ ἀμφιλαφοῦς
 ἔχουσι αὐτῆς, καὶ οἱ χρυσοῖς, τὸ μὲν οἱ
 τένοντες ἐφέλκον. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὠτων
 κρίνειται. τὸ δὲ τῶν μετώπων ἐπισαλεύει.
 τὸ δὲ τῆς ὑπὸ τῆς ἐπιρρεῖ. εἰσὶ δὲ ἀμ-
 φωοὶ Νάρκισσοι, τὸ εἶδος ἴσον ἐμφαι-
 νοντες ἀλλήλων. πλὴν ὅσον ὁ μὲν οὐ-
 κείλαι τῆς ἀέρος. ὁ δὲ πλεῖον πηγλῆ ὑπο-
 δέδυκεν. ἐφέστηκε γὰρ τὸ μειράκιον ὑ-
 δαπὲς ὠπ. μάλλον δὲ ἀτενίζοντι ἐς αὐ-
 τὸ, καὶ οἱ δὲ διψῶντι τῆς κάλλους.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ.

Ανάγνωθι πλεῖον Υάκινθον. γέγραπται
 γὰρ. καὶ φησὶν ἀναφύωαι τῆς γῆς, ἐπι-
 μειράκιον καλῶ. καὶ ἀρῶει αὐτὸ ἅμα
 τῶν ἡρι, γῆρσιν οἱ μαι τῶν αὐτῶν λαβοῦ-
 σα, ὅτε ἀπέθανε. Ἐ μὴ σε λήμων ἀνα-
 βάλη τῆς. Ἐ γὰρ ἐν ταῦτα ἐμπέφυκεν,
 ὁποῖα τῆς ἀνέχε. λέγει δὲ ἡ γραφή καὶ
 Υάκινθον εἶναι τῶν μειράκιον πλεῖον κό-
 μιν. Ἐ τὸ ἅμα ἐμβιον τῆς γῆς πινόμε-
 νον, εἰς οἰκείον τι χρῶσαι τὸ ἀνδρῶν. ρεῖ δὲ
 ἀπὸ αὐτῆς τῆς κεφαλῆς, ἐμπεπλωκότος
 αὐτῆς τῆς δίσκου. δὲν μὲν ἡ διαμῆρτια, Ἐ
 οὐδὲ πρὸς λέγειται καὶ τῆς Ἀπόλλωνος.
 ἐπεὶ δὲ οὐ βφισαὶ τῶν μύθων ἠκούσθαι,
 οὐδὲ ἀπιστεῖν ἔτοιμοι, δεαταὶ δὲ μόνον τῶν
 γεγραμμένων, Ἐξετάσωμεν πλεῖον γρα-
 φῶν. Ἐ περὶ τὸν γε πλεῖον βαλβίδα τῆς
 δίσκου. βαλβίς διακέρχεται μικρὰ, καὶ
 ἀποχρῶσαι ἐν ἑσῶπ. ἡ δὲ τὸ κατόπιν, καὶ
 τὸ δεξιὸν σκέλος ἀνέχεσαι, πρὸς τὴν πᾶ
 ἐμπερθεν ἐργάζεται, Ἐ κουφίζουσα
 δάκρυον τοῖν σκελεῖν, ὃ χρῆ συνεφάλλε-
 σαι, καὶ συμπορεύεσθαι τῆς δεξιά. τὸ δὲ
 γῆμα, τῆς δίσκου ἀνέχοντος, Ἐξαλλά-

A Assequetur autem & nunc ratio-
 nem. Ipsa enim densa & æquè at-
 que aurea existente, partim qui-
 dem collum ad se trahit, partim
 verò ab auribus secernitur: pars in
 fronte agitatur, pars barbæ adfluit.
 Vterque autem Narcissus parem si-
 bi inuicem ostendunt speciem,
 præter quàm quòd hic quidem ad
 aërem situs est: hic verò subiit fon-
 tem: stanti etenim aquæ adoles-
 centulus instat, quinimmo in ip-
 sum intentæ, & vt pulchritudinem
 B sitienti.

HYACINTHVS.

Hyacinthum lege: picta nam-
 que est, & in pulchri adolescentu-
 li gratiam se genitam fatetur, &
 verno ipsum luget tempore. Cùm
 ortum (vt puto) ab ipso iam defun-
 cto cœperit. Nec te hoc differat
 pratum: hic enim orta est, qualis
 C ex humo pullulauit. Dicit autem
 pictura Hyacinthinam esse adoles-
 centulo comam, viuùmque sangui-
 nem à terra absorptum ad aliquam
 sui similitudinem florem coloraf-
 se: nam ex ipso fluit capite, cùm
 in ipsum discus incidit. magnus
 quidem error, nec in Apollinem
 fide dignus dicitur. Postea verò
 quàm non fabularum Sophistæ ve-
 nimus, nec ad non credendum pa-
 rati; sed pictarum tantùm rerum
 D spectatores, picturam perscrute-
 mur, & in primis disci carceres.
 Carceres aggerati sunt, parui, &
 qui vni stanti sufficiant: qui po-
 sterius ac dexterum crus sustinen-
 tes prona reddunt anteriora, & de
 cruribus alterum eleuantes, quòd
 vt cum dextera exiliat, ac progre-
 diatur oportet. Discum autem su-
 stinentis habitus hic est; reclinare

caput, & vsque adeò ad dexterarum partes flectere oportet, vt latera despiciat; & tanquam euellentem totis dexteris partibus impellentibus iaculari. & Apollo sic quodam modò discum iecit: neque enim aliter emisisset. Postquam autem in adolescentulum discus incidit, hic quidem super ipso iacet disco, Laconicus adolescentulus, & tibias rectus, cursuque exercitatus; ac brachium iam suscitans, ossiumque pulchritudinem ostendens. Apollo verò auersatus est, adhuc carceribus insistens, terramque despicit. Obriguisse ipsum dices, tanto est affectus stupore. Rudis fanè Zephyrus, qui & ipsi inuiderit, & in adolescentulum discum immiserit: & hæc vento ridicula videntur, speculamque habens cauillatur. Vides enim (puto) ipsum alatis scapulis, specièque molli. Omnium præterea florum coronam gestat; paulò post & Hyacinthum ipsis contexturus.

ANDRII.

Vini fluxus in Andro insula, & flumine ebrij facti Andrij, ratio sunt picturæ. Andriis enim ex Dionysio vinosa scinditur tellus, fluuiumque ipsis edit. Haud magnum quidem, si aquam consideraueris: sin vinum, magnus, ac diuinus fluuius. Licet enim vt qui ex hoc hausert, Nilum atque Istrum contemnat, ac despiciat, deque ipsis dicat: illos quoque videri potuisse meliores, si modici quidem, sed tales fluerent. & (vt puto) hedera, ac smilace redimiti hæc cum puellis ac pueris canunt: hi quidem in vtraque ripa saltantes, hi vero

A Ξαντα πτω κεφαλῶν, ἐπὶ δεξιὰ χερὶ κυρτοῦ ποσοῦτον, ὅσον ὑποβλέψαι τὰ πλῆθῶς, καὶ ριπτεῖν, οἷον ἀνιμῶντα, καὶ προσεμβάλλοντα τοῖς δεξιοῖς πασι. καὶ ὁ Απόλλων οὕτω πῶς ἐδίσκησεν. οὐ γὰρ ἄλλως ἀφῆκεν. ἐμπεσὼν δὲ ὁ δίσκος εἰς τὸ μενράκιον, τὸ μὲν, καί ται ὑπ' αὐτῶ γε τῷ δίσκῳ. Λακωνικὸν τὸ μενράκιον, καὶ πτω κνήμην ὀρθὸν, καὶ δρόμον ἐκ ἀγύμνασον, ἔβραχίονα ὑπέγχερον ἤδη, καὶ πτω ὥραν τῶν ὄσων ὑπεκφαίνον. ἀπέστραπται ὁ Απόλλων ἐπὶ ἐφεσῶς τῆ βαλβίδι, καὶ κατὰ γῆς βλέπει. πεπηγῶται φήσας αὐτὸν. ποσοῦτον αὐτῶ τῷ ἐκπλήξεως ἐμπέπλωκεν. ἀμαθῆς γε ὁ ζέφυρος νεμεσήσας αὐτῶ, καὶ τῷ δίσκῳ εἰς τὸ μενράκιον ἐπαφείσ. ἔγελως δὲ καὶ τῶ ἀνέμῳ ταῦτα, ἔπαδάξαι παρὰ τῶν ἔχων. ὄρας ὁ οἶμα αὐτὸν ἐν πηνῶ τῶ κροτάφῳ, καὶ ἀβρῶ τῶ εἶδῳ. καὶ σέφανον φέρει παλίων ἀνδρῶν. μικρὸν ὁ ὑπερον, ἔτ' ὑάκινθον αὐτοῖς ἐμπλέξαι.

ΑΝΔΡΙΟΙ.

Τὸ εἶναι ῥῶμα τὸ ἐν Ἀνδρῶ τῆ νήσῳ, καὶ οἱ μύθοντες τῷ ποταμῷ Ἀνδριοῖ, λόγος εἰς τῆς γραφῆς. Ἀνδριοῖς γὰρ δὴ ἐκ Διονύσου ἡ γῆ ὑποίνος ῥήγνυ, καὶ ποταμὸν αὐτοῖς ἀναδίδωσιν, εἰ μὲν ἐνδυμηδείης ὑδωρ, οὐπω μέγαν· εἰ ὁ οἶνον, μέγας ὁ ποταμὸς, καὶ θεῖος. ἐστὶ γὰρ πούτῃ ἀρυσσαμῶν, Νείλας τε ὑπεριδεῖν, ἔκτερος. καὶ παρὰ φάσαι παρὰ αὐτῶν, ὅτι καὶ κείνοι βήπιοι ἀν' ἐδοκον, ὀλίγοι μὲν ἀλλὰ ποῖστοι ῥέοντες. ἔκτερος οἶμα ταῦτα γυναικοῖς ἀμα, καὶ παιδοῖς, ἐσέφανωμένοι κατὰ τῶ, καὶ σμίλακι. ἔκτερος οἶμην, χορδύοντες ἐφ' ἑκατέρας τῶ ὄχθης.

οἱ ὃ κατὰ κείμηντοι. εἰκὸς δὲ ποῦ κακεί-
 να εἶη τῆς ὠδῆς, ὡς δὸνα κα μὲν Ἀχε-
 λῶος, Γηνδὸς ὃ, τέμπη Φέρφ, Πακτω-
 λὸς ὃ, ἀνθι λοιπὸν. ἔποσι δ' ὀποταμὸς,
 διωατοῖς τ' ἄπο φαίνε τὰ ἐν ἀγροῖ, καὶ
 πλοισίοις, ἔπι μὲν τῶν Φίλων, καὶ
 καλοῖς, ἔτε βραπῆχας ἐκ μικρῶν. ἐστὶ γὰρ
 κορεσθέντι αὐτῷ, συλλέγεσθαι ταῦτα, καὶ
 ἔεισάγεσθαι εἰς τὴν γῶμην. ἀδδοισι δὲ
 ποῦ, ὅπ μόνος ποταμῶν ὄσσι, μήτε βυ-
 κολίοις ὅστι βατὸς, μήθ' ἵπποισι. ἀλλ' οἰ-
 νοχρεῖται μὲν ἐκ Διονύσου, πίνεσθαι δὲ
 ἀκῆρατος, μόνοις ἀνθρώποις ῥέων. ταυ-
 πὶ μὲν ἀκούειν ἡχοῦ, ἔκ ἀδδόντων αὐτὰ
 ἐνίων, κατεψαλλισμῶν τῶν Φωνῶν
 ὑπὸ τῷ οἴνῳ. τὰ ὃ ὀρώμματα τ' ἡραφῆς,
 ὁ μὲν ποταμὸς, ἐν βορῶν δὴν κείται
 τῶν πηγῶν ἐκιδιδου, ἀκρατὸς τ', καὶ ὄρ-
 γῶν τὸ εἶδος. θυρσοὶ δὲ αὐτὰ παραπε-
 φύκασι κατὰ πρῶ* οἱ καὶ λαμοὶ τοῖς ὑ-
 δασι. ἄρα μείψαντι ὃ τῶν γῶν, ἔκ τὰ
 ἐν αὐτῇ ταῦτα συμπόσια, ζῆτωνες ἡδη
 πρὶ τὰς ἐκβολὰς ἀπαντῶντες, δρῦτον-
 ται κόχλοις τ' οἴνῳ. καὶ τὸ μὲν, πίνουσι
 αὐτῷ, τὸ δ' ἀναφυσῶσι εἰσὶ δ' οἱ ἔκ με-
 θυλοῖς τ' ζιτώνων, καὶ ὄρχουῶνται. πλεῖ
 καὶ ὁ Διόνυσος ἔπι κῶμον τ' Ἀνδρῶν. καὶ
 κατ' ὄρμισται μὲν ἡ ναῖς ἡδη. σατύροις ὃ
 ἀναμῖξ, ἔκ λυαίοις ἀγῶν, καὶ σφλιωοῖς.
 τ' γέλωτά τε ἀγῶν, καὶ τὸν κῶμον, ἰλα-
 ρωτάτω, καὶ ζυμποδικωτάτω δαίμονε,
 ὡς ἡδιστα ὁ ποταμὸς αὐτῷ τρυγῶτο.

ΕΡΜΟΥ ΓΟΝΑΙ.

Ο κομιδῆ παῖς, ὃ ἐπ ἐν σαρραγάνοις,
 ὃ τὰς βῆς εἰς τὸ ῥῆγμα τ' ἡδὴ ἐλαύνων,
 ἐπ κακείνος ὁ συλῶν τὰ βέλη τῶν Ἀ-
 πόλλωνος, Ἐρμῆς ὄσσι. μάλα ἡδέϊαι

A humi proiecti : illa quoque cantus
 esse partem par est credere, Ache-
 loum scilicet calamum, Peneum,
 Tempe, Pactolum flores. Hic au-
 tem fluuius potentes circa ea quæ
 in foro sunt reddit, & opulentos,
 & amicorum studiosos, pulchró-
 que, & ex paruis ad quatuor cu-
 bitorum magnitudinem. Licet e-
 nim ipsius saturo, ac repleto, hæc
 colligere, atque in mentem indu-
 cere. Canunt præterea quod hic
 fluuiorum solus nec bubuleis, nec
 equis accessibilis est, sed miscetur
 quidem à Dionyso : potatur verò
 integer atq; incorruptus solis fluens
 hominibus. Hæc quidem audire
 existima, nonnullis ista canenti-
 bus, ac præ vino balbutientibus.
 Quæ autem in pictura cerpuntur,
 hæc sunt. fluuius quidem in race-
 morum strato iacet, fontem e-
 mittens, incorruptus ac specie vi-
 gens. Thyrsi vero ipsi agnati, vt
 aquas calami. Terram autem, &
 quæ in ea sunt symposia hæc trans-
 cuncti, ad ostia statim occurrentes
 Tritones vinum cochleis hauriunt,
 & ipsius partim bibunt, partim ef-
 flant, nonnulli de Tritonibus e-
 brij saltant. Nauigat & Dionysus
 ad Andri bacchanalia : iamque in
 portum adducta est nauis : Satyros
 autem promiscuè, Lenæósque ac Si-
 lenos ducit : nec non & Risum &
 D Comū hilarissimos ac bibacissimos
 dæmones, vt quàm suauissime flu-
 uio fruatur.

MERCVRII FOETVS.

Hic qui admodum puer, & ad-
 huc in fasciis boues in terræ hia-
 tum agitatur; quique Apollini sagit-
 tas surripit, Mercurius est. Per quam

suauia sunt Dei furta. Mercurium enim ferunt cum Maia genitus est, furandi amore captum, idque optime nouisse. Quod non inopia adactus, sed voluptatis ludendique causa faciebat: quod si volueris ipsius vestigium perspicere, quæ in pictura sunt, contemplare. In Olympi quidem vertice circa ipsam Deorum sedem paritur: illic, ut Homerus ait, nec imbres sentiuntur, nec venti audiuntur, nec vlla nix ob excessum, ac sublimitatem cadit. Sed planè diuinus est, omnibusque illis liber morbis, quorum hominum montes sunt participes. Hic genitum Mercuriū Horæ excipiunt. Pinxit & illas, ut cuiusque pulchritudo, fasciisque ipsum inuoluunt, florum pulcherri- mos inspergentes, ut insignes assequatur fascias. & hæ quidem ad Mercurij matrem in lecto iacentem conuertuntur. Hic vero clam è fasciis egressus iam incedit: de- que Olympo descendit. Mons autem ipso oblectatur, ipsius enim risus ut hominis est. Considera autem Olympum propterea gauden- tem, quod illic sit Mercurius ge- nitus. Quodnam igitur furtum? Boues in Olympi radicibus pascentes, has inquam aureis insignes cornibus, ac supra niuem candi- das (Apollini namque dicatae sunt) in terræ hiatus pellens agit, non ut pereant, sed ut vnum lateant diem, donec hoc Apollinem mor- deat. & perinde ac facinoris mi- nime particeps fascias subit. Apol- lo quoque ad Maiam, proficisci- tur, boues repetens. Ipsa vero haud fidem præstat, Deumque nugari ar- bitratur. Vis percipere quidnam di- cat? videtur enim non vocis tantum,

οίεται θεόν. βούλει μαθεῖν ὅ, τι καὶ λέγει; δοκεῖ γὰρ μὴ φωνῆς μόνον,

A αἰ κλοπαὶ τῶ θεοῦ. Φασὶ γὰρ τὸν Ἑρμῆν ὅτε τῇ Μαίᾳ ἐχλύετο, ἐρεῖν τῶ κλέπειν, καὶ εἰδέναι τῶ. οὐ π που ταῦτα πενία δρών, ὁ θεός, ἀλλ' ἐφροσύνη διδοῖς, καὶ παίζων. εἰ γὰρ βέλῃ καὶ ἴχνος αὐτῶ κα- πδ' εἶν, ὅρα τὰ ἐν τῇ γραφῇ. πικτε) μὲν ἐν κορυφῇ τῶ Ολύμπου, καὶ αὐτὸ ἀ- να τὸ ἐδος τῶ θεῶν. κλεῖ γὰρ Ὀμηρος, οὔτε ὄμβρον αἰθάνεσθαι φησὶν, οὔτε ἀνέμων ἀκούειν, ἀλλ' οὐδὲ χιόνι βληθῆναι αὐτὸ
B ποτ', δι' ὑπερολήν. εἰ) γὰρ θεῖον ἀτεχνῶς, καὶ ἐλβύθρον πάντων παίδων, ὧν με- τέχῃ τὰ τῶ ἀνθρώπων ὄρη. ἐν ταῦτα τὸ Ἑρμῆν ἀποτεχνῶντα, ὡραὶ κομίζονται. γέγραφε καὶ κείνας, ὡς ὡρα ἐκείνης. καὶ σαρρανοῖς αὐτῶ ἀμπήχοισιν ἐπιπάτ- τισαί τὰ κάλλισα τῶ ἀνθρώπων, ὡς μὴ ἀ- σήμων τύχη τῶ σαρρανοῖων. καὶ αἱ μὲν, ἔπι πλὴν μητέρε τῶ Ἑρμῆ τρέπονται
C λέγει κειμένω. ὁ δὲ ὑπεκδίδε τῶ σαρ- ρανῶν, ἢ δὴ βαδίξει, καὶ τῶ Ολύμπου κἀπεισι. γέγραφε δὲ αὐτῶ τὸ ὄρος τὸ γὰρ μεῖδιμα αὐτῶ, οἷ) ἀνθρώπου. νό) δὲ τῶ Ολύμπου χαίροντα, ὅτι ὁ Ἑρμῆς κλεῖ ἐχλύετο. τίς οὐὲ ἢ κλοπή; βοῖς νε- μομένας ἐν τῶ τῶ Ολύμπου περὶ- ποδι, ταῦτα δὴ που τὰς χρυσόκερας, καὶ ὑπερ χιόνα λευκαί. ἀνεῖνται γὰρ τῶ Απόλλωνι, ἀγὰ θεῶν εἰς χάσμα τῆς γῆς. οὐχ ὡς ἀπόλλοιεν, ἀλλ' ὡς ἀφανισθεῖν εἰς μίαν ἡμέραν, ἐς τὸ ἀν τῶ Απόλλω δάκη τῶ. καὶ ὡς οὐ- δὲν με τῶ αὐτῶ τῶ γεγονότος ὑπο- δύνεται τὰ σαρρανοῖα. ἢ κλεῖ καὶ ὁ Α- πόλλων παρὰ πλὴν Μαίᾳ, ἀπαιτῆ- τας βοῖς. ἢ δὲ, ἀπεί, καὶ ληρεῖν

ἀλλὰ τὸ λόγον ἢ Ἰπποδηλοῦ τῷ παρ-
 οῦσώπῳ, εἰσικεν ὡς μὲν πρὸς τὴν Μαίαν
 λέγειν ταῦτα, ἀδικαί με ὁ σὸς υἱός, ὃν
 χθὲς ἔτεκες. τὰς γὰρ βοῖς, αἷς ἔχαίρον,
 ἐμβέβληκεν εἰς τὴν γῆν· ἐκ οἷσιν ὅποι
 τὴν γῆς. ἀπολείται δὴ, καὶ ἐμβεβλήσεται
 κατωτέρω παρὰ τῶν βοῶν. ἡ δὲ, δαυ-
 μάξ, καὶ οὐ παροσδέχεται τὸν λόγον· ἐπὶ
 αὐτῶν δὲ πλεονάζον ἀλλήλοισι, ὁ Ἑρμῆς
 ἰσαίαι κατόπιν τῆς Ἀπόλλωνος. καὶ κού-
 φως Ἰπποδηλοῦσας τοῖς μεταφρονόοις,
 ἀψοφητὴν λυγρὰ τὰ πόξα. καὶ συλῶν μὲν,
 διελαθὲν οὐ μὲν ἠγνοήθη σεουληκῶς.
 ἐν ταῦτα ἡ Θοφία τὸ ζῶμα φερα. διαχεῖ
 γὰρ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ποιεῖ χαίροντα.
 μεμέτρηται δὲ ὁ γέλωσ, οἷον ἐφι-
 ζαίειν τῷ παρῶσώπῳ, θυμὸν ἐκνικῶσῃς ἠδονῆς.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Τὸ τοῖν δυοῖν ἀρμα ἵπποισιν (τὸ γὰρ ἐπὶ
 τετάρων, οὐπω τοῖς ἡρώσι διὰ χάρος
 ἴω, εἰ μὴ δὲ ἔρα Ἐκτορι τῷ θρασέϊ) φέ-
 ρε τὴν Ἀμφιαρέων ἐκ Θηβῶν ἐπανιόν-
 τα, ὅποτε ἡ γῆ λέγει αὐτῶν διαχεῖν, ὡς
 μαυιδόοιτο ἐν τῇ Ἀθηκῇ, ἔδληθῶσι Θο-
 φός ἐν πανσόφοις. ἐπὶ αὐτοῖσι Πολυνεί-
 κει τῷ Θηβαίῳ τὸ δὲ χεῖν κατὰ κτώ-
 μῃνοι, οὐδεὶς ἐνόησε, πλὴν Ἀδράστου,
 ἔδ Ἀμφιαρέω. ἔδ τὸ λοιποῖς, ἡ Καδ-
 μεία κατέχευε. ἀπὸ λοντοῦ, οἱ μὲν ἄλ-
 λοι δόρασι, καὶ λίθοις πελέκεσι. Καπα-
 νεὺς δὲ, λέγειται κεραυτῶν βεβλήσθαι,
 παρὰ τὸ μὲν οἶμα κόμπῳ βαλῶν
 τὸν Δία. οὐτοῖσι μὲν οὐκ, ἑτέρω λόγῳ. κε-
 λδὲ δὲ ἡ γῆ φησὶ βλέπειν ἐς μόνον τὸν
 Ἀμφιαρέων, φέροντα καὶ τὴν γῆς αὐ-
 τοῖσι σέμμασι, καὶ αὐτῇ δάφνη. καὶ οἱ ἵπ-

A verum & sermonis aliquid facie in-
 dicare. Videtur apud Maiam hæc
 dicturus: Iniuria me tuus afficit fi-
 lius, quem heri peperisti. Boues e-
 nim quibus oblectabar, in terram
 immisit, nescio quo terrarum: per-
 detur, & ipsis bobus inferius tru-
 detur. Hæc verò admiratur, nec o-
 rationem admittit. Iphis adhuc in-
 ter se concertantibus: post Apollin-
 nis terga stat Mercurius, scapulif-
 que leuiter, infiliens absque vlllo
 strepitu arcum soluit, surripienti-
 que latuit, non tamen furatus ignora-
 tur: hic pictoris est sapientia. Dif-
 fundit enim Apollinem, ac gauden-
 tem facit. Nam is modus datus est
 risui, vt faciei insideat, iram supe-
 rante voluptate.

AMPHIARAUS.

Bigæ, (nam quadrigæ, nondum
 Heroibus, præter quàm alacri He-
 ctori in vsu erant) Amphiaræum
 Thebis recedentem ferunt, cùm tel-
 lus ei discessisse dicitur, vt in At-
 tica vaticinaretur, veraque daret
 responsa sapiens inter penitus sa-
 pientes. Ex septem his, qui Poly-
 nici Thebano imperium adquire-
 bant, nullus præter Adrastum at-
 que Amphiaræum reuersus est. Re-
 liquos Cadmea detinuit. alij qui-
 dem hastis, lapidibus, securibus-
 que interempti sunt: sed Capaneus
 fulmine ictus perhibetur, cùm ipse
 prior Iouem arrogantia insolentiâ-
 que percussisset. Ceterum hi alte-
 rius sunt curæ: iubet autem pictu-
 ra in vnum respicere Amphiaræum
 cum ipsis coronis, ac lauro fugien-
 tem; & candidi sunt equi, & ro-

tarum vertigo celeritatis plena : & A equorum è totis naribus erumpit anhelitus . Spuma autem terra dispersa est, & iuba reclinatur . At sudore madefactis equis tenuis inhaeret puluis, deformiores quidem, verùm veriores eos reddens . Ceterùm Amphiarus reliquis munitus armis, solam neglexit galeam, Apollini caput dicans, sacrum ac vaticum intuens . Pingit autem & Oropum fluuium inter glaucas iuuenem mulierculas : hæ autem sunt maria . Pingit & Amphiarai oraculum sacrum ac diuinum antrum . Ibi & Veritas niueis induta vestibus . Ibi & Somniorum porta . somno namque his opus est : qui illic responsa petunt : & Somnus ipse resoluta pictus specie, candidamque super nigra vestem habet : quod (vt puto) diem ipsius ac noctem indicat . Cornu quoque manibus tenet, vt pote infomnia per veram reducens .

κέρασ' ἐν ταῖν χεροῖν, ὡς τὰ ἐνύπνια διὰ τῆς ἀληθοῦς ἀνάγκων.

SVVM VENATIONES.

Ne præterite nos, ô venatores, néve equos adhortamini, priusquã inuestigemus quod vultis, quodque inuestigatis . Vos enim aprum dicitis exoptare, & feræ opera intueor : nam oleas effodit, vites abscondit, & neque ficum, neque malum, nec malifloram reliquit : sed cuncta ex humo euellit, hæc quidem effodiens, in hæc verò incidens, alia verò atterens . video autem ipsum, & fetis horrentem, & ignem vibrantibus oculis intuentem ; & ipsius in vos strident dentes, ô generosi : nam huiusmodi feræ eo sunt ingenio, vt à quamma-

ποι λυκοί. καὶ ἡ δὴν τῆς ἑσχῶν, αὐτοῦ δὴς ἐμπλεως. Ἐ τὸ ἀδ. μα τ' ἵππων, δὲ πὸ παντὸς τῆς μυκτῆρος. ἀφρατ' ἡ γῆ δὲ ῥῥαβία, καὶ ἡ χεῖρ μετακλίνειται. διαβρόχοις τὲ ὑπὸ ἰδρώτος οὔσι, ἀεὶ κείται λεπτή κόνις ἢ τῆς μὲν καλοῦς ὑποφαίνουσα τῶν ἵππων, ἀληθεστέροις δὲ ὁ Ἰ. Αμφιαρέως, τὰ μὲν ἄλλα, ὠπλίσαι. μόνος ἡ ἀμυγῆ κρανοῖς, ἀνείς πλεὺ κεφαλῶν Ἀπόλλωνι, βλέπων ἱερὸν, Ἐ χρησιμῶδες. γράφει ἡ τὸν Ὠρωπὸν, νεανίαν ἐν γλαυκοῖς γυναικοῖς. τὰ δὲ ἐστὶ θαλάσσια. γράφει Ἐ τὸ φροντισέμεον τ' Ἀμφιαρέω, ῥῆγμα ἱερὸν, Ἐ θεῶδες αὐτῆς καὶ ἀλήθεια λυχμονόσα. αὐτῆς καὶ ὄνειρον πύλη. δειτ' ἡ τοῖς σμείμασι θυομένοισι ὑπνε. καὶ ὄνειρος αὐτῶς, ἐν ἀνεμένω τῶ εἶδη γέγραπται, Ἐ ἐοθῆτα ἔχει λυκίω Ἰππὶ μὲν αἰνή. τὸ οἶμα ὑκτωρ αὐτῆς καὶ μὲν ἡμέραν. ἔχει καὶ

ΣΥΟΘΗΡΑΙ.

Μὴ ᾄρα θυτ' ἡμας, ὡ θηροβυταί, μὴ ἡ Ἰππικὴ βύεατε τοῖς ἵπποις, πρὶν ἡμῶν ἔξιχνύσωμεν ὅ, π βέλεατε, καὶ ὅ, π θηροεῖατε. ὑμεῖς μὲν γὰρ ἐπὶ χλοῦνίω σὺ φάτε ἰεῖα. καὶ ὄρα τὰ ἔργα τ' θηρείς, καὶ τὰς ἐλαίας ἔξορῶρυχε. τὰς ἀμπέλους ἐκτέτμηκε. καὶ οὐδὲ συκίω καταλέλοιπεν, οὐδὲ μήλον, οὐδὲ μηλαίνδιω. πάντα ἡ ἔξηρηκεν ἐκ τῆς γῆς, τὰ μὲν ἀνορύπτων, τοῖς ἡ, ἐμπύπτων, τοῖς ἡ, ᾄρα κνώμενος. ὄρα δὲ αὐτῆς καὶ πλεὺ χεῖρ φείπονται. καὶ πῦρ ἐμβλέπονται. καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῆς παταγῶσιν ἐφ' ἡμας, ὡ λυκαῖοι. δὴνὰ γὰρ ποιαυτῆ θηρία, ὅτι ἐκ

πλείστου κατακούειν ἢ ὁμάδ' ἐγὼ μὲν
 οἶμαι πλεῖστον ὥραν ἐκείν' ἔχει μερῶν,
 διατηρῶντας ὑμᾶς, ἰεθραῶν ὑπ' αὐτῶν
 ἔπεσον δὲ δὴν ἐδέλφην. πῶς οὐτὼ
 πλησίον; πῶς ἔρασαντες; πῶς ἔρα
 αὐτῶν ἐπέγραφε; πῶς ὡς ἔλαθε τοῖς ἰπ-
 ποῖς; οἷς ἔπαθον. Ἰξήλιον ὑπὸ τῆς γρα-
 φῆς, μὴ γεγραμμένη δόκων αὐτοῖς. εἶ-
 ὴ, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐρεῖν. διαπυρρῶ γὰρ
 ὡς ἀκρόντας, καὶ δόκων πᾶν κατακούσεισθε.
 οὐδ' ἔστι ὅσα ἔπιπτεσθαι ἔραπαίον-
 τα ἐφ' ἑξῆς π, ἔραπλησίως ἐμοὶ νε-
 νικημένος, καὶ ἐπὶ ἔχων ἀνείργεσθαι τῆς ἀ-
 πάτης, καὶ τῆς ἐν αὐτῇ ὑπὸ σκοπῶν μὲν
 οὐδ' ἄλλο γεγραμμένα. γραφῆ γὰρ ἔρα-
 σήκα μὲν. ὡς εἰκέν) μὲν δὴ τῶν μερῶν
 κίω νεανία καλοῖ, καὶ καλὰ ἔπιπτε-
 δύοντες, ἔστι δὲ παρ' ἑαυτοῦ. καὶ ὁ μὲν,
 παλαιστράτης πᾶν ἔπιπτεσθαι τῶν περὶ
 πῶ ὁ δὲ, χαρίτες, ὁ δὲ, ἀσεισμοῦ. τὸν δὲ,
 ἀνακεκυφέναι φήσας ἐν βιβλίῳ.
 φέρεισθαι αὐτῶν ἰπποῖς, ἔραπλησίως
 οὐδὲν ἄλλο ἄλλω. λευκός τις, καὶ ξαν-
 θός, καὶ μέλας, καὶ φοινίξ. δρυροχάλι-
 νοι, ἔστι σκῆτοι, καὶ χρυσοῖ τὰ φάλαρα.
 ταῦτα φασὶ τὰ χρώματα τῶν ἐν Ὠ-
 κειανῶν βαρβάρους ἐχεῖν τῶν χαλκῶν
 διαπύρω. τὰ ἴσως ἔλαθε, καὶ λιθοδῶν,
 καὶ σῶζεν ἂν ἐγράφη. οὐδὲ πλεῖστον ἐδῆτα
 συμβαίνουσιν, ἢ πλεῖστον. ὁ μὲν, βύ-
 ζωνος ἰπποδρόμου, καὶ κοδῶνος, ἀκοντιστής
 οἶμαι ἀγαθός ὢν. ὁ δὲ, πέφρακται τὸ
 σέρνον, ἀπειλῶν πάλιν πᾶν τῶν θηρίων
 καὶ τὰ σκέλη πέφρακται. τὸ δὲ μερῶν
 κίον, ὀχεῖται μὲν ἐφ' ἰπποῦ λευκῶ. μέ-
 λαινα δὲ ὡς ὄρεος ἢ κεφαλῆ τῶν ἰπ-
 πῶ. καὶ λευκὸν ἀποτετόρνυται κύκλον ἔπι τῆς μετώπου, κατ' αὐτὸ τῆς σελήνης

A ximo etiam interuallo strepitus ex-
 audiant. Ego quidem vos illius a-
 dolescentuli formam aucupantes, ab
 ipso iam captos reor, velléque pro
 ipso periclitari. Quid enim tam pro-
 pe? & quid attingentes? Quid in
 ipsum conuersi estis? Cur equis tru-
 dimini? Quale passus sum! Sedu-
 ctus à pictura, haud pictos eos esse
 existimans: sed & viuere*, & moue- Gr. esse,
 ri, atque amare. Obiurgo igitur ut
 audientes, méque aliquid contra
 exauditurum puto. Tu verò ne tan-
 tulum quidem me aberrantem cu-
 rans quicquam dixisti, æquè atque
 ego victus, nec habens quo pacto
 me à fraude, & ab eo qui in ipsa
 erat, sopore prohiberes. Confide-
 remus igitur quæ picta sunt. Pictu-
 ræ enim adfistimus. Circunieciti v-
 tique sunt adolescentulo, honesti
 iuuenes, & honesta exercentes, per-
 inde atque patricij. & hic quidem
 luctæ aliquid facie indicat: hic verò
 veneris, ille vrbانيتatis, hunc de li-
 bro caput sustulisse dices. Ferunt au-
 tem ipsos equi inter se dissimiles.
 Est candidus quidam & flauus, &
 niger & phœniceus. Argenteis om-
 nes exornati frenis, aureisq; ac va-
 rio colore distinctis habenis. Aiunt
 enim Barbaros in Oceano habitan-
 tes istos colores ari infundere igni-
 to; hos verò coire ac lapidescere, &
 quæ picta sint seruare. Nec veste aut
 habitu congruunt. Hic quidem ex-
 peditus ac leuis equitat, strenuus
 (puto) iaculator existens, hic verò
 munitus atque armatus est pectus,
 feræ palæstram quandam minitans,
 septus est & crura. Ceterùm ado-
 lescentulus equo quidē vehitur ni-
 ueo; nigrum verò, ut vides, est equo
 caput: candidusque fronti impres-
 sus est orbis, Lunæ plenitudinem

referens. Habet & aurea phalera, & cocci Medici frænum. Hic enim color aurum illustrat, vt ardentis lapilli. Indumentum adolescentulo est chlamys, venti aliquid ac sinus habens. Color quidem ex phœnicea purpura, quam laudant Phœnices. Purpurarum autem maximè diligatur, cùm enim obscurari videatur, pulchritudinem quandam à Sole trahit, & Ides herbæ flore inspergitur. Ipse autem coram præsentibus se denudare erubescens, manicata ac purpurea indutus est veste. Tunica autem ad femoris ac cubiti dimidium terminatur, & ridet & iucundum intuetur. Ita comam nutrit, vt ne cùm vento quidem perturbatur, oculos tegat. Forte aliquis & malam laude prosequetur, nasiq̃ue modum, singulâq̃ue pariter faciei partes. Ego verò fastum suspicio. etenim vt venator valet, ab equoque extollitur: & se amari intelligit. Sarcinas autem ipsis ferunt muli ac muliones: pedas scilicet & retia, & venabula, iaculâque & hastas cuspide præfixas: canum quoque ductores, ac speculatores sequuntur, & canum gentes, non modò quæ narium præfagio, vel pernicitate ceteris præstant, verùm & generosæ, ac strenuæ: nam & robore in feram opus erat. Ecce pingit Locridas, Lacanas, Indicas, Creticas. has quidem superbas, ac latrantes, has verò prudentes, quæ & insequuntur, & ad vestigium inhiant. & Dianam progredientes canent. Ipsius enim templum illic erectum est, statuâque præ vetustate læuis: Aprorumque atque vrsorum capita. Pascuntur autem ipsi dicatæ feræ.

A τὸ πλήρες, καὶ Φάλαρα ἔχει χρυσῶν, καὶ χαλκῶν κόκκου μηδικῶδ. πουτὶ γὰρ τὸ χρῶμα, προσασσάπη τῷ χρυσῷ, καὶ δάπρ οἱ πυροφθῆς λίθοι. σολή τῷ μειρακίῳ, χλαμὺς ἔχουσα π ἀνέμου, καὶ κόλπου τὸ μὲν χρῶμα, ἐν Φοινικῆς ἀλουργίας ἡὲ ἐπαμνοῦσι Φοίνικες. ἀγαπάδω ἢ τῷ ἀλουργῶν μάλισσα. δοκουῖ γὰρ σκυροπαζῆν, ἔλκειν πινὰ πρὸ τῆς Ηλίας ὥραν, ἔ τῷ τῆς Ἰδης αἰθέρα ῥαίνε. B αἰδοῖ δὲ τὸ γυμναστὴς πρὸς τὸν πρὸντα, ἔσαλια χαριδωτῶ Φοινικῶ. συμμερεῖται ἢ ὁ χιτῶν ἐς ἡμῶν τῆς μηρῶ, καὶ ἴσα τῶ ἀκῶνος καὶ μειδιᾶ, ἔ χαροπὸν βλέπει, καὶ κομᾶ, ὅσον μὴ Ἰπιοκοπέας τῶν ὀφθαλμοῖς, ὅτε ἀτακτῆσι ἢ κόμη ὑπὸ τῶ ἀνέμου. τὰ γὰρ πρὸς καὶ πλεῖον παρῆαν ἐπαμνεσεῖαι, καὶ τὰ μέτρα τῆς ῥινοῦς, καὶ καθ' ἐν οὕτωσι τὰ ἐν τῷ πρὸσώπῳ. ἐγὼ ἢ ἀγαμαί τῆς Φρονήματος. C ἔ γὰρ ὡς θηρατῆς ἐρρωῖαι, ἔ ὑπὸ τῆς ἵππου ἐπῆκται, καὶ σωίησιν ὅτι ἐρεται. σκυροφοροῦσι ἢ αὐτοῖς ὄρεῖς, καὶ ὄρεωκόμοι, ποδοσσεβάας, καὶ δέκεις, ἔ πρὸβόλια, ἔ ἀκόντια, καὶ λόγχα. ἐφ' ὧν ὀ κνώδοντες, καὶ κυναγωγῶσι συσεβάδουσι, καὶ σκοπιωροῖ. καὶ τὰ ἔθνη τῶ κυνῶν, οὐχ αἰ τῆ ῥίνα ἀγαθαὶ μόναι, ἢ αἰ ταχεῖαι αὐτῶ, ἀλλὰ καὶ αἰ χυναῖαι. D ἔ δὲ γὰρ καὶ ἄλλης ἐπὶ τὸ θηρίον. γράφει δὴ Λοκρίδας, Λακάννας, Ἰνδικαί, Κρητικαί. τὰς μὲν, ἀγεροχοῖς, καὶ ὑλακίσσεας. τὰς δὲ, ἐννοῦσας, αἰ ἔ μῦθεποισι, καὶ σεσηροσι καὶ τῶ ἴχθους. καὶ πλεῖον ἀγροτῆσαν πρὸσιόντες, ἀσπῆλαι. νέως γὰρ πρὸς αὐτῆς οἰεῖ, καὶ ἀγαλμα λείπῳ

ὑπὸ τῶ χροῦς, καὶ σῶν κεφαλαί, καὶ δέκτων. νέμειαι ἢ αὐτῆ καὶ θηρία ἀνέτα,

νέβροι, καὶ λύκοι, καὶ λαγυοί. πάντα ἡμέρα, καὶ δεδιότα τῶν ἀνθρώπων, ἔχοντα μὲν πλεὺν ὄχλῳ τῆς θήρας. καὶ τὸ θηρίον ἐκ ἀνέχεται λαοθάλην, ἀλλ' ἐπιπλάττει τὸν λόχμης. εἶτα ἐμπίπτει τοῖς ἵπποῦσι, καὶ ταράσσει μὲν αὐτῶν ἐκ παρορβολῆς. νικᾶται ὅμως τῶν βαλλόντων, καὶ εἰ μὲν ἐντυχόντων διὰ τὸ φερόμενός τε πρὸς τὰς πληγὰς, διὰ τὸ μὴ ὑπὸ θάρρους βάλμενός τε. μαλαχθεὶς ὅμως πληγῆ Ἰππολαίῳ καὶ τῆς μηροῦ, φεύγει διὰ τῆς ὕλης. ἐκδέχεται δὲ αὐτὸν ἕλος βαθύ, καὶ λίμνη πρὸς τῷ ἔλῳ. διώκοισιν οὖν βοῆ χρωμένοι. οἱ μὲν ἄλλοι, μέχρι τῶν ἕλῳ. τὸ ὅμως μειράκιον, σωμαβάλλει τῶν θηρίων ἐς πλεὺν λίμνῳ, καὶ τέσσαρες ἔτοι κύνες. καὶ τὸ μὲν θηρίον, ἴεται τρώσασθαι τὸ ἵππον. δὸπον δὲ σὺν ὅττι ἵππου τὸ μειράκιον, καὶ ἐς τὰ δεξιὰ κλίνας, ἀφίπει τῆς χαρῆς πάσης, καὶ βάλλει τὸ σὺν κατ' αὐτὸ μάλιστα τὸ σωμαπτόν πλεὺν πλάττει τῆς δέρας. τοῦτ' ὅθεν οἱ μὲν κύνες, κατὰ γοισὶ τὸν σὺν ἐς πλεὺν γλῶ. οἱ ὅμως ἔρασαν, βοῶσιν δὸ τῆς ὄχθης, οἱ δὲ Φιλοπμουμένοι πρὸς ἀλλήλους, ὅς τις ὑπεκκράξει τῶν πέλας. καὶ πέπλωκέ τις δὸ τῶν ἵππων, μὴ καταχών, ἀλλ' ἐκδορυθήσας τὸ ἵππον. ὅς δὲ, καὶ σέφαν ὅτι αὐτῶν πλέκει παρά τῶν λήμῳ τῶν ἐν τῷ ἔλῳ. ἐπὶ ἐν τῇ λίμνῳ τὸ μειράκιον ἐπὶ Ἰππὸς γήματός, ὅ τὸ παλὲν ἀφῆκεν. οἱ ὅμως, ἐκπεπλήγασιν, καὶ θεωροῦσι τὸ αὐτὸ οἱ γράφειν.

ΠΕΡΣΕΥΣ.

Ἀλλ' ἐκ ἐρυθρά γε αὐτῆς ἡ θαλάσσης, οὐδ' Ἰνδοῖ ταῦτα. Αἰθίοπες ὅμως, καὶ ἀνὴρ Ἕλλην ἐν Αἰθιοπία, καὶ ἄθλος ὁ ἀνδρὸς,

A Hinnuli, lupique, & lepores, cicutres omnes, hominesque minimè timentes, post preces venationem aggrediuntur. & fera non patitur latebras: sed è sylua exilit, statimque in equites incidit, & ipsos quidem repentino impetu perturbat, superatur verò petentibus; letifera quidem haud assequentibus, & quòd se aduersus plagas muniret: & à perturbatis non confidentibus peteretur: mollita autem ac languida in femoris superficie contracto vulnere per syluam fugit, profunda autem ipsam excipit palus, & ad paludem lacus. Insequuntur igitur fera cursum clamore prementes, ceteri quidem vsque ad paludem: adolescentulus vero cum fera lacum ingreditur, & hi quatuor canes, & fera quidem equum cupit vulnerare: adolescentulus vero ab equo ad dexteram declinans tota manu iaculatur, aprumque petit, qua maximè humeris collum adnectitur. Inde canes quidè suem ad tetram deducunt: amatores vero de ripa certatim clamitantes, alius alium clamore superare contendit. Quidam etiam ex equo cecidit, cum perturbatum cohibere nequaquam posset. Est & qui ex prato in palude existente ipsi coronam texit. Adhuc in lacu adolescentulus, adhuc eo habitu, quo in feram iaculum misit. Hi vero obstupuerunt, & idem vt pictum est spectant.

PERSEVS.

Certè hoc non est mare rubrum: nec Indi hæc, sed Æthiopes, & Græcus vir in Æthiopia, & viri certamè, quod

quod amoris causa sponte subiit : A
 puto te , ô puer , de Perseo audi-
 uisse , quem Atlanticum in Æthiopia
 Cetum occidisse ferunt , pedestri in
 greges atque homines itinere im-
 petum facientem . Hæc igitur picto-
 re laudante , Andromedamq; quod
 Cetò exposita fuerit , miserante , cer-
 tamini finis impositus est . & Ce-
 tus pro littore eiectus est , sangui-
 nis fontibus scaturiens , à quibus
 mare effici rubrum . Andromedam
 autem Cupido vinculis soluit . Pi-
 ctus autem est alatus quidem de B
 more , iuuenis verò præter solitum .
 Anhelans præterea pictus est , & vt
 qui laborauerit . Nam Perseus pri-
 usquam opus aggredieretur , Cupi-
 dini preces fudit vt adesset , & ad-
 uersus feram conuolaret . Hic &
 Græcum exaudiuit , & accessit . At
 puella suavis quidem , quod in Æ-
 thiopia candida , ob formam vero
 ipsam suauior . Vinceret vtique mol-
 litie Lydam , grauitate Atticam ,
 fortitudine Lacænam . Est autem pro
 tempore exornata : etenim diffide-
 re videtur , & cum stupore gaude-
 re . Perseum præterea aspicit , risum
 quendam iam in ipsum mittens .
 Hic verò haud procul à puella in
 dulci atque odorata iacet herba ,
 sudorem in terram fundens , terri-
 bili deposita Gorgone , ne occur-
 rentes populi in lapidem conuer-
 tantur . Multi autem sunt pasto-
 res , qui vt & accipiat & fruatur ,
 lac ac vinum offerunt . Suaues ac
 iucundi in externo ac peregrino
 colore Æthiopes , & horrendum
 ridentes , gaudiùmque præferen-
 tes , & plurimi sibi inuicem simi-
 les . At Perseus hæc quidem admit-
 tit , sinistro verò cubito se ipsum
 firmans pectus extendit : præque
 anhelatione spiritu repletus puel-

ὄσ' ἐκῶν ἐτλη κ' ἔρωτα . οἶμά σε , ὦ παῖ ,
 μὴ αἰήκοον εἶναι Περσέως , ὃν Φαοὶν Ἀ-
 τλαντικὸν ἀποκτεῖναι κήτος ἐν Αἰθιο-
 πία , πεζῶν ἐπὶ τὰς ἀγέλας , ἃς τῶν ἐν
 τῇ γῆ ἀνθρώποις . ταῦτ' οὖν ἐπαμνῶν ὁ
 ζῶν ἀφ' ὧν , καὶ οἰκτείρον τ' Ἀνδρομέ-
 δαν ὅπ' κήτει δ' ἐξεδόθη , τετέλεστο ἡδὴ ὁ
 ἄθλος . καὶ τὸ μὲν κήτος , ἐρρίπται παρὰ τ'
 ἠϊόνος , ἐμπλημμυροῦν πηγῆς αἵμα-
 τος , ὑφ' ὧν ἔρυθρα ἡ θάλασσα . τ' ἢ Ἀν-
 δρομέδαν , ἀπαλλάττει τῆν δέσμιον ὁ ἔ-
 ρως . γέγραπται ἢ πῆνός μιν , τὸ εἶδος .
 νεανίας ἦ , ὅρ' ὁ εἶωθε . καὶ ἀσθμαίνων
 γέγραπται , καὶ ἐκ' ἔσω ἔμμεροχθηκέ-
 ναι . καὶ γὰρ ὁ βίβλος ἀνεβάλετο τῷ ἔρωτι ὁ
 Περσεὺς παρὰ τ' ἔρτα ὄρεῖναι αὐτὸν , ἃ
 κ' ἔ' ἄφρις συμπέτεσθαι . ὁ δὲ , ἀφίκετο ,
 καὶ ἠκούσε ἔ' Ἐλλωος . ἡ κόρη ἦ , ἡδεῖα
 μὲν , ὅπ' λυκῆ ἐν Αἰθιοπία . ἡδεῖων δὲ
 αὐτὸ τὸ εἶδος . ὄρελοι αὐτὴ καὶ Λυδῶν
 ἀβρᾶν , ἃ Αἰθίοδα ὑπόσεμνον , καὶ Σπάρ-
 τῶν ἐρρίω μὲν . κεκαλλώπισται ἢ
 ἀπὸ τ' καιρῶν . καὶ γὰρ ἀπισεῖν ἔοικε , καὶ
 χαίρειν μετ' ἐκπλήξεως . καὶ τ' Ἐρσεία
 βλέπει μεῖδιμα ἢ ἡδὴ εἰς αὐτὴ πέμ-
 πουσα . ὁ ἦ , οὐ πόρρω τ' κόρης ἐν ἡδεῖα ,
 καὶ λιθῶν δὲ πῶς κείται , σαζῶν εἰς πύ-
 λω ἰδρῶτα , καὶ τὸ δέσμα τ' γοργόνε ἐ-
 χων ἀπόθετον , μὴ ἐντυχόντες αὐτῶ λαοὶ
 λίδαι γῆων . πολλοὶ ἦ οἱ βεκόλοι . γὰ-
 ρα ὀρέγοντες , καὶ οἶν' ἔπιπασσῶσαι . ἡδεῖς
 Αἰθιοπεὺς ἐν τῷ τῆν χρώματος ἀπόπω ,
 καὶ βλοσυρὸν μειδῶντες , καὶ ἐκ' ἀδηλοῦ
 χαίρειν . καὶ οἱ πλείστοι ὁμοιοὶ . ὁ Περσεὺς ἦ ,
 ἀσπάζει μὲν καὶ ταῦτα . σπρίζων ἦ αὐ-
 τὸν ἔπι ἔ' ἄφρις ἀγκῶνος , ἀνέχεται τὸν
 δῶραμα , ἐμπνοῖς ἐπὸ τῆ ἀδματός

ἐμβλέπων τῇ κόρῃ· ἔτι δὲ χλαμύδα
 ἰὼ ἀνέμω ἐκδίδωσι, Φοινικίῳ οὖσαν,
 καὶ βεβλημένω αἵματος ρανίσιν, αἷ
 προσέπνυσεν αὐτῷ τὸ θηρίον ἐν τῷ
 ἀγῶνι. ἐρρώδων Πελοπίδα ᾧ δὲ τὸν
 ἔπερσεως ὤμον καλῶ γὰρ ὄντι αὐτῷ,
 ἔϕαιμα, προσιὼ θηκὴ πᾶ καμά-
 του, καὶ ὑπὸ δῆκασιν αἰ φλέβες, Ἰπι-
 λαμβύοντος τούτου αὐταῖς, ὅταν πλεο-
 νεκτήσῃ τὸ αἶμα. πολλὰ καὶ ᾧ δὲ
 τῆς κόρης δένυται.

ΠΕΛΟΣ.

Σπολή ἢ ἀπαλή, γῆμα ἐκ Λυδίας,
 καὶ μεράκιον ἐν ὑπῆνῃ τῷ ποσὶ, Ποσ-
 δῶν ἢ μειδιῶν εἰς τὸ μεράκιον, καὶ ἀ-
 γάλλων αὐτὸ ἵπποις, δηλοῖ Πέλοπα ἢ
 Λυδὸν ἐπὶ θαλάσσιαν ἤκοντα, ὡς βύξαι
 τὸ ἰὼ Ποσδῶνι καὶ ἔπειτα Οἰνομάε, ὅτι μὴ
 χεῖται γαμβρῶ ὁ Οἰνόμας. ἄλλα
 κτείνων τῆς Ἰπποδαμείας ἐρῶντας,
 φρονεῖ ἢ μνηστῆρων ἀκροδινίσι. καὶ ἀ-
 ρομένω ἰὼ Πέλοπι, ἠκεῖ χρυσὸν ἀρμα
 ἐκ θαλάσσης. ἠπειρώται ἢ οἱ ἵπποι, καὶ
 οἱ οἱ διαδραμεῖν ἢ Αἰγαῖον ἀνχυροῦ
 τῷ ἄξονι, καὶ ἐλαφρῶ τῇ ὀπλῇ. ὁ μὲν
 οὖν ἄθλος, ἀδρομήσῃ τῷ Πέλοπι. ἢ ἢ
 ἔπειτα ἄθλον, ἠμεῖς ἐξετάζομεν.
 ἔπειτα σμικρὸ οἶμα ἀγῶνος, ἵπποις μὲν
 ξυθύναι τέταρας, καὶ μὴ ξυγχαῖ ἢ
 σκελῶν τὸ καὶ εἰς αὐτῶν, ἐμβαλεῖν δὲ
 αὐτοῖς μὲν ἢ γαλιῶς φρόνημα, σῆσαι
 τε ἢ μὲν ἐν αὐτῷ, τῷ μὴ θέλει ἐσαῖαι.
 τὸν ἢ, ἐν τῷ κροαίνῃ βούλεται, τὸν δὲ
 ἐν τῷ πείθεσθαι. ὁ δὲ, γαίνυται τῇ ὄρῃ ἢ
 Πέλοπος. καὶ ὑρεῖται αὐτῷ αἰ ρῖνες, ὅ-
 σα χρεμετίζοντι. ἐπὶ κακῆνο ἑφίας. ὁ
 Ποσδῶν ἢ μερακίς ἐρεῖ, καὶ ἀναφέρει αὐτὸ ἐς
 τὸν ἄλβητα, ἢ ἢ Κλωθῶ.

A lam aspicit, purpuream dans ven-
 to chlamydem, sanguinisque gut-
 tis inspersam, quas fera in certa-
 mine in ipsum profuderat. Valeant
 Pelopidæ præ Persei humero: pul-
 chro namque existenti, ac sangui-
 nolento, laboris aliquid infusum est:
 & tumefactæ sunt venæ, hoc ipsas
 tumore operiente, cùm anhelitus
 abundauerit. Multa quoque à pucl-
 la adipiscitur.

PELOPS.

Stola mollis, habitus ex Lydia,
 & adolescentulus in prima lanugi-
 ne, Neptunúsque adolescentulo ar-
 ridens, equisque ipsum oblectans,
 Lydum indicant Pelopem propter
 ea ad mare proficiscentem, ut ad-
 uersus Oenomaum Neptuno sup-
 plicet, quia Oenomaus ipsum in
 generum minimè admittit, sed Hip-
 podamíæ amore captos interficiens,
 porcorum exuuiis exultat, & ad
 supplicentem Pelopem aureus è ma-
 ri accedit currus. Terrestres sunt e-
 qui, & qui axe sicco, leuísque vn-
 gula Ægæum percurrant. Certamen
 igitur bene Pelopi succedet: sed
 nos pictoris certamen exploremus.
 neque enim modici est (ut puto)
 laboris quatuor iungere equos, nec
 singula ipsorum crura confundere,
 sed factum ipsis cum lenitate im-
 ponere, constitueréque hunc qui-
 dem in eo, ut minimè velle confi-
 stere videatur: hunc verò, ut cu-
 piat exultare: istum, ut obsequatur.
 Hic Pelopis pulchritudine lætatur:
 & æquè ipsi lætæ sunt nares, atque
 hinnienti. Illud quoque ad sapien-
 tiam pertinet. Neptunus adolescen-
 tulum amat: lebetéque ac Clo-
 tho in eius memoriam reducit.

Pelopsque humero videtur coru- A
 scare: & à nuptiis quidem haud-
 quaquam dehortatur: quandoqui-
 dem appetiuit: alioqui verò ma-
 num attingere contentus, Pelopis
 dexteram tenet, quæ ad cursum
 spectant ipsi obiiciens. Ipse verò
 superbum, atque opulentum spirat,
 & supercilium cum equis: sed dul-
 ce atque elatum intuetur quòd cum
 tiara incedat. ex qua ut aureæ stil-
 læ coma defluens fronti adæqua-
 tur, & cum lanugine floret. & huc B
 atque illuc recidens in composito
 manet. Nates, & pectore, & quæ-
 cunque de nudo Pelope dici pos-
 sent, tegit pictura. Lydi namque
 & superiores barbari intra huius-
 modi vestes pulchritudinem inclu-
 dentes, talibus illustrantur pannis,
 cum à natura illustrari liceat. & re-
 liqua quidem obscura, atque intus:
 cam verò vestis partem, vbi fini-
 ster humerus, ars neglexit, ne ip-
 sius splendor tegetetur. Nox enim
 occupat, & humero adolescentu-
 lus hud secus ac nox hespero illu-
 stratur.

XENIA.

Pulchrum autem est & ficus le-
 gere, & ne has quidem silentio
 præterire, ficus inquam nigras suc-
 co stillantes. Aceruatæ quidem sunt
 in vitis foliis: pictæ verò cum cor-
 ticis ramis. & pars quidem hiant,
 melle scaturientes: pars vero à tem-
 pore perinde atque scissæ sunt. Iux-
 ta ipsas autem ramus proiectus est:
 per Iouem non ociosus, fructiue
 inanis, sed ficus inumbrat: partim
 quidem crudas, & adhuc grossos:
 partim vero rugosas, atque exole-
 tas. Hæ autem modicè apertæ sunt,
 succi florem ostendentes; quæ ve-
 ro in summo sunt ramo: passer per-

ο, τὸ Πέλοψ ἀσράψαι δοκεῖ τῷ ὤμῳ.
 καὶ τὸ μὲν, γαμειν ἀπάγει αὐτὸν, ἵππῳ
 ὠρμησεν. ἀγαπῶν ὃ ἄλλως ἐφάψα-
 δος τὸ χερὸς, ἐμπέφυκε τῇ δεξιᾷ τὸ Γέ-
 λοπος, ὑποπτεμένος αὐτῷ τὰ ἐς τὸ δρό-
 μον. ὃ δὲ, ὑπὲρ φραγῶν ἦδη, καὶ ἀφινδὸν πνεῖ
 καὶ ἡ ὀφθαλμῶν τῶν ἵππων. βλέπει δὲ
 ἠδύ, καὶ μετέωρον, ὑπὸ τῆς πύραυς ἵπ-
 σοβείν. ἥσ' οἶα χρυσῶν λιβάδες ἡ κόμη
 τῆς μεираκίης ὑποσάξουσα, μετώπῳ ὀ-
 μολογοῖ, καὶ ἐλάω στυαίνει. καὶ μετε-
 πίπτεσθαι τῇδε, καὶ ἀκείσε, ἐν τῷ καιρῷ
 μὲν δὲ Γέλοπος ἐλέγχετο αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ τῆς
 γραφῆς. Λυδοὶ γὰρ, ὅσοι αὐτῷ βαρβαροί,
 καθεύδοντες ἐς τοιάσδε ἐσθῆτας τὸ
 κάλλος, λαμπρῶν δὲ τοιοῦσδε ὑφά-
 σμασιν, ἐν ὄν λαμπρῶν ἐστὶ τῆ φύσεως.
 τὰ μὲν ἄλλα, ἀφανῆ, καὶ εἴσω. τὸ δὲ τῆς
 σοφῆς, ἐν δὲ ὁ ὤμος ὁ δρισερός, τέχνη
 ἠμύηται, ὡς μὴ κρύπτοιτο αὐτῷ ἡ αὐγὴ.
 νύξ τὸ γὰρ ἐπέχει, καὶ λαμπρῶν δὲ τῷ
 ὤμῳ τῶν μεираκίον, ὅσα ἡ νύξ τῶν ἐσθῆ-
 τῶν.

XENIA.

Καλὸν δὲ καὶ συνάσαι, καὶ μηδὲ
 ταῦτα ὀφθαλμοῖς ἀφώνοις, σὺκα μύγα-
 να ὀπῶν λεβόμυρα, σεσῶρα δὲ μὲν ἵπ-
 φύλων ἀμπέλου. γέγραπται δὲ μὲν
 τῆ φλοιῶν ῥηγμάτων. καὶ τὰ μὲν, ὑπο-
 κέχνη, ὄρα πύοντα τὸ μέλιτος. τὰ δὲ
 ὑπὸ τῆ ὥρας, οἷον ἔχεται. πλησίον δὲ αὐ-
 τῶν, ὄζος ἐρριπται. μὰ Δί' ἐν δρισερός, ἡ
 κενός τὸ καρποῦ. σκιάξ δὲ σὺκα τὰ
 μὲν, ὡμὰ, καὶ ὀλύνδοις ἐπ. τὰ δὲ,
 ῥυσὰ, καὶ ἐξωρα. τὰ δὲ, ὑποσέρη-
 ρα, παραφαίνοντα τὸ χυμοῦ τὸ ἀν-
 δος. τὸ δὲ ἐπ' ἀκρῶ τὸ ὄζος ἔσχετος διο-

εφόρυχεν· ἀδὴ καὶ ἡδιστα σύκων δοκεῖ.
 καρύοις δ' ἅπαν ἔστω τούδα Φος. ὦν
 τὰ μὲν, ὡρατέτερηται τῶ ἐλύθου.
 τὰ δ' ἔγκειται μεμυκότε. τὰ δὲ, πα-
 ρεμφαίνε τιμὴ διαφυλῶ. ἀλλὰ καὶ ὄ-
 χιας ἐπ' ὄχιας ὄρα, καὶ μήλα Ἰππὶ
 μήλοισι, σωροῖς τ' αὐτῶν, καὶ δεκάδας,
 βιώδη πάντα, καὶ ὑπόχρυσσα. τὸ δὲ, ἐν
 αὐτοῖς ἔρβυθος, οὐδὲ ἐπιβλήσας φήσας,
 ἀλλὰ εὐδὸν ὑπὸν θηκέναι. Κεράσου δὲ
 ταῦτα δῶρα. ὁπῶρα πῆς αὐτῆ βοξυ-
 δὸν εὐ ταλάρω. ὁ τάλαρος δ' ἐκ ἄλλο-
 τεύων πέπλεκται λύγων, ἀλλ' αὐτὸ τῶ
 φυτῶ. ὡρὸς δ' ἔστω δέσμον τῶ κλη-
 μάτων, εἰ βλέπεις, καὶ τὰς εὐκρεμα-
 μύρας αὐτῶν σαφυλάς, καὶ ὡς κ' ἑμίαν
 αἰράχες, ἀσπὴ τὸν Διόνυσον οἶδα, καὶ ὦ
 πότνια βοξυοδῶρε, ὡεὶ τ' ἀμπέλου
 ἐρεῖς. Φαίης δ' αὖ καὶ εὐβοξυς τῆ γρα-
 φῆ ἐδωδίμοις εἶ, ἔστω ὑποῖνοις. καὶ κείνο
 ἡδιστον, ἐπὶ φύλλων κράδης μῆτι χλω-
 ρὸν εὐδεδυκὸς ἡδὴ τῶ κηρω. καὶ ἀνα-
 πλημμυρεῖν ὡραῖον, εἰ πῆς δόποθλίβοι.
 καὶ τρυφαλὶς ἐφ' ἑτέρῃ φύλλῃ νεοπα-
 γῆς, ἔστω σαλδύσσα. ἔστω ψυκτῆρες γάλα-
 κτός οὐ λευκῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ σιλπνοδ.
 καὶ γὰρ εἶβαν εἰοικεν ὑπὸ τῆς Ἰππο-
 λαζούσης αὐτῶ πημυγῆς.

A fodit, quæ utique ficuum suavissi-
 mæ videntur. Nucibus autem to-
 tum instratum est pavimentum, qua-
 rum aliæ quidem putamine exclu-
 sæ sunt: aliæ verò insunt hiantes,
 nonnullæ scissuram indicant. At &
 pyra in pyris, spectata, & poma su-
 per pomis, ipsorumque aceruos ac
 decadas; odorata omnia, atque in-
 aurata. Qui autem ipsis inest ru-
 bor, non impositum, sed intus edi-
 tum dices. Cerasi autem hæc mu-
 nera: fructus quidam hic racema-
 tim in Calatho. Calathus autem
 non alienis, sed ipsius plantæ con-
 textus est viminibus. Ad palmitum
 autem contextus, ac coniunctio-
 nes, si bis ex ipsis suspensas cernis
 vuas; & ut singuli extant acini,
 hymnis celebrabis Dionysum, ut
 noui, & ὁ veneranda racemifera,
 de vite inquires. Diceres utique ra-
 cemos pictura ipsa esui esse, ac vi-
 nolentos. Illud quoque suavissi-
 mum, in Cradæ foliis recens mel,
 iam tempori cedens, & ad redun-
 dandum atque effluendum oportu-
 num, si quis exprimeret. & caseus
 in altero folio nuper coactus, &
 palpitans, & lactis crateres non mo-
 dō niuei, verum etiam splendidi:
 præ pinguedine namque superna-
 tante splendescere videtur.

ΦΛ. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΚΟΝΕΣ.

BIBLION ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

FLAVII PHILOSTRATI IMAGINES.

LIBER SECVNDVS.

VENVVS.

A

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

VENEREM eburneam
 in mollibus Myrtetis
 molles canunt puell-
 lae. Sapiens ipsas nec
 exoleta ducit magi-
 stra. Nam primis rugis quaedam
 inest pulchritudo : senectam qui-
 dem venerabilem adferens , huic
 verò quòd reliquum est vigoris im-
 miscens . & Veneris quidem figura
 verecundiae nuda, ac formosa. Ma-
 teria verò compositio est compa-
 cti eboris. At Dea minimè vult vi-
 deri picta , itaque extat , vt capi
 posse videatur. Visne aliquid de a-
 ra dicamus : satis enim thuris ca-
 siacque ac myrrhae habet. Videtur
 autem mihi & Sapphus aliquid re-
 spirare. Laudanda est igitur pictu-
 rae sapientia . Primùm quidem di-
 lectos circumponens lapides , non
 à coloribus eos , sed à lumine imi-
 tata est , ipsis perinde atque oculo
 certum splendorem addens , deinde
 quòd vt hymnum audiamus praebet.
 Canunt enim puellae , canunt ,
 τῆς ἐνδείσῃ . εἶτα καὶ ἐπὶ τῆς ὕμνου παρέχῃ ἀκούειν . ἀδιδίσι γὰρ αἱ παῖδες , ἀδιδίσι

Φροδίτῃ ἐλεφαντίνῃ
 ἀπαλοῖς μυρρινῶσιν ἀ-
 δίδου ἀπαλαὶ κόραι . δι-
 δασκαλὸς αὐτὰς ἀγά-
 θεφῆ , ἔσθ' οὐδὲ ἐξωρὸς . ἐφιζῆν δὲ γὰρ τις
 ὄρα , καὶ ῥυτίδι περὶ τῆς γῆρας μὲν τὸ
 ὑπόσεμνον ἐλκουσα , τούτω δὲ αὐτὴ κε-
 ρανῦσα τὸ σωζόμενον τῆ ἀκμῆς . καὶ τὸ
 μὲν γῆμα τῆ Αφροδίτης , ἀδιδίσι γυμνῆ
 ἔδωκεν . ἢ ὅτι ὕλη , σιωθῆκη μεμυ-
 κόπος ἐλέφαντος . ἀλλ' οὐ βούλεται γε-
 γραφῆται δοκεῖν ἢ θεός . ἐκείλαι ὅτι ὅσα
 λαβέσθαι . βούλεται λόγου ἢ ὅτι λαβῶ-
 μιν τῶ βωμῶ ; λιβανωτῆ γὰρ ἱκανῶς
 ἔχει , καὶ κασίας , καὶ σμύρνης . δοκεῖ δὲ
 μοι καὶ Σαπφοῖς ἡ δὲ ἀπνεῖν . ἐπα-
 νετέα πίνω ἢ θεφία τῆ γραφῆς . περὶ
 τον μὲν , τὰς ἀγαπώμενας λίθοις πε-
 ρεβαλοῦσα , ἐκεί τῆ χρωμάτων αὐ-
 τὰς ἐμμήσατο , ἀλλ' ἐκί τῆ φωτός . οἷον
 ὀφθαλμῶ κέντρον πλὴν διαύσαν αὐ-
 τὰς ἀκούειν . ἀδιδίσι γὰρ αἱ παῖδες , ἀδιδίσι

28. επαρ.

Ἡ δὲ διδάσκαλος ὑποβλέπει τὴν ἀπα-
 δουαζ, κροτῆσαι τὰς χεῖρας, καὶ εἰς τὸ
 μῆκος ἰκανῶς ἐμβιβάσσει. τὸ μὲν γὰρ
 τῆς σολῆς ἀπέλειπον, καὶ μὴ δι' ὄχλα αὐ-
 τῆς εἰ ἀθύροιν, ἢ τὸ ἐν χροῶ τῆς ζώνης, ἢ
 τὸ εἰς βραχίονα ἢ χιτῶνος, ἢ ὡς ἀνυπο-
 δησίᾳ χεῖρασιν, ἐφεισώσται ἀπαλῆ πόα
 καὶ ἀναψυχῆν ἐλκυσσάτωρ τῆς δρό-
 σου, λευκῶν τῶν ὄψεσιν ἐπιθέται, καὶ τὰ
 ἐν αὐτῆς χρώματα, καὶ ὡς ἄλλο ἄλλω
 ἔπιπρέπει, δαμονίως ἐκμεμίμηται.
 τὰ γὰρ συμβαίνοντα οἱ μὴ γράφοντες,
 ἐκ δὲ ἀληθούσιον ἐν ταῖς γραφαῖς. τὰ δὲ
 εἶδη τῶν παρθέτων, εἰ τῶν ὄψεσιν, ἢ ἄλ-
 λω τῶν κριτῆν ἐπιβέποιμυ, δόπορῶσαι ἄν
 μοι δοκεῖ ψηφίσασθαι. τοσοῦτον ἀμιλ-
 λῶνται, ῥοδοπήχας, ἢ ἐλικώπιδες, καὶ
 καλλιῶροι, καὶ μὴλίφωνοι. Σαπφοῖς
 τῆς τὸ ἠδὲ ὁμοσφαιμα. παραψάλλ-
 λῆ δὲ αὐταῖς ἔρως, ἀνακλίνας τῆς πόσας
 τῆς πῆχυν. καὶ ἠνθρα παναρμόνιον ἄδῃ,
 ἢ φησὶ πάντα ἔχον, ὅσα ἠλύρα ταχεῖς
 τῆς οἰοφθαλμοῖς τῆς δεξ, ῥυθμόν ἵνα οἶ-
 μαί διανοῶντες. πῆ δὲ ἄδοισι. γέγρα-
 πται γὰρ καὶ ὡδῆς. πῆ Ἄφροδίτῃ
 ἐκφυῶσαι τῆς θαλάττης λέγροισιν, ἐπιρ-
 ροῆ τῆς ἔραυξ. ἢ ὅπου μὲν τῆς νήσων προ-
 σέθεν, οὐ πῶ λέγροισιν. ἐροῦσι δὲ οἶμα
 Γάφον. πῆ γῆρῶσιν ἢ ἰκανῶς ἄδοισιν.
 ἀναβλέπασθαι μὲν γὰρ, ἐμφαίνουσιν, ὅτι
 ἀπ' ἔραυξ. τὰς δὲ χεῖρας ὑπὸ πῆρας ὑπο-
 κινούσαι, δηλοῦσιν ὅτι ἐκ θαλάττης. τὸ
 μειδίαμα δὲ αὐτῶν, γαλιῶνης βεῖν αἰ-
 νημα.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΤΡΟΦΑΙ.

Νεβροὶ, καὶ λαγῶς, ταῦτα θηρομά-
 τα τῆς νῦν Ἀχιλλέως. ὁ δὲ γὰρ ἐν Ἰλίῳ,

A & magistra discordantem respicit,
 manus pulsans, & ad concinnita-
 tem affatim reducens. Stolæ enim
 modus, & qui minimè eis impe-
 dimento esset, si luderent, vel ad
 cutem zona, vel ad brachium tu-
 nica: aut quod pedum nudatione
 latentur in molli stantes herba:
 frigúsque è rore captantes, pratúm-
 que quod vestes circuit, & qui in
 eis sunt colores, & quod alius a-
 lium interdiceret mirum in modum
 B expressa sunt. Nam qui ea minimè
 pingunt, quæ contingere solent,
 in picturis mentiuntur. Virginum
 autem formas si Paridi, aut alij
 cuiquam iudici committeremus,
 mihi utique in proferenda senten-
 tia dubitaturus videtur, vsque a-
 deo inter se pulchritudine certant.
 Rosæ vlnas, nigrae oculos, pul-
 chrae malas, & dulciloquæ Sapphus
 utique hoc dulce alloquium.
 Adcinit autem ipsis Cupido, arcus
 brachium reclinans, cuius neruus
 omnes refert harmonias, & quæ ly-
 ræ insunt, habere fatetur. celerés-
 que sunt Dei oculi, rhythmum
 quempiam (puto) excogitantes.
 C Quid igitur canit? Pictum est e-
 nim & Odes aliquid. Venerem è
 mari genitam cœli influxu ferunt,
 & quod quidem insularum appulsa
 sit, nondum dicunt: dicent au-
 tem (ut puto) Paphum. Natiuita-
 tem autem satis canunt; suspicien-
 tes quidem è cœlo genitam indi-
 cant: manus vero supinas submo-
 uentes, quod è pelago orta sit, o-
 stendunt. Ipsarum autem risus pla-
 cidi est maris indicium.

ACHILLIS ALIMENTA.

Hinnuli, & lepus hæ præsentis A-
 chillis sūt prædæ. Qui vero in Troia,

ciuitates, equos, & virorum capiet ordines: & flumina cum ipso pugnabunt, ea fluere minimè permittente: & illorum quidem operum præmium Briseida: & illas ex Lesbo septem, aurumque, & tripodas, & obsequentes Græcos præmium accipiet. Quæ verò apud Chironem fiunt, pomis videntur, ac fauis digna: & amas, ô Achilles, parua munera, ciuitates, Agamemnonisque affinitatem tunc aspernaturus. Qui igitur in aggere, quique solo clamore Troianos in fugam vertit, & qui conuersim interficit, Scamandri aquam rubram reddens, equique immortales, & Hectoris tractus, & qui in Patrocli pectoribus fremit ab Homero scriptus est. Ipsum præterea canentem, ac suplicantem, & sub vno cum Priamo existentem tecto scribit. Hunc autem nondum virtutis capacem: sed adhuc puerum, lacte ac medulla alens Chiron pingendum tradidit, mollem, atque elatum, & iam leuem: recta enim est puero tibia; ad genu verò manus, probæ enim hæ sunt, cursus duces, comaque suavis, neque immobilis: videtur enim alludens Zephyrus ipsam transponere, ac perturbare, vt huc atque illuc recidente alias alius sit puer. Superciliūque, & iracunda elatio inest quidem iam puero: sed benigno eam aspectu, hilaraque placat gena, mollis quid risus promittente. Chlamys autem, qua indutus est, à matre (vt puto) pulchra enim ac purpurea, à ceruleo colore diuersa. Adulatione autem quadam cum, vt leonem, excitat Chiron ad lepores, atque hinnulos capiendos.

A πόλεις αἰρήσει, ἔῃ ἵπποις, ἔῃ ἀνδρῶν σίχας. ἔῃ ποταμοὶ αὐτὰ μαχουῦνται, μὴ ἑὼντι αὐτῶν ῥέειν καὶ κείνων μὴ τῶν ἔργων, μισθὸν ἀποίσειαι Βρισηίδα, καὶ τὰς ἐν Λέσβῳ ἐπὶ αὐτῶν ἔῃ. τὰ δὲ ὄρα τῶ Χείρωνι ταῦτα, μήλων δοκίῃ, καὶ κρείον ἄξια. καὶ ἀγαπᾶς, ὡς Ἀχιλλεῦ, μικρὰ δῶρα, πόλεις ἀπαξιώσων τότε, καὶ τὸ κῆδος τῆς Ἀγαμέμνονος; ὁ μὲν οὖν, ἔπῃ τῇ τάφρῳ, ἔῃ ὁ κλίνας τῶν Τρώας ἐν μόνῃ ἔβοῆσαι, ἔῃ ὁ κτείνων ἐπιστροφάδην, ἔῃ ἐρυθραίων τὸ τῆς Σκαμανδρῆς ὕδωρ, ἵπποι τε ἀθανάτοισι, καὶ ἔλξης Ἐκτορος, ἔῃ ὁ βρυχώμενος ἐπὶ τοῖς Γαύκλις σέρνοισι, Ὀμήρου γέγραπται. γράφει δὲ αὐτὸν καὶ ἀδόντα, καὶ βύχόμενον, ἔῃ ὁ μαρόφιον ἰατρείῳ. τουτονὶ ἔῃ, οὐπω ξυωκίτα ἀρετῆς, ἀλλὰ παῖδα ἐπὶ γὰ λακίε ἵπποδρέφας, ἔῃ μυθῶν, καὶ μὴ μίλι, δέδωκεν ὁ Χείρων γράφειν ἀπαλόν, ἔῃ ἀγέρωχον, ἔῃ ἤδη κοῦφον. βίθεια μὲν γὰρ ἡ κνήμη τῶ παιδί, ἐς γόνυ ἔῃ αἱ χεῖρες. ἀγαθαὶ γὰρ δὴ αὐτὰ πομπὴ τῆς δρόμου. κόμη τε ἡδεῖα, καὶ ἔδῃ ἀκίνητος. εἴοικε γὰρ προσάθρον ὁ ζέφυρος, μεταπέτην αὐτῶ. ὡς μεταπιπλοῦσης τῆδε, καὶ κείσε, ἄλλοτ' ἄλλος ὁ παῖς εἴη. ἐπισκυκίον τῆ, καὶ θυμοφδῆς φρύαγμα, ἐστὶ μὲν ἤδη τῶ παιδί. ὡραίνετ' ἔῃ αὐτὸ ἀνάκω βλέμματι, ἔῃ ὄρα μάλ' αἰλέω, καὶ ὡραίνετ' ἔῃ ἀπαλοῦ γέλωτος ἢ χλαμῆς ἔῃ, ἡ ἀμπεχέλαι, ὄρα τῆ μὴ τῆς οἴμαι. καλὴ γὰρ, καὶ ἀλιπόρφυρος, καὶ πυραυγῆς, ἔῃ ἀλλά τῆσαι τῆ κωανῆν ἔῃ.

κολεκὸν ἔῃ αὐτὸ Χείρων, οἴῃ λέοντα, πῶνας ἀρπάξεν, καὶ νεβροῖς συμπέτεας.

νεβρόν γουὺ δ' ἔπι ἠρηκῶς, ἦκει ᾧρὰ τ' **A** Hinnulo igitur nuper capto ad Chi-
 Χείρωνα, καὶ ἀπατῆι τὰ ἄθλα. ὃ δ' ἔχει χαί-
 ρα ἀπατῆτος μέγος. καὶ τῶν περὶ αὐτοῦ ἐ-
 νοκλάσας, ἐς ἴσον κενδύσεται τῷ παιδί,
 μῆλα δ' ἔκ' ἐκὼν ὀρέγων αὐτῷ, κα-
 λά, ἔδωκεν. καὶ γὰρ καὶ τῶν αὐτῶν εἴκοθεν
 ἐπέγραψαι. καὶ κηλὸν ὀρέγει τῆς χει-
 σταγόνα λείβον δι' ἄνομίαν τῶν μνηστῶν.
 ὅταν γὰρ πόσις ἀλαδῶς ἐντυχῆσαι κη-
 σκῶσι, περὶ πληθῆ τὰ κηλῶν γίνεσθαι, καὶ
 δ' ἄπο βλύζοισι τὸ μῆλι οἱ οἴκοι αὐτῶν. ὃ δ' **B** Chiron au-
 Χείρων, γέγραπται μὲν ὅσα Κένταυ-
 ρος. ἀλλὰ ἵππων ἀνδρόπῳ συμβαλεῖν,
 θαῦμα οὐδέν. σὺν αὐτοῖς μὲν, καὶ
 ἐνώσθαι, καὶ διαδιδῶσαι ἀμφὸς λήγαν, καὶ
 δ' ἔχει δαίμον, ἔδωκεν δ' ἄπο φθασ-
 μοῖς, εἰ τὸ τέρας τῶν ἀνδρόπου ἐλέγ-
 χῶσι, ἀγαθῶν οἴμαι ζῶντα φεῖσθαι. καὶ τὸ
 ἡμέρον δὲ φαίνεσθαι τὸ τῶν Χείρωνος ἡ-
 δος, ἐργάζεσθαι μὲν καὶ ἡ δικαιοσύνη, ἔ-
 τὸ ὑπὸ αὐτῆς πέπνυσθαι. περὶ δὲ τῶν καὶ
 ἡ πηκῆς, ὑφ' ἧς σήμερον οἴμα. νῦν δὲ
 καὶ ὑποκορισμῶν αὐτῶν ἔπεστιν, εἰδῶς
 που ὁ Χείρων ὅτι τοῖς παιδῶν τῶν με-
 λίσσεται, καὶ τρέφει μάλλον, ἢ τὸ γὰ-
 λα. ταῦτ' μὲν περὶ τὰς θύρας τῶν ἀνδρῶν.
 ὃ δ' ἐν τῷ πεδίῳ παῖς, ὁ ἵππων δὲν ἔπι
 τῶν Κενταύρων ἀδύρων οἱ αὐτοῖς ἐπιδιδά-
 σκῶν ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλεῖα ἵππάζεσθαι,
 ἔκ' ἐκεῖθεν αὐτῶν, ὅσα ἵππων. καὶ συμ-
 μετρεῖται μὲν τὸ δρόμον ἐς τὸ ἀνεκτὸν
 τῷ παιδί. κατὰ γὰρ τῶν αὐτῶν ἔπειτα τῶν
 ἡδέσθαι, περὶ δὲ τῶν μεταστρεφόμε-
 νος. καὶ μονοῦ λέγει, ἰδοὺ σοὶ κροαίνω
 ἀπληκῶς. ἰδοὺ ἔδωκεν ἵππων κελύομαί σοι. ὁ
 ἵππος ὅστις δ' ἔρα καὶ ἀφαιρεῖν γέλωτα.
 λαγαρῶς γὰρ μοι ἵππων δὲ, δεινῶν καὶ τοῖσ' ἵππων πρέπων, ὀχίση ποτέ

quandoque à Xantho & Balio : & multas quidem capies ciuitates : multos verò interficies viros , currens vt fugientes assequaris. Hæc Chiron puero vaticinatur , pulchra quidē ac boni ominis , & non qualia apud Homërum Xanthus.

CENTAVRIDES: id est, Centaurorum filia.

Tu quidem Centauridum gregem è quercubus, ac faxis genitum arbitraberis, vel per Iouem ex equabus solùm, quas Ixionis equum inire ferunt, à quo Centauri compacti coierunt. His verò & matres ex eodem genere erant, mulieres iam, & pulli infantium specie, & domus suauissima: non enim te Pelio tristari reor, & qui in eo est victu, fraxinique planta, quæ à ventis educata & recta est, & in cuspide minimè frangitur. & pulcherrima antra, & fontes, & quæ apud ipsos sunt Centaurides, si e quorum quidem obliuisceremur, vt Naiades: sin verò cum equis eas considerarem, vt Amazones. Nam muliebris formæ mollities inualefcit equo simul conspecto. Centauri isti infantes, quorum alij in fasciis iacent: alij è fasciis latenter exeunt, alij flere videntur: hi verò bene agunt, mammæque vberum fluente rident: hi sub matribus infantium more ludunt; hi matres ipsas genibus flexis sese submittentès amplectuntur: sed hic in matrem lapidem iacit, contumelia iam afficiens, & infantium quidem forma nondum euidens, affluente ipsi lacte: qui verò iam saltitant, asperitatis etiam aliquid præferunt. Ipsi autem iuba iam futura existit,

σκιρτώντα, ἐμφαίνε* ἢ καὶ τραχύτης. ἰσαρχὴ δ' αὐτοῖς χαίτη μέλλουσα, χ. ἐκφ.

A καὶ Ἰπί Ξάνθου, καὶ Βαλίου. καὶ πολλὰς μὲν πόλεις αἰρήσεις, πολλοὺς δ' ἀνδρας ἀποκτενεῖς, θείων ὅσα ἐσωσθησύντασ. * ταῦτα ὁ Χείρων μαν- ισ. διὰ κατ.
 ἰδέεται τῷ παιδί, καλὰ, καὶ βύφημα, καὶ οὐχ οἷα ὁ Ξάνθος.

KENTAVRIDES.

Σὺ μὲν ὡς πλὴν τῶν Κενταυρίδων ἀγγέλιω δρυῶν ἐμπεφυκέναι, καὶ πεζῶν. ἢ ἢ Δία ἵππων μόνον, αἷς τὸν τῆς Ἰξίονος Ἰπιδόρνυδάμ φασιν. ὕφ' οὗ οἱ Κενταυροὶ ἐνώθεντες, ἦλθον ἐς κρᾶσιν. τοῖς δ' ἄρα ἐ μητέρες ὁμόφυλοι ἦσαν, ἐ γυναικες ἦδη, ἐ πῶλοι ἐν εἰδῆ βρεφῶν, καὶ οἶκος ἡδιστος. οὐ γὰρ οἰμαίσε ἀχθεῶς τῷ Πηλίῳ, καὶ τῇ ἐν αὐτῷ διαίτη, καὶ τῷ τ' ἰδίας φυτῶ, ἀνεμοθροφεί ὄντι, ἐ πρεχουδῶν ἡ ἰδὺ ὁμοῦ, ἐ τὸ μὴ κλάσσει ἐ τῇ αἰχμῇ. καὶ τὰ αἶσα κάλλιπα, καὶ αἱ πηγαί, καὶ αἱ ὄρ' αὐτοῖς Κενταυρίδες. εἰ μὲν Ἰπιδόρνυθα τ' ἵππων, οἷς Ναιίδες. εἰ δ' ἢ μὲν τῶν ἵππων αὐτὰς λογιζοίμεθα, οἷς Ἀμαζόνες. ἢ γὰρ τ' γυναικεῖς εἶδος ἀβρότης, ῥώννυται, σιωροφιδίου αὐτῶ τῆς ἵππου. Κενταυροὶ δὲ ταυτὴ τὰ βρέφη, τὰ μὲν, σαργάνοις ἐγκείται. τὰ δὲ, τῶν σαργάνων ἰσοκιδύεται. τὰ δὲ, κλάσσει οἰκε. τὰ δὲ, βύ φραπῆ. ἐ βύροουῦτος τῆς μαζῆς, μειδία. τὰ δ' ἀπάλλε ἰσο τῆς μηδᾶσι. τὰ δ' πρὶβάλλε αὐτὰς ὀκλαζῆσαι. ὁ δ' ἐς πλὴν μητέρα λίδον ἀφίησιν, ὕβρεζων ἦδη. καὶ τὸ μὲν τῶν νηπίων εἶδος, οὐπω σαφές, ἐμπλημμυρουῦτος αὐτῶ τῆς γάλακτος. τὰ δὲ, ἦδη

σκιρτώντα, ἐμφαίνε* ἢ καὶ τραχύτης. ἰσαρχὴ δ' αὐτοῖς χαίτη μέλλουσα, χ. ἐκφ.

Ἐὐπλάγ' ἀπαλαί' ἐπ. ὡς καλαίαι Κεν-
 τωρέδες, καὶ ἐν τοῖς ἵπποις. αἱ μὲν γὰρ
 λευκαὶ ἵπποις ἐμπεφύκασιν. αἱ δὲ,
 ξανθοὶ σὺν ἀπὸνιαι. τὰς δὲ, ποικίλλει
 μὲν, ἀποσίλβει δ' αὐτῶν, οἷον πῦρ ἐν κο-
 μῆν ἵππων ἐπέφυκε, καὶ μελαίνης
 ἵππου, λευκὴ Κεντωρέης καὶ τὰ ἐναν-
 τώτατα τῶν χρωμάτων, ἐς τὸ τῶν κάλ-
 λους σὺν δὴ κίω ὁμολογεῖ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Τὸ μὲν θηρίον, δῖα Θησέως. ἐμ-
 πέπλωκε δ' τοῖς Ἰππολύτου ἵπποις, ἐν
 εἶδει ταύρα λευκοδὸν καὶ εὐδὴ φῖνας.
 ἠκέει δὲ ἐν θαλάτῃ καὶ τῶν μειρακί-
 ῶν ἐδεμῖα δίκη, μητρὶ γὰρ Φαῖδρα ξυ-
 δεῖσα λόγον ἐπ' αὐτῶν οὐκ ὄντων, ὡς δὴ
 ἐρώτο ὑπὸ τῷ Ἰππολύτου, αὐτῇ δ' δῖα
 τῶν μειρακί-
 ῶν ἀπατάται ὁ Θησεύς
 τῶν λόγων, καὶ καταράται τῶν παιδῶν τὰ
 ὀρθόμηναι. οἱ μὲν δὲ ἵπποι, ὀρθῶς ὡς ἀ-
 πμάσαντες τὸ ζυγόν, ἐλθὺν δέραν αἶρσι
 πλὴν καὶ τῶν κροαίνοντες ὡς πρὸς οἱ λαμ-
 προὶ, καὶ ἐμφρονες, ἀλλ' ἔξηρμένοι φό-
 βῳ, ἔπιπτοι. ραίνοντες δ' ἀφρῶν τὸ πε-
 δῖον, ὁ μὲν, ἐς τὸ θηρίον ἐπέστραπται
 φεύγων. ὃ δ' ἀνεσκήρτηκεν ἐς αὐτό. ὃ δ'
 ὑποβλέπει. τῶν δὲ, ἐς πλὴν θαλάτταν ἢ
 φορῶν, κατὰ πρὸς αὐτοῦ καὶ τῶν κτή-
 ῶν. μυκτῆροι δ' ὀρθοῖς, ὅζου χρε-
 μετίσοισιν, εἰ μὴ ὄρακός τις τῶν χρε-
 ῶν. ἔργου δ' ἀφμάτος, ὁ μὲν, ἔξηρμοςαι
 τὰς κνήμας, ὑπὸ τῶν συκλιθῶναι τὸ ἀφ-
 μα ἐς αὐτὸν τῶν δίνης. ὃ δ' ἐκλελοιπὼς τῶν
 ἄξονα, φέρεται κατὰ αὐτὸν, στρομβόσης
 αὐτὸν ἐπὶ τῆς δίνης. διεπίπτοι καὶ οἱ τῶν
 ὀπαδῶν ἵπποι καὶ εὐδὴ μὲν, ἀποσειόνται. εὐδὴ δ' ἀγχοῦντες πηήθη φέροισι. σὺ δ'

A & vngulae adhuc molles. quam
 pulchræ in equis quoque Centau-
 rides : nam hæ quidem candidis a-
 gnatae sunt equabus, hæ verò flavis
 adnexæ : has verò variat quidem,
 ab ipsis verò resplendescit qualis in
 equorum cura exoritur, & nigrae re-
 quæ niuea Centauris : & inter se
 maximè contrarij colores ad pul-
 chritudinis compositionem consen-
 tiunt.

HIPPOLYTUS

B Fera quidem Thesei, ingruit ve-
 rò Hippolyti equis, specie tauri
 candidi instar delphinorum. Venit
 autem in adolescentulum, nullo
 iure. A Phædra etenim nouerca fal-
 sa in ipsum composita oratione,
 quòd scilicet ab Hippolyto amare-
 tur, cum ipsa eius amore capta ef-
 set, Theseus decipitur, & quæ cer-
 nuntur, filio imprecatus est. Vides
 tu quidem ut equi iugum detre-
 ctantes iubam tollunt, neque exul-
 tant ut illustres, ac prudentes, sed
 metu ac formidine attoniti. Cam-
 pum autem spuma inspergentes :
 hic quidem in feram conuersus est
 fugiens, hic vero in ipsam resul-
 tauit : at iste suspicit : illi in mare
 impetus, ut pote sui ipsius ac tel-
 luris oblito, rectis autem naribus
 acutum hinnunt, nisi pieturam
 obaudis. Currus autem rotæ, hæc
 quidem luxata est radios, quod
 in eam inclinatus sit currus : hæc
 vero axem relinquens per se fer-
 tur, vertigine adhuc eam circum-
 agente. Perterrefacti sunt & comi-
 tum equi, & hos quidem excu-
 tiunt, hos vero angentes aliquo
 iam ferunt. Tu autem, adolescen-

tule modestiæ studiosè iniqua quidem à nouerca, passus est: iniquiora verò à patre passus es. Quare conquesta est & pictura poëticum quendam luctum tua causa componens. Speculæ enim istæ per quas cum Diana venabaris, mulierum specie scinduntur genas, prata autem egregia adolescentulorum forma, quæ immortalia nominabas, causa tua flaccescunt flores. Nymphæ tuæ nutrices ex hisce fontibus emeris comas scindunt, è papillis aquam fundentes. Tibi autem nec fortitudo, nec brachium succurrunt: sed membrorum partim dilaniata sunt, partim contrita. Polluta est autem coma, & pectus quidem spirat adhuc, vt pote non dimittens animam, oculus verò vulnerata circumspicit. O pulchritudinem, quam vulnerari non potuit. Nam ne nunc quidem adolescentulum deserit, sed & vulneribus venustatis aliquid concedit.

RHODOGUNE.

Et sanguis vnà cum are, ac purpureis vestibus, ornamentum aliquid castris addit, picturæque venustatem, qui alius aliter ceciderunt, equique stupore quodam insanientes, & fluminis aqua præter solitum polluta, in quo hæc. Captiui autem, & ipsorum causa Tropæum, Rhodogune, ac Persæ Armenios superant, fœdera transgredientes. Cum Rhodogune ea celeritate victoriam affecuta dicatur, vt ne ad dexteram quidem comam resumendam sibi moram concesserit, qua minimè superbiebat, & sibi placet victoriæ causa: & intelligit fore, vt ob opus illud ipsa apud posteros celebretur, tam cithara, quàm ti-

A *μειράκιον, σωφροσύνης ἐρῶν, ἀδικα μὲν ὑπὸ τῆ μηρυαῖς ἐπαδεις, ἀδικώτερα ἢ ὑπὸ τῆ πατρὸς. ὡς τῆ, ὠδύρατο καὶ ἡ γραφή, ἀρλώον ἵνα ποιητικόν ἔπι τοῖ ξυνδεῖσα. σκοπαὶ γὰ αὐται, δι' ὧν ἐδήρας ξυὸν Ἀρτέμιδι, δρῦ πλονται τὰς παρφαῖς, ἐν εἶδη γυναικῶν. λημψῆες δὲ ἐν ὄρα μειράκιων, οὐς ἀκηράτους ὠνόμαζες, μδραῖνοισιν ἔπι τοῖ τὰ ἀνδρῶν νύμφαι τὲ αἰ σαῖ ἔσφοι, πουῶνι τῆ πηγῶν ἀναχῆσαι, ἀπαράτοισι τὰς κόμας, ἀποβλύξασαι τῆν μαζῶν ὕδωρ. ἡμυε δὲ τοῖ οὐδὲ ἡ ἀνδρῶν οὐδὲν, οὐδὲ ὁ βραχίων. ἀλλὰ τοῖ τὰ μὲν, ἐσπάρηκται τῆν μὲν, τὰ ἢ, σιωτῆρι πη. πέφυρται δὲ ἡ κόμη. ἔ τὸ μὲν σέρνον, ἐμπνοῦ ἐπὶ, κατὰ τῆ μὴ μδιέμνον τῆς ψυχῆς. τὸ ἢ ὄμμα πρῖα θρεῖ τὰ τεξωμύα. φῶ τῆ ὄρας, ὡς ἀξωτός τις ἐλελήθη ἔσα. ἔ δὲ γὰ νῦν ἀπολείπει τὸ μειράκιον, ἀλλ' ἔπι τρέπει ἡ ἐ τοῖς ἔσασμασι.*

ΡΟΔΟΓΟΥΝΗ.

D *Καὶ τὸ αἶμα πρὸς τῷ χαλκῷ, ἢ τῆς φοινίκισι, προσβάλλει πᾶνδος τῷ ἔσασμα τοπέδω, ἢ χαρίεν τῆς γραφῆς, οἱ ἀλλοῦς ἄλλως πεπληκότες ἴπωσι τὲ ἀτακίῆσιντες μετ' ἐπληξέως, καὶ ὡρεφθορὸς ὕδωρ ποταμῶδ, ἐφ' ὧ ταῦτα. οἱ ἢ αἰχμαλώτοι, καὶ τὸ ἐφ' αὐτοῖς τροπαῖον, Ροδουῶν, ἔ Πέρσαι, νικῶσιν Ἀρμενίους, ἐν ἀσπιδῆς ἀτακίθησαντας ὅτε δὲ λέγειαι ἡ Ροδουῶν κρατήσαι τῆ μάχης, οὐδὲ ὅσον τὰ δεξιά τῆς χαιτῆς ἀναλαβεῖν, ξυγωρήσαντα ἐαυτῆ βραδύα, ἢ ἐπὶ ἐπῆρται ἢ φρονεῖ ἔπι τῆ νίκη, καὶ ξυνήσιν ὡς ἐσοῖτο ἀοίδιμος ἔπι τῷ ἔργω, καὶ ἐν κιδάρα, ἔ ἐν αὐ-*

λοῖς ἔσται ἑλλίως. προσγέγραπται
 ἡ αὐτὴ καὶ Νισαία ἵππος μύλαινα, Ἰππὶ
 λευκοῖς τοῖς σκέλεσι, καὶ τὰ σέρνα λευ-
 κὰ. καὶ τὸ πνύμα, ἀπὸ λευκοῦ ἔμυκ-
 τήρος. ἔ τὸ μέτωπον, ἐν δὲ τῷ τῷ κύ-
 κλω. λίθων μὲν ἔν, καὶ ὄρμων, ἔ παντὸς
 ἀπαλῆ* κέσμις ὄρα καὶ χῶρηκεν ἡ Ρο-
 δορουμένη τῷ ἵππῳ, ὡς ἀγάλλοιτο, καὶ
 ἀβρῶς τὸν χαλινὸν διαπύοι. κοκκοβα-
 φεῖ ἡ ἐδῆ καὶ ἀλάμπει πάντα, πλὴν
 ἡ αὐτῆς εἰδοῦς. ἐν ἡδεῖα μὲν τῆ ζώνῃ,
 καὶ πλεῖ ἐδῆτα μετῴσθη ἐς γένυ, ἡδεῖα
 ἡ τῆ ἀναξυεῖδι καὶ ὄρεχθμένη γρα-
 φας ἀπὸ κερκίδος. τὸ ἡ ἀπὸ ὤμου ἐς
 ἀγῶνα. ἡ χιτῶνα διαλείπουσαι πόρ-
 πα ξυάπλοισιν, ὑπανιχούσης ἐναλ-
 λαξ ἡσ ὠλένης, ἐντα ὁ δεσμός. ὁ ἡ ὠ-
 μος, ἐκείλαι καὶ τὸ γῆμα, οὐ πῶ ἀμα-
 ζόνος. καὶ ἡσ ἀσπίδος ἀγαδὲς γρη τὸ μέ-
 τρειον, ἔ ἀπὸ γῶν τῷ σέρνω. καὶ ἡ ἡ ἰχμὸ
 τῆσ γραφῆς, ἐν ταῦτα ἡξετάσαι ὑπὲρ
 βάλλουσα γὼ ἡ δρισερὰ τὸν πόρπακα,
 ἐχέλαι τῆσ αἰχμῆς, ἀφιστάσαι τῆσ σέρνε
 πλεῖ ἀσπίδα. ὀρθῆσ ἡ ἐγκειμένησ τῆσ
 ἵππος, ὀρθῆσαι μὲν ἔ τὰ ἐξω τῆσ ἀσπί-
 δος ἡ οὐ γρυσά ταῦτα, ἔ οἷς ζῶα τὰ ἡ
 ἔσω, καὶ ἐντα ἡ χεῖρ, ἀλουργά. προσαν-
 θεῖ ἡ αὐτοῖς ὁ πῆχυς. αἰδάνεαδὲ δέ μοι
 δοκεῖς, ὦ παῖ, ἡ ἐν αὐτῇ κάλλοις, καὶ
 βούλεαδὲ π καὶ ὄρε τουτου ἀκούειν. ἀ-
 κουε δὲ. ἀσένδῃ μὲν ἐπὶ τῇ τῆσ Ἀρμε-
 νίων ἡσπῆ. καὶ ἡ ἐννοια, βύχομῆσ. βύ-
 χελαῖ ἡ αἰρεῖν ἑστῶν ἀνδρας, οἷς νυῦ ἡρη-
 καν ἔ γὰρ μοι δοκεῖ ἔρεαν ἔ ἔρεαδὲ. ἔ
 τὸ μὲν ἀνδλημμῆσον τῆσ ἡσπῶν, αἰδοῖ
 κηκόσμηλα, τὸ ἀγέρωχον κολαζούση.
 τὸ ἡ ἀνετον, βακχβὲ αὐτῆν, ἔ ρῶννισι. ἔ

A biis, vbicunque fuerint Græci. Ap-
 picta est ei Nisæa equa nigra, cui
 ad candida crura, niuea sunt pe-
 ctora, & spiritus, è candidis nari-
 bus, & frons, in exacto orbe. La-
 pillos igitur, ac monilia, omném-
 que deliciosum mundum equo cō-
 cessit Rhodogune, vt exultaret,
 frenúmque deliciosè exereret. O-
 mnia autem præter ipsius formam
 coccina splendent veste, in suavi
 quidem zona, & ad genu vestem
 meriente: suavi verò & Anaxuride
 picturas à radio præbente. Eam au-
 tem vestis partem, quæ ab hume-
 ro ad cubitum tendit, distantes ne-
 ctunt fibulæ; vlna vicissim, vbi vin-
 culum, exstante: humerus verò de-
 primitur, & habitus nondum Ama-
 zonis. Clypei quoque modum mi-
 rari oportet, & qui pectori satis
 sit, picturæque vim hic exquire-
 re. Clypei namque lorum trans-
 grediens sinistra, cuspidem tenet,
 clypeum à pectore sciungens. Cly-
 pei autem circumferentia recta exi-
 stente, spectantur quidem & exte-
 riora, vbi non aurea hæc, ac ve-
 luti animalia: interiora vero, & v-
 bi manus, purpurea: illustrat autem
 ista cubitus: mihi intelligere vide-
 ris, ô puer, quæ ei inest, pulchritu-
 dinem, velléque super hac aliquid
 audire. Audi igitur. Libat quidem,
 quod Armenios in fugam verterit,
 & cogitatio est supplicantis: preca-
 tur autem viros capere, quos nunc
 cœpit, neque enim mihi videtur
 eo esse desiderio, vt ametur, & ea
 quidem crinium pars, quæ compta
 ac composita est, verecundia su-
 perbiam coercente, exornata est.
 Quæ vero remissa est ac soluta, ip-
 sam excitat, ac validam reddit, &
 id comæ, quod solutum est, flauum
 ac supra

ac supra aurum. Quod verò in al-
 tera parte positum, habet nescio
 quid & in ipsam differens quòd
 compositum sit. Supercilia propter
 ea venusta quidem, quòd cum na-
 so pariter & incipiant & orientur.
 Venustiora verò quòd circumacta
 sint: oportet enim vt ipsa non mo-
 dò oculis proiecta sint, sed & cir-
 cumiecta. At gena excipit quidem
 oculorum desiderium, hilaritate ve-
 rò lætificat. Ritus enim studium in
 gena maximè. & oculi misti qui-
 dem sunt è fuluo in atrum: præ-
 stant verò ab occatione quidem
 hilaritatem, à natura vero pulchri-
 tudinem: ab imperii dignitate fa-
 ctum. Os autem molle, fructuque
 Venereo refertum, osculatu qui-
 dem suauissimum, pollicitatu vero
 difficile. Ceterum, ô puer, aduerte
 quæ tibi percepisse satis est. Labra
 florida, atque æqualia, os mode-
 stum, tropæoque preces accinens:

ARRHICHIO ATHLETA.

Ad ipsa venisti Olympia, & ad
 eorum, quæ in Olympia sunt,
 pulcherrimum: hoc enim virorum
 Pancratium; coronatur autem ob
 ipsum Arrhichio, qui in victoria
 decessit: & ipsum hic Hellanodi-
 ces coronat. Appelletur autem ve-
 rus, & quòd veri curam susce-
 pit, & quòd illi pictus sit. & tellus
 in simplici valle: tantumque, quan-
 tum cernis, continente, stadium
 præbet. & Alpei fluxus leuis ela-
 bitur: propterea que fluminum so-
 lus in maris superficie fluitat, o-
 leastrique circa ipsum cœrulea spe-
 cie pullulant. Pulchri, ac iuxta a-
 priorum densitatem. Sed hæc mul-

κτωῦ τῆς κόμης. τὸ δὲ ἐπὶ τὰ ἄνω κεί-
 μνον, ἔχει καὶ ἐς αὐτὸ ὄφθαλμῶν,
 ὑπὸ τῶν τεταχθαι. τὸ δὲ ὄφρυων, χερσὶν
 μὲν τὸ ἀπὸ τῆς δέξτερας, καὶ ὁμόθεν ἐπι-
 πεφυκέναι τῆς ῥινός. χερσὶν δὲ τὸ
 δεξιῶν. δεῖ γὰρ αὐτὰς μὴ περιβε-
 βληῖται τῶν ὄφθαλμῶν μόνον, ἀλλὰ ἐ-
 περιβεβληῖται αὐτοῖς. ἡ δὲ ὄφθαλμοῦ, ὑπο-
 δέχεται μὲν τὸ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἰμε-
 ρον, διφραίνε δὲ τῶν ἰσχυρῶν. τὸ δὲ φι-
 λομειδῆς, ἐν ὄφθαλμῶν καὶ οἱ ὄφ-
 θαλμοὶ, κέκραν δὲ μὲν ἀπὸ τῆς χροποδῆς
 ἐς τὸ μύθον. ὄφθαλμοῦ δὲ τὸ μὲν ἰσα-
 ρόν, ἀπὸ τῆς καιρῶν, τὸ δὲ ὠραῖον, ἀπὸ τῆς
 φύσεως, τὸ δὲ γαῦρον, ἀπὸ τῆς δέξτερας. ἰσο-
 μα δὲ ἀπαλόν, καὶ ἀνάμεσον ὀπώρας
 ἐροφικῆς. φιλήσαι μὲν ἡδίστον ἀπαγ-
 χεῖλαι δὲ, ἐράδιον. ἀπὸ τῆς χροποδῆς μα-
 δεῖν, ὅρα παιδίον. χεῖλη ἀνθηρά, ἐῖσα
 σόμα σύμμετρον, καὶ ὄφθαλμοῦ μόνον
 πῶς διχῶ τῶν ἰσχυρῶν. καὶ ὄφθαλμοῦ
 σα βεληθῶν μὲν, τάχα Ἐλλωίαι.

APPRIXION.

Ες αὐτὰ ἦκεις Ολύμπια, καὶ τῶν ἐν
 Ολύμπια τὸ κάλλιστον. τοῦ γὰρ δὴ αὐτῶν
 δρῶν τὸ Γαγκράπ(ω) σεφαιούται δὲ
 αὐτῶν Ἀρρίχιων ἐπαποδαιῶν τῆς νίκης. ἐ-
 σεφαινοὶ αὐτὸν οὐτοσὶ Ἐλλανοδίκης.
 ἀφροῦ δὲ περιστερῶν, διὰ τε τὸ ἐπι-
 μηεῖσθαι ἀληθείας, διὰ τε τὸ ὡς ἐκεῖνοι
 γεγραφθαι. στίδιον δὲ ἡγεῖται διδῶσθαι ἐν
 ἀπλῆ αὐλῶνι, καὶ εἰσελεύσθαι ποσῶν. ἐ-
 πὸ τῆς Αλφειοῦ νάμα, ἔξέρχεται κοῦ-
 φον. ταῦτά τοι καὶ μόνος ποταμῶν ἐπὶ
 τῆς θαλάσσης ὀχεῖται. κόπνοι δὲ αὐτῶν πε-
 ρεπεθήλασιν ἐν Γλαυκῶ εἶδη, καλοὶ καὶ
 κατὰ τῆς σελίνων οὐλοῦται. ταῦτά μὲν

οὐ μὲν τὸ σάδιον, ἔπισκεψόμθα, καὶ
πολλὰ ἕτερε. τὸ δὲ ἔργον τὸ τῷ Ἀρρί-
χίωνα, πρὶν ἢ παύσασθαι αὐτὸ σκοπώ-
μιθ. εἰοικε γὰρ μὴ τῷ ἀντιπαλοῦ μόνον,
ἀλλὰ ἔ τῷ Ἑλληνικοῦ κερρατικῆναι.
βοῶσι γού, ἀναπιδῆσαντες τῷ δά-
κων. καὶ ὁ μὲν, πῶ χεῖρε ἀνασειόισιν
ὁ δὲ, πῶ ἐδῆτα. ὁ δὲ, ἀίρονται δὲ τὸ
τῆς γῆς. οἱ δὲ, τοῖς πλησίον ἰλαροὶ προ-
σαλαίοισι. τὰ γὰρ οὕτως ἐμπληκτι-
κὰ, οὐ συγχωρεῖ τοῖς θεαταῖς, ἐν τῷ κερ-
ρατικῷ εἶ. ἢ πῶς οὕτως ἀναίδητος, ὡς
μὴ ἀνακραγεῖν ἐπὶ τῷ ἀθλητῇ; με-
γάλου γὰρ δὴ αὐτῷ ὑπὲρ ἄλλων, τῶ δὲ
ἤδη νικῆσαι τὰ Ολύμπια, μείζον τῶ
νικῆ, ὅτε καὶ τῆς ψυχῆς αὐτὰ κτησάμε-
νος, ἐς τὸ τῷ ὀλβίων πέμπεται χώρον,
αὐτῇ κόνει. μὴ στυχία νοείτω τῶ.
Ἐφώτατα γὰρ θεωροῦσθαι τὴν νίκης. ἔ
τὸ παλαισμα ἐκ ἀγνοήσε. οἱ παλαιμα-
πάζοντες, ὡ παῖ, κενδιδωδὴμένη προ-
χῶνται τῇ πάλῃ. δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπια-
σμῶ τ, οἱ * μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ πα-
λαίοντι καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς πε-
γνεσθαι χεῖ, οἱ πῖπλοντα. δεῖ ἰ αὐτοῖς
καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἀγχν.
οἱ δὲ αὐτοῖ, καὶ σφυροῖ. θεωροῦσθαι
σι, καὶ πῶ χεῖρε σρεβλοῦσι, θεωροῦσθαι
τῶ παῖν, καὶ ἐνάλλεσθαι. ταυτὶ γὰρ τῶ παλ-
κραπάζειν ἔργα, πῶ τῶ δάκων, * ἢ ὁ-
ρύπην. Λακεδαιμόνιοι μὲν οὐ καὶ ταυ-
τα νομίζουσι, ἀπογυμνάζοντες, οἱ μαι,
ἐαυτοῦ εἰς τὰς μάχας. Ἡλεῖοι ἰ ἀ-
γῶνες, ταυτὶ μὲν, ἀφαιρῶσι. τὸ ἰ ἀγ-
χν ἐπαμνοῦσιν. ὁ δὲ τῶ Ἀρρίχίωνα, μέ-
σον ἤδη ἠρηκῶς ὁ ἀντιπαλος, ἀποκτεῖναι
ἐγῶ. καὶ τὸν μὲν πῆχυν τῇ δερτὶ ἐνέβαλεν, ἀποφραγῆσαν αὐτῷ τὸ ἄδμα.

κ. εἰ μ.

κ. εἰ μ.

A tāque alia post stadium considera-
bimus. Arrhichionis autem opus,
priusquam desinat, consideremus.
Videtur enim non aduersariū mo-
dò, verùm & vniuersos superasse
Græcos. Clamitant igitur ἐ sedibus
exilientes; & hi quidem manus ex-
cutiunt: hi vero vestem, isti tollun-
tur humo: at illi hilares cum proxi-
mis luctantur. Quæ enim ita terri-
bilia atque horrenda sunt, specta-
toribus, vt se in eodem contineant
statu, minimè concedunt. Alioqui,
quis adeo omni est sensu priuatus,
vt non athletæ applaudat? Nam cum
bis iam Olympia vicisse ei magnū
fuerit: multo hoc nunc maius, quòd
vita etiam hæc affecutus, cum ipso
puluere ad beatorum sedem mitti-
tur. Ne casus existimetur hoc. Sa-
pientissime namque ante victoriam
excogitatum fuerat, & certamen
haud ignorabis. Qui Pancratio se
exercent, ὁ puer, periclitanti vtun-
tur lucta: opus est enim ipsis & re-
supinationum, quæ luctanti tutæ
minimæ sunt: & complexionum, in
quibus vt cadentem vincere oportet.
Opus est autem ipsis & arte,
vt alias aliter aduersarium angant.
Hi quidem & pedis malleolo lu-
ctantur, & manum torquent; cum
interea & feriant, & insultent. Hæc
sunt pancratiastæ opera, præter-
quàm quòd & mordent, & fo-
diunt. Lacedæmonij autem & hæc
lege fanciunt: se (vt puto) ad præ-
lia exercentes. At Elea certamina
hæc quidem auferunt, angere ve-
ro aduersarium laudant. Vnde ad-
uersarius Arrhichionem medium
complexus interficere decreuerat:
& cubitum quidem gutturi op-
posuit, spiritum ei intercludens.

B

C

D

Crura vero inguinibus admouens: A extremosque pedes ad utrumque poplitem implicans, suffocatione quidem eum præuenit, somnolenta inde morte sensibus ingruente. Remissa autem crurum usus intentione, Arrhichionis * cogitationem haudquaquam præoccupauit: excutiens enim Arrhichio pedis plantam, à qua dextera sibi periclitabatur, suspenso iam poplite: illum quidem, vt non amplius aduersarium inguine sustinet: sinistris vero insidens, supremamque pedis partem poplite includens, præ violenta ad exteriora conuersione talum in malleolo permanere haudquaquam permittit. Anima namque è corpore exiens ipsum quidem reddit imbecille: vim verò, ac robur præbet in quodcumque incubuerit. Pictusque est autem mortuo quidem similis, qui necuit, manique quòd defecerit indicans. Arrhichio verò vt vincentes pictus est. Etenim sanguis in flore [ac proprio est colore:] & sudor adhuc sincerus, & ridet vt viuentes cum victoriam sentiunt.

F.M. col-
ligatione
i. simplica-
tionem.

τὰ σκέλη ἢ τοῖς βυβῶσιν ἐναρμόσας, καὶ τοῦ δεξιῆρας εἰς ἐκατέραν ἀγκύλιω ἀκρωτῶ πόδε, τῶ μὲν πνήγματι, ἔφθη αὐτὸν, ὑπὸ πηλοῦ τῶ ἐν τῷ δεξιῶν δανάτου, τοῖς αἰσθητικοῖς ἐν βέχοντος. τῆ δὲ ἐπιτάσει τῶ σκελῶν ἀντιλήρη χρῆσάμενος, ἐκ ἔφθη τῶ λυγισμῶν * ἔκ Ἀρρίχιωνος. ἐκ λακτίσας γὰρ τῶ τάρσον τῶ ποδὸς Ἀρρίχιων, ὑφ' ἑκινδιώδιεν αὐτῶ τὰ δεξιά, κρεμαννυμένης ἡδὴ τῆς ἀγκύλης, ἐκείνον μὲν σιμῆχ τῶ βυβῶνι, ὡς οὐκέτ' ἀνὴπαλον. τοῖς δὲ γε ἀριστεροῖς ἐνὶ ζήσας, ἐκ τῶ τοῦ ἀκρον τῶ ποδὸς ἐναποκλείσας τῆ ἀγκύλη, ἐκ ἔκ μὲν ἰσὺ σφυραῖ τὸν ἀσφάλαλον, ὑπὸ τῆς ἐς τὸ ἔξω βιαίης ἀποστροφῆς. ἢ γὰρ ψυχὴ ἀποῦσα τῶ σώματος, ἀδρανὲς μὲν αὐτὸ ἐργάζεται, δίδωσι ἢ αὐτῶ ἰσχυρῶν, ἐς τὸ ἀπείδειαι. γέγραπται ἢ, ὁ μὲν ἀποπνίξας, νεκρῶ εἰκόσασα, καὶ τὸ ἀπαγορῶδον ἔπισημαίνων τῆ χεῖρ. ὁ δὲ Ἀρρίχιων, ὅσα οἱ νικῶντες γέγραπται. ἐκ γὰρ τὸ αἶμα ἐν τῶ δῦθαι, ἔκ ὁ ἰδρῶς ἀκραιφνήσ.

ἐπὶ καὶ μειδία καδὰ πρὸ ζῶντες, ἔπι τῶ νίκης αἰσθάνωσιαι.

ANTILOCHVS.

Achillem Antilochi amore captum suspicatus es (puto) apud Homerum. Cum Græcorum omnium natu minimum Antilochum, videas; & auri semitalentum, quo in certamine ab Achille donatus est, cogites. & nunciat Achilli iacere Patroclum. Solamine vnà cum nuncio à Menelao excogitato: Achille ad delicias suas respiciente. & luget in dilecti mœrore: & manus, ne se ipsum occidat, continet. At Achilles & tangente

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

Τὸν Ἀχιλλεῖα ἐρᾶν ἔκ Ἀντιλόχε πεφώρασας οἶμαι ὡς Ὀμήρω, νεώτατον τῶ Ἑλλωικοῦ ὄρεθον τῶ Ἀντιλόχον, ἐκ τὸ ἡμιτάλαντον ἔκ χρυσοῦ ἐννοῶν, τὸ ἐπὶ τῶ ἀγῶνι. καὶ ἀπαγγέλλει τῶ Ἀχιλλεῖ κείδαι τὸν Πάτροκλον, ὁφισαμένους τῶ Μενέλεω ὄρα μὲν δὴαν ὁμοῦ τῆ ἀφελία, μετὰ βλάβης ἄντος Ἀχιλλεῶς εἰς τὸ παιδικὰ: καὶ φησὶ εἰσφόμενος ἔπι τὸ πένθει καὶ σιμῆχ τῶ χεῖρε, μὴ ἀποκτείνῃ ἑαυτὸν. ὁ δὲ οἶμαι, ἐκ ἀπλομείας

χαίρει, κὶ δακρύοντι. αὐτὰ μὲν οὖν Ομήρου γραφαί. τὸ δ' ἔστι Ζαχάρφου δράμα, ὁ Μέμνων δ' ἔξ Αἰθιοπίας ἀφικόμηνος, κτείνει τὸν Αντίλοχον, περιβεβλημένον δ' πατρὸς κὶ δού Αχαιοὺς δὲ δέμα σὺμπλήθει. πρὸ γὰρ δ' Μέμνονος, μῦθος οἱ μὴ ανες κρατουῦντες δ' Ἀχαιοὶ δ' σώματος, ὀδύρον τὸν Αντίλοχον, οἱ Ἀρεΐδαί, ἔσ' οὐκ τῆς Ἰθάκης, καὶ ὁ σὺ τῆς Τυδείως, ἔσ' οἱ ὀμώνυμοι. Ἰπιδηλος δ' ὁ μὲν Ἰθακήσιος, δὲ τὸ τῆς στυφνῆς, καὶ ἐρηγορότος. ὁ δ' Μενέλεως, δὲ τὸ δ' ἡμέρας. ὁ δ' Ἀγαμέμνων, δὲ τὸ δ' εὐδίας. τὸν δ' τῆς Τυδείως, ἡ ἐλευθερία γραφῆ. γωρεῖσσι δ' αὐτὸ κὶ τὸν Τελαμώνιον δὲ τὸ βλοσυρῆς, κὶ τὸ Λοκρὸν, δὲ τὸ δ' ἐποίμα. καὶ ἡ στρατιὰ πενθεῖ τὸ μαιράκιον, πρὶς τῶν αὐτῶ ἀμα. πῆξαντες δ' τὰς αἰχμας εἰς Ἰθάκην, εὐαλλάτῃσι τὸ πόδε, κὶ σπρίζοντ' Ἰπιδῆ αἰχμῶν, ἀπείσαντες οἱ πλείστοι δυσφορούσας τὰς κεφαλὰς τῶ ἀχ. τὸ Ἀχιλλεῖα μὴ δὲ τὸ κόμης οἴχεται γὰρ δ' αὐτῶ μὲν τὸ Πατρύκλον, ἀλλὰ τὸ εἶδος αὐτὸν ἐνδεδυκῶν, κὶ τὸ μέγεθος, κὶ αὐτὸ τὸ μὴ κομᾶν. θρῆναι δὲ περισκεῖμνος τοῖς σέρνοις τῆς Αντιλόχου. κὶ πυρρὸν οἶμα ἐπαγγέλλεται αὐτῶ, καὶ τὰ εἰς αὐτῶ, κὶ τὰ ὅπλα ἴσως, καὶ τὸ κεφαλῶν δ' Μέμνονος. δὲ τὸ πῖνα γὰρ κὶ τὸν Μέμνονα, ἔσα τὸν Ἐκτορα, ὡς μηδὲ ταῦτα ὁ Αντίλοχος ἔλαπρον δ' Πατρύκλος ἔχοι. ὁ δ' ἐν τῶ δ' Αἰθιοπῶν στρατῶ, δένος ἔσηκεν ἔχων αἰχμῆν, ἔσ' λεοντῶ ἐνημμένος, ἔσ' σεσηρῶς ἐς τὸ Ἀχιλλεῖα. σκεψάμεθα οὖν κὶ τὸν Αντίλοχον. ἡ δ' ἀσπίς μὲν ἐπιπέδιος πρὸσω κομᾶ δ' ἐν ἡλιώσῃ κόμῃ. καὶ κοδφός ἡ κνήμη,

A gaudet (vt puto) & lachrymante .
 Hæc autem Homeri sunt picturæ .
 Pictoris verò argumentum . Memnon ex Æthiopia profectus, Antilochum pro patre in acie dimicantem interficit , & Achiuos terror quidam percellit . Nam ante Memnonis aduentum, fabula homines nigri . Cùm autem Achii corpus recepissent , lugent Antilochum Atridæ , & qui ex Ithaca oriundus , & Tydei filius , & Cognomines . Euidens autem est , Ithacensis quidem seueritate quadam ac vigilantia : Menelaus verò lenitate : at Agamemnon diuina quadam maiestate : Sed Tydei filium libertas exprimit : dignosceres præterea Telamonium à terribili , Lorenssem à prompto : & exercitus circumstans adolescentulum luget : affixis autem pauimento hastis , alternis insistent pedibus , hastisque innituntur , admonentes plurimi , & capita dolore grauata . Achillem ne à coma discernere : hoc enim amisit post Patroclum interfectum : sed species ipsum indicet , ac magnitudo , & quòd minimè comam nutriat . Luget Antilochi pectoribus incumbens : & rogam (vt puto) ei pollicetur , quæque ad ipsum pertinent . & arma fortasse , ac Memnonis caput : reddere namque & Memnonem , vt & Hectorem : quo ne in his quidem Antilochus Patroclo minora assequeretur . Ipse verò in Æthiopum exercitu acer ac terribilis adstat hastam tenens , leonisque pelle indutus , Achillique arridens . Consideremus igitur & Antilochum : pubescit quidem supra lanuginem : flaua verò sese effert coma , & leuis est tibia ,

103. M. 7
 500000
 200000
 100000

& modestum ad cursus facilitatem corpus: & sanguis vt in ebore color viget; cuspide eius pectori incidente. Iacet autem adulescentulus nec tristis, nec vt mortuo affimiles, clarisque ac ridens: nam lætitiā, quam ex seruato conceperat patre, in facie gerens Antilochus cuspide percussus interiit, & vultum anima reliquit: non vt doluit, sed vt lætitia obtinuit.

πον ἢ ψυχὴ κατέλιπεν, οὐχ ὡς ἦλθ' ἔπειτα, ἀλλ' ὡς ἐπεκράτησε τὸ θυφραίνον.

MELES.

Quod ad Enipeum quidem pertinet, & quod Tyro aquam diligeret, ab Homero dictum est: dicit autem & à Neptuneo fraudem, & vndæ colorem, sub qua cubile: hic verò sermo alius, non ex Thesfalia, sed Ionicus. Amat Critheis in Ionia Meletem: is autem ephobo similis est, & à spectatore totus cernitur, illinc erumpens vnde oritur: bibit autem minimè sitiens, & aquam haurit: & obstrepentem perinde atque loquentem affatur, Venereasq. in aquam fundit lachrymas. & fluuius (redamat enim) ipsarum gaudet mixtione. Venustas igitur picturæ Meles ipse, in croco ac loto proiectus & Hyacintho, gaudens floris ætate, & delictiosam ac iuuenilem præbens speciem, & non insipientem. Diceres utique Meletis oculos Poëticum quid meditari. pulchrum in ipso est, quod haud vehementes edit fontes, vt rudes atque imperitos amnes pingere mos est: Sed summis terram radens digitis, aqua nullo strepitu scaturienti manum subdit. & hic nobis, vt Critheidi

χεῖρα τῷ ὕδατι, ἀψοφῆτ' ἐβλύζοντι. καὶ ἔρχεται ἡμῖν, ὡς τῆχε Κριθηίδι,

A καὶ τὸ σῶμα σύμμετρον ἐς ῥασάνω δὲ δρόμῳ. καὶ τὸ αἷμα δ' οἷον ἐπέλεφαν πηχῶμα ἦν θηκεν, ἐμπροσθεν αὐτῶ καὶ ἔστρεψε τῆς αἰχμῆς. καί τ' οὐ κατηφές τὸ μείρακιον, ἔδ' ἐνεκρῶ εἰχάσαι, Φαιδρόν τ' καὶ μείδιων. πῶ γὰρ οἶμα χαρὰν πῶ ἴππ' ἰτ' ἰτ' πατέρα σῶσαι, φέρον ἐν τῷ εἶδ' ὁ Αντίλοχος, ἀπώλετο ὑπὸ τῆς αἰχμῆς. καὶ τὸ πρὸσωπον ἢ ψυχὴ κατέλιπεν, οὐχ ὡς ἦλθ' ἔπειτα, ἀλλ' ὡς ἐπεκράτησε τὸ θυφραίνον.

B

MELES.

Τὸ μὲν τῆς Ἐνιπέως, καὶ ὡς ἦρα ἡ Τυρῶν ὕδατος, Ὀμήρω λελεκταί. λέγει δ' καὶ ἀπ' αὐτῶ πῶ ἐν Προσδώνος, καὶ τὸ ἀνδρὸς τῆς κύματος, ὑφ' ᾧ ἡ Διὴ. οὐποσὶ δ' ὁ λόγος ἔστος, ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ἀλλ' Ἰωνικός. ἔρχεται ἡ Κριθηίδις ἐν Ἰωνίᾳ τῆς Μελήτος. ὅδ' ἐφ' ἡβῶ ἔοικε, καὶ ὁρᾶται τῷ θεατῆ ὄλος, ἐκεῖ ἐμβάλλον ὄθεν ἀρχαίαι. πῶ γὰρ οὐ διψῶσα, ἔλαμβάνεται τῆς ὕδατος, καὶ κελαρύζοντι πρὸς διαλέγεται, κατὰ πρ' ἄλουον, δάκρυα δ' ἔλαβ' ἐρωικῶ τῷ ὕδατι. καὶ ὁ ποταμὸς, ἀντ' ἂν γὰρ, χαίρει αὐτῆ τῆ κράσι. χεῖρα μὲν οὐ τῆ γραφῆς αὐτῶς ὁ Μελῆς, ἐν κρόκῳ ἔλωτῶ καί μῆρος, ἔλακίνθῳ, χαίρων δι' ἡλικίαν τῆς ἀνδρῶν, καὶ πρὸς χόμῳ εἶδος ἀβρόν, καὶ μείρακιῶδες, καὶ οὐδ' ἀσοφον εἴποις ἀντ' ὅφθαλμοῖς τῆς Μελήτος, ἀναπολεῖν* π' ἴπ' ποιητικῶν. χαίρει δ' αὐτῶ, καὶ ὅτι μὴ λαβροῖς τὰς πηγὰς ἐκδιδῶσι, κατὰ πρ' ὅτ' ἀμαθεῖς τῶ ποταμῶν γραφῆς νόμος. ἀλλὰ πῶ γὰρ ἀκροῖς τοῖς δακτύλοις διαμῶμῳ, ὑπέχεται τῆ

ἡσ. αἰα. σποπίν 2

ὕδωρ ἔσται. καὶ ὄρα καὶ θηταὶ ὀνειδέσθαι,
 ὡς φασιν. ἀλλ' ἐκ' ὄναρ ταῦτα, ὦ Κρι-
 θηίς, οὐδὲ εἰς ὕδωρ τ' ἐρῶτα ἔπον γρά-
 φης. ἐρῶ γὰρ σου ὁ ποταμὸς, ὃ οἶδα,
 καὶ θοφίζεται πνα ὑμῖν θάλαμον, κῦ-
 μα αἰεθον, ὑφ' ὧ ἡ βυθὸς ἔσται. εἰ δ' ἀπι-
 σεῖς, λέξω σοι καὶ πλεὺν τῆς θαλάμου τέ-
 χην. λεπτή αὖρα, κῦμα ὑποδραμοδ-
 σα, ἐργάζεσθαι αὐτὸ κυρτὸν, καὶ περὶ ἐχέ-
 ῃ ἀνθρὸν ἐπ' ἡ γὰρ ἀνταύχια τῆς ἡλίου,
 χρῶμα περὶ βάλλει μετεώρω τῶ ὕ-
 δατι. πῶ οὖν, ὦ παῖ, λαμβάνη μου; πῶ
 δ' ἐκ' ἑαυτοῦ τὰ λοιπὰ διεξιέναι τῆς γρα-
 φῆς; εἰ βούλει καὶ πλεὺν Κριθηίδα δια-
 γράψω μὲν, ἵππ' ἡ χαίρην φῆς, ὅταν ἐν-
 αλύη αὐτῆς ὁ λόγος. λεγέτω ποίνω.
 ἀβρόν μὲν αὐτῆ τὸ εἶδος, ἔτι μάλιστα Ἰω-
 νικόν αἰδώς ἢ τῶ εἶδος ἵππ' ἡ πρέπει καὶ
 ἀπόχρη τῆς ἡ φῆς τὸ ἀνδρὸς. ἡ χαί-
 ρη δ' ἀνείληπται μὲν ὑπὸ τοῖς, ἵππ-
 κοσμεῖται ἢ καὶ κρηδέμων ἀλευργεῖ.
 δῶρον Νηρηίδος, ἢ Ναϊίδος οἶμα ἔτι τὸ
 κρηδέμων. εἰκὸς γὰρ συγχορδὸν τὰς θε-
 ας ἵππ' τῶ Μέλῃ, ὡς χρομύω τὰς
 πηγὰς οὐ πόρρω τῆς ἐμβολῶν. βλέπει
 ἢ οὕτω πῶ ἡδύ, ἔτι ἀφῆδες, ὡς μηδὲ ὑπὸ
 τῆς δακρύων ἔξαλλάτῃν τὸ ἴλεον. ἔτι ἡ
 δέρη ἐπ' ἡδύων, ὑπὸ τῆς μὴ κεκοσμηθῆς.
 Ορμοὶ γὰρ καὶ αὐγαὶ λίθων, καὶ περὶ ἐ-
 ραία, τῆς μὲν ἐν μετερίω τῶ κάλλι
 γυναιξίν, καὶ ἀφῆδες περὶ σάνδοσι καὶ
 γῆ Δι' ὥρας πῶ αὐτὰς φέροισιν. αἰ-
 γράς δέ, ἔτι ἀγαν ὡραίας, ἀντὶ περὶ ἄτ-
 ῖσοι. τὰ μὲν γὰρ ἐλέγχοσι. τῆ δ' ἀπάτσοι.
 τῶ χεῖρε ἀνασκοπῶμεν. ἀπαλοὶ οἱ δά-
 κτυλοι, καὶ βυθῆκεις, καὶ λευκοὶ καὶ τῶ ὠ-
 λένῃ. ὁρῶς ἢ καὶ πλεὺν ὠλένῃ, ὡς δια-

A aqua cernitur, & affidet infomnio,
 ut aiunt. Ceterum non somniū hęc,
 ô Critheis, nec amorē hunc in aqua
 scribis. Tui namque amore captus
 est fluuius, plane noui, thalamum-
 que aliquem vobis machinatur, vndam
 tollens, sub qua cubile erit.
B Sin autem minimè credis, thalami
 quoq. artem tibi enarrabo. Tenuis
 aura vndam subiens, conuexum ip-
 sum, circularémq. ac floridum efficit.
 Nam aduersus Solis fulgor suspen-
 sę colorem adhibet aquę. **Q**uid mo
 apprehendis, puer? Cur non per-
 mittis, vt picturę reliqua tibi per-
 curram? Si vis, Critheida quoque
 describamus. Quandoquidem gau-
 dere inquis, cum de ipsa sermo
 immoretur. Dicatur igitur. Delitio-
 sa quidem ipsi est forma, & ad-
 modum Ionica: pudor autem for-
 mam decet: & genę hic satis est co-
 lor: coma autem sub aurem qui-
 dem contracta est, purpurea verò
C vitta exornatur. Nereidis donum
 siue Naïdis vittam esse arbitror.
 Credibile namque est Deas iuxta
 Meletem haud procul ab ostiis
 fontes habentem, vna choreas du-
 cere. Adeo autem dulce quid ac
 simplex intuetur, vt ne præ lachry-
 mis quidem lenitatem mutet. &
 collum propterea suauius, quòd
 ornamentis caret. Torques enim
 lapillorumque fulgores, ac moni-
D lia, mediocri quidem forma præ-
 ditas mulieres non obscure illu-
 strant. & per Iouem pulchritudi-
 nis non nihil ipsis adferunt. Tur-
 pibus verò, & sanè quàm pulchris
 aduersantur. illas enim arguunt,
 ab his detrahunt. manus confide-
 remus. Molles digiti, & oblongi,
 & circa vnam candidi. Vides au-
 tem & vnam, quam sub candida

αἰ-
γρας

ἡ δὲ ἡδύων, ὡς δια-

veste candidior videatur, & papillæ rectæ splendent. Quidnam huc Musæ? Quid ad Meletis fontes? Cùm Athenienses Ionias colonias ducerent: Musæ classis duces fuere, sub apum specie. Ionia namque ob Meletem gaudebat, ut pote qui & Cephisso, & Olméo sit potu suauior. Iphis igitur hic choreas ducentibus, quandoque occures. Nunc verò Musæ Parcis ita iuventibus, Homero ortum nent. & per filium Meles Penéo quidem dabit, ut argenteis vorticibus sit: Titareso ut leuis, atque agilis: Enipeo ut diuinus, Axio pulcherri- mus: dabit & Xantho ut à Ioue, & Oceano ut ex ipso omnes.

PANTHIA.

Panthia formosa à Xenophon- te quidem ab affectu scripta est. Quia scilicet Araspan minimè se dignum censebat, nec à Cyro fle- etebatur: & communem sibi cum Abradate sepulchrum cupiebat. Qualis verò esset coma, & quan- tum supercilium, & quale intue- retur, & quo esset ore, nondum Xenophon dixit: licet in circun- scribendis his acerrimus esset. sed vir ad scribendam quidem histo- riam ineptus, ad pingendum ve- rò aptissimus, cùm Panthiæ haud- quaquam occurrisset; Xenophon- tem verò esset allocutus; Panthiam qualè animo coniecit, pingit. Mœ- nia, ô puer, & incensas domos, & pulchras Lydas, Persis ista a- genda, ac rapienda omittamus; quicquid est quod capi possit: & Cræsum, in quem pyra, non ipsi Xenophonti tantùm omittamus: nequaquam igitur nouit pictor, vel Cyro cõcedit. Ceterùm Abradaten, quod ipsius causa mortuâ Panthiâ;

Α λυκῆς τ' ἐδῆτος, λυκότερα ὑποφαί- νεται, ἔοι μαζοὶ ὀρδοὶ ὑπαυγάζοισι. πῖ οὐ αἱ Μῆσαι δ' ἄλλοι; πῖ τ' ἐπὶ ταῖς πη- γαῖς τῆς Μέλῆτος; Αθῆναιοὶ τ' Ἰωνίαν ὅτε ἀπώκλιζον, μοδοσαι ἠγροῦντο τ' ναυ- πκοδ, ἐν εἰδῆ μνηστῶν. ἐχαίρω γὰρ τῇ Ἰωνίᾳ διὰ τ' Μέλῆτος, ὡς Κηφισοῦ, καὶ Ολμειῶ ποπμώτρον. ἐν τῷ ξῆ μὲν ἐν αὐταῖς, καὶ χροδύσας ποτὲ ἐν ταῦτα. νωὶ τ' γῆρεσιν τῷ Ομήρῳ αἱ Μοδοσαι κλώδοισι μοίραις δοκοῦν. καὶ δάσθ δια τῆς παιδὸς ὁ Μέλῆς, Γ' ἠωδῶ μὲν, δε- γυροδίνῃ εἶ), Τιταρήσω τ' κούφῳ, καὶ βύφῳ, Ενιπεῖ τ', Δείῳ, καὶ Αξίῳ παλ- κάλω. δάσθ καὶ Ξάνθῳ τ' ἐν Διός, καὶ Ωκεδῶν, τ' εἶς αὐτῶ πάντας.

ΠΑΝΘΙΑ.

Γρανθία ἡ καλὴ, Ξενοφῶντι μὲν ἀ- πό τῆς ἡδοῦς γέγραπται, ὅτι τὸ Αράσπαν ἀπῆξις, καὶ Κύρῳ ἐχῆ πῆλατο, καὶ Αβρα- δάτη ἐβούλετο κοινῶ γλῶσπασαδς. ὁποῖα δὲ ἡ κόμη, καὶ ἡ ὄφρις ὅση, καὶ οἷς ἐβλεπε, ἔως εἶχε τ' σῶματος, οὐπω ὁ Ξενοφῶν εἶρηκε καὶ τοὶ δένος αὐτῶ πε- ριλαλήσαι ταῦτα. ἀλλὰ ἀνὴρ, Ξυγρά- φῶν μὲν ἐχῆ ἰκανός, γράφῶν τ' ἰκανώ- τατος, αὐτῇ μὲν τῇ Πανθίᾳ οὐκ ἐντυ- χῶν, Ξενοφῶντι δὲ ὁμιλήσας, γράφῶ τῷ Πανθίῳ, ὁποῖαν τῇ ψυχῇ ἐτεκ- κμήρατο. τὰ τείχη, ὧ παῖ, καὶ τὰς ἐμ- πωραμένας οἰκίας, καὶ αἱ Λυδαὶ αἱ καλαὶ, Γέροσας ταῦτα ἀφῶ μὲν ἀγῆ- τε, καὶ αἰρεῖν, ὅ, ἡ αὐτῶν δλωτόν. καὶ ὁ Κροῖσος, ἐφ' ὃν ἡ πυρα, οὐχὶ αὐτῶ Ξε- νοφῶντι οὐκοῦν οἶδεν αὐτόν, ἢ Ξυχω- ρεῖ τῷ Κύρῳ. τὸν τ' Αβραδάτην, καὶ τῷ δόποθανοῦσαν ἐπ' αὐτῶ Πανθίαν.

Ἰππὶ ταῦτα ἡ γραφή βούλεται, δια-
 σκεψάμεθα οἷον τὸ δράμα. ἦθρον οὗτοι
 ἀλλήλων, καὶ τὸ κόσμον ἡ γυνὴ τὸ εἰ-
 τῆσ' ὄπλα αὐτὰ ἐποιεῖτο ἐμάχετο ἢ ἄρα
 ὑπὲρ Κύρου πρὸς Κροῖσον, Ἰππὶ τετρα-
 ρύμις ἀρμάτος, καὶ ἵππων ὀκτώ, νέος
 ἐπὶ ἐν ἀπαλῇ τῇ ὑπὲρ, ὁπότε ἔοι ποι-
 τὰ τὰ δένδρα τὰ νέα, ἐλεεῖν ἡγούσται
 τῆς ἐκπέσοντα. τὰ μὲν δὲ βραχύνματα,
 ὡς πᾶσι, οἷα ἐν μαχαροφόρον. τὸ γὰρ
 κατὰ κόπην, πρὸς ἕξου τῆ ποιαύτη
 μάχης. ἢ αἵματος ἀκραιφνοῦς ὄντος,
 τὸ μὲν, τὰ ὄπλα χραίνε, πᾶσι αὐτόν. ἐστὶ
 δὲ ἔοι διέρρανται καὶ τὸ λωφός. ὁ δὲ ἄρα
 χρυσὸς τῶ κρατοῖς ἀνέστηκεν ὑακίνθι-
 νος, αὐτὰ τῶ χρυσῷ ἐπαστράπιον. κα-
 λὰ μὲν οὐκ ἐντάφια καὶ ταῦτα τὰ ὄ-
 πλα, τῶ γε μὴ αἰχμῶντι αὐτὰ, μηδὲ
 ἀποβαλόντι ἐν τῇ μάχῃ. πολλὰ ἢ Ασ-
 σύρια τῆ, ἔοι Λύδια, Κύρος ἀνδρὶ ἀγα-
 θῷ δῶρα ἀπάγ. τὰ τ' ἄλλα, καὶ ψάμ-
 μον χρυσῷ Ἰππὶ ἀρμαμάξῃς, ἐκ θη-
 σαυρῶν Κροῖσου τῶν θηζῶν. Πανθία
 ἢ οὐπω τὰ πρὸσφορα ἔχον ἡγεῖται τὸ
 τάφον, εἰ μὴ ἐντάφιον τῶ Αβραδάτη
 αὐτῆ γε χροῖτο. τὸ μὲν δὲ ἀκινάκην, ἡδη
 διήλακε τῶ σέρν. ἀλλ' οὐτω διερρω-
 μῶως, ὡς μηδὲ οἰμωγῆν ἐπ' αὐτὰ ρή-
 ξαι. κείται γυνὴ τὸ σῶμα, Συμμερίαν
 πῶ εἰς Φυλάπιον, ἔοι δὲ ἄραν, ἡς
 τὸ ἀνδρος, οὐτω πᾶσι χείλεσιν, ὡς καὶ
 σιωπῶσις ἐμφαίνεσται. ἀνήρηται δὲ
 οὐπω τῶ ἀκινάκην. ἀλλ' ἐνερείδῃ, ἐπὶ
 σιωλέουσα τὸ κῶπις αὐτόν. ἢ ἢ κῶπι,
 ῥοπαλῶ χρυσῷ εἰκασται, σμῦρα δὲ ἰνῶ
 ἔοι ὄλοις. ἀλλ' ἡδίοις οἱ δάκτυλοι. με-
 ταβέβληκε ἢ οὐδὲν τῶ εἶδος ὑπὸ τῶ ἀλ-
 γαῖν, ἢ γε μηδὲ ἀλγαῖν εἰσικεν ἢ ἀλλ'.

A posteaquam hæc innuit pictura,
 qualéque sit argumentum confide-
 remus. Mutuo hi se amore prose-
 quebantur, & ea suum ipsius mun-
 dum arma viro faciebat. Pugna-
 bat autem ipse pro Cyro aduersus
 Cræsum ex cursu, qui cum qua-
 tuor haberet temones, octo equis
 trahebatur, iuuenis adhuc, ac mol-
 li barba: quando & poëtæ novel-
 las arbores è terra decedentes mi-
 serabiles arbitrantur. Vulnera qui-
 dem, ô puer, qualia ab ensiferis.

B Trucidatio enim ex huiusmodi fit
 prælij consuetudine. Sanguine au-
 tem recenti existente, pars quidem
 arma, pars verò ipsum polluit: non
 nihil & cono inspersum est. Is uti-
 que ex aurea galea hyacinthinus
 extat, ipsum illustrans aurum. Ho-
 nestè igitur, & hæc arma tumulo
 imponuntur; cum nec ipsa detur-
 pauerit, nec in prælio abiecerit.
 Cyrus præterea & alia quàm pluri-
 ma tam Assyria quàm Lydia viro
 strenuo adfert munera, & in curru
 auream arenam, ex minimè signa-
 tis Cræsi thesauris. Ceterùm Pan-
 thia nondum satis apta tumulum
 munera assecutum arbitratur, nisi
 ipsa quoque Abradata tumulo ad-
 datur. Ense autem adeò strenuè iam
 pectus transfixit, ut ne gemitum
 quidem in vulnere emisit. Itaque
 os suam ipsius symmetriam retinens
 iacet, & per Iouem pulchritudinem,
 cuius flos quidam ita inest labris,
 ut in ipsa etiam defuncta* appareat,

D vt in ipsa etiam defuncta* appareat, Gr. *silence*
 nondum suspendit enssem, sed ad-
 huc ipsum capulo continens inhæ-
 ret. Fusti autem aureo smaragdi-
 nos habenti ramos assimilatur, sed
 suauiores. digiti. Nihil namque for-
 mæ præ dolore mutauit. Quippe
 quæ ne dolore quidem affici: sed

ἀλγαῖν, ἢ γε μηδὲ ἀλγαῖν εἰσικεν ἢ ἀλλ'.

lata decessisse videtur, quòd spon-
te moriatur. Decedit enim, non vt
Protesilai vxor his redimita, qui-
bus baccharum more agitata sit :
nec vt Capanei, quæ vt ex sacrifi-
cio sublata est. Sed minimè exor-
natam pulchritudinem, & vt Abra-
date adhuc viuente fuerat, seruat,
atque abducit. Comam quidem sic
atram ac densam humeris, & cer-
uici circumfundens : collum verò
niueum ostendens, quod lacerauit
quidem, non ita tamen vt detur-
pauerit. Vnguium etenim vestigia,
quàm picta sint, longè suauiora.
Qui autem malis inerat rubor, ne
defunctam quidem deserit, quem
& pulchritudo, & verecundia ex-
hibent. Ecce & nares contractæ
modum ac basim naso efficiunt :
cuius vt falcati rami nigra, sub
fronte candida, exstant supercilia.
Oculos autem, ô puer, non à ma-
gnitudine, nec quòd nigri sint : sed
quantum insit mentis contemple-
mur. & per Iouem quot animi bo-
na hauserint : miserandum quidem
affecti, suo tamen nitore nondum
priuati, & audentes quidem, intra
considerationem verò magis, quàm
audaciam : & qui licet mortem in-
telligant, nondum tamen decesse-
rint. Cupidinis autem pedissequum
desiderium adeò est oculis infu-
sum, vt euidentissimè ex ipsis ef-
fluat. Cupido quoque in operis hi-
storia pictus est : necnon & Lydia,
aureo (vt cernis) sanguinem exci-
piens sinu.

CASANDRA.

• cœclanis
• vinorum.

Qui in alia alius Andronis* par-
te iacent, & vino commistus san-
guis : quique ad mensas animam
efflant; & Crater viri calce petitus,

A ἀπείσαι χαίρῃσα, ὅτι αὐτὴν πέμπει.
ἀπεισι δὲ, οὐχ ὡς περ ἢ τῷ Πρωτεσίλειω
καθεστὸ φθεῖσα οἷς ἐβάκχυσεν, εἰδὲ ὡς
πρὸ ἢ τῷ Καπανέω, οἷς θυσίας δὲ φθεῖσα,
ἀλλ' ἀσκύβασον τὸ κάλλος, εἰ οἷς Ἰππὶ τῷ
Αβραδάτου ἰὼ, φυλάτῃ αὐτὸ, εἰ ἀ-
πάγ. χαίτῃ μὲν οὕτω μὴ αἰνῶν τῷ, καὶ
ἀμφιλαφῆ φειχέασα τοῖς ὤμοις, καὶ
τῷ αὐχένι, δέριον ἢ λυκὴν ὑπεκφαί-
νεσα, ἰὼ ἐδρῦ φατῶ μὲν, εἰ μὲν ὡς αἰ-
χῶναι. τὰ γὰρ σημεῖα τῷ ὀνύχων, ἢ δὲ ὡ
γραφῆς τῷ ἢ ἐν τῇ φρεσὶ ἐρῶδος, εἰδὲ
δοποθήσκας διαφύγῃ. χορηγοὶ ἢ αὐ-
τῷ, ἢ τε ὄρα καὶ ἢ αἰδώς. ἰδοὺ καὶ μυκ-
τῆρες ἀνεσαλμῶν τὸ μέριον, καὶ βάσιν
τῇ ῥινὶ φεράποντες ἢς ὡς περ πτορδοὶ
μυροφθεῖς αἰ ὀφρύες, ὑπὸ λυκῶ τῷ
μετώπῳ, μὴ αἰνῶν. εἰ οἷς ὀφθαλμοῖς,
ὡ παῖ, μὴ δὲ τῷ μεγέθει, μὴ δ' εἰ μέ-
λανες, ἀλλὰ τὸν τῷ νοῦν δωρῶ μὲν, ὅσος
C ἐν αὐτοῖς ὄσῃ, καὶ νῆ Δία ὀπόσα τῷ ψυ-
χῆς ἀγαθῶν ἔασσα, ἐλεφῶς μὲν δια-
κείμῃ, εἰ δὲ φαιδρῶς ἔχῃ ἐπὶ ἀπηλ-
λαγμῶν. εἰ φαρσαλέοι μὲν, λογιμῶ
ἢ εἰσω μάλλον, ἢ πόλμης. καὶ τῷ μὲν
θανάτου ξυιόντες, οὐ πῶ ἢ ἀπόντες.
ὀπαδὸς δὲ ἐρώτος ἡμερος, οὐ πῶ ἢ Ἰππ-
κέχῃ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς Ἰππὶ δηλό-
τατα δὴ ἐπὶ αὐτῶν δὲ ποσάξῃ. γέγρα-
D πται καὶ ὁ ἔρος ἐν ἰσοεῖα τῷ ἐρῷ. γέ-
γραπται εἰ ἡ Λυδία, τὸ αἶμα ὑποδεχ-
μένη, εἰ χυσῶν γε ὡς ὄρα τῷ κόλπῳ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

Οἱ κείμῃ καὶ ἄλλος ἄλλο τῷ ἀν-
δρῶνος, καὶ τὸ ἀναμῖξ τῷ οἴνω αἶμα, καὶ
οἱ ἐπνέοντες Ἰππὶ τραπέζων. Κρατῆρ
τε οὐ ποσὶ ληλακισμένος ὑπὸ ἀνδρῶς,

ὅς πρὸς αὐτὰ σπαίρει, κόρη τὲ χησιμω- A
 δὸς πλὴν σολῶν, εἰς πέλεκυν ἐμπεσοῦ-
 μνον ἐαυτῇ βλέπουσα, τὸν Ἀγαμέ-
 μνονα ἤκοντα ἐκ Τροίας ἢ Κλυταμνή-
 στρα δέχεται τούτῳ τῷ ἔργῳ. ἔτω με-
 δύοντα, ὡς καὶ τὸ Αἴγιστον παροῖσται τὸ
 ἔργον. ἢ Κλυταμνήστρα ὅ, πέπλος τέχνη
 πρὸς ἀπίρρα, τὸ Ἀγαμέμνονα παροῖσ-
 σα, πέλεκυν ἐς αὐτὸν ἤκεν, ἀμφήκη
 τῶν ὅς τὰ δένδρα αἰρεῖ τὰ μεγάλα. B
 πλὴν τὸ Περσέως κόρη, καλλίστην νο-
 μιθεῖσσαν τῷ Ἀγαμέμνονι, χησιμοῖς
 τὸ ἀπιστομύοις ἀδραῖ, δποκτείνε δερ-
 μῶν τῶν πελέκει. καὶ εἰ μὲν ὡς δράμα
 ἐξετάζομεν, ὡς παῖ, ταῦτα, τετραγώνη-
 ται μεγάλα ἐν σμικρῶ. εἰ δὲ ὡς γρα-
 φῶν, πλείω ἐν αὐτοῖς ὄψιν σκοπεῖ γάρ.
 λαμπήρες οὗτοι, χορηγοὶ φωτός. ἐν
 νυκτὶ γὰρ ταῦτα που κρατῆρες δὲ κεί-
 νοι, χορηγοὶ ποτῆ. φανότροι ἔσθ' πυρός οἱ C
 χησιμοῖς. πλήρης ὅψιν τράπεζαι, βα-
 σιλεῖς ὧν ἐσιτοιῦτο ἕρπες. ἐν κόσμῳ
 τὸ δὲ τούτων. δποθνήσκοντες γὰρ οἱ δαι-
 τυμόνες, τὰ μὲν, ληθάκισται. τὰ ὅ, σω-
 τέτεπται. τὰ δὲ, ἐπὶ αὐτῶν κεῖται. καὶ
 κύλικες δὲ, ἐν χερσὶν πίπιοισι, πλήρης
 αἱ πολλαὶ λύθρου. καὶ δλητὶ δποθνη-
 σκόντων οὐδεμία. μύθοισι γὰρ τὰ δὲ
 τῶν κειμένων γήματα, ὁ μὲν, ἐπὶ τῆ-
 μήλαι τὸ φάρυγγα, σίτου πῆ, ἢ ποτῆ ἔλ-
 κτα. ὁ δὲ δποκέκοπται πλὴν κεφαλῆν,
 εἰς τὸν κρατῆρα κύπιων. ὁ δὲ ἀπὸρακ
 πλὴν χεῖρα, φέρουσαν ἐπὶ πωμα. ὁ δὲ,
 ἐφέλκεται πλὴν ξάπεζαν, ἐπιπεσὼν τὸ
 κλίνης. ὁ δὲ εἰς ὤμοις, καὶ κεφαλῶν κεί-
 ται, ποιητῆς ἀνὸ φαίη, κύμβαλος. ὁ δὲ
 ἀπιστεῖ τῷ θανάτῳ. ὁ ὅ, ἐκ ἔρρωλαι φυγεῖν, οἱ πέδης ἐμβεβλημένης αὐτῷ τῆς

A qui iuxta ipsum palpitat, puellá-
 que yates, ut stola indicat: Clytæ-
 mnestra securim, quæ in ipsam in-
 cidet, intuens: Agamemnonem ἐ
 Troia redeuntem hoc pacto exci-
 pit: usque adeò ebrium, ut tantum
 aggredi facinus Ægistus, minimè
 veritus sit. At Clytæmnestra pe-
 plo nullum arte quadam exitum
 habente Agamemnone implicito,
 ancipitem hanc securim, qua & ma-
 gnæ cæduntur arbores, in ipsum
 misit: tepidâque adhuc securi Pria-
 mi filiam, quæ Agamemnoni for-
 mosissima videbatur, & nemini cre-
 dita præcinebat oracula, interficit:
 quòd si hæc, ò puer, ut drama con-
 sideremus, magna in paruo tragi-
 cè deplorata sunt: sin, ut picturam,
 plura in ipsis intueberis. Nam ad-
 uerte, faces hæc prælucebant; hæc e-
 nim noctu fortè agebantur: at cra-
 teres illi potum suggerebant, quo-
 rum aurei igne clariores. Mensæ
 verò opsoniis refertæ, quibus he-
 roes reges vesciebantur, & horum
 singula incompositè nullòque or-
 dine sita sunt: conuiuio namque
 morientibus: hæc quidem calcibus
 deiecta sunt, hæc verò contrita,
 illa in ipsis iacent, & calices, quo-
 rum nonnulli cruore repleti, è ma-
 nibus excidunt, & morientium ro-
 bur nullum: nam temulenti sunt.
 defunctorum autem habitus: hic
 quidem excisus est guttur, cibi a-
 liquid, potusve hauriens: hic verò
 abscissus est caput, crateri incum-
 bens. At iste abrasus est manum
 poculum ferentem. Ille è toro ex-
 cidens mensam attrahit: alius in
 caput atque humeros iacet, poetâ-
 que utique diceret Cymbachus: hic
 morti minimè credit: hic verò utro-
 te ebrietatis pedicis iniectis, fugere

nequit. Iacentium autem nullus est pallidus: quandoquidem in vino morientes non ita repente color deserit. Quod autem scenæ potissimum ac maximè proprium Agamemnon tenet, non in Troianis iacens campis, nec in alicuius Scamandri ripis: sed inter adolescentulos, ac mulierculas, bos ad præsepe: hoc est quod post labores accidit, quòdque in cœna. Potiora vero & in miseratione magis propria quæ Casandræ euenere, quàm ipsi cum securi instat Clytæmnestra, furibundum intuens, ac comas concutiens, & vnam aspera: ipsa vero quam delitiosè habens, atque afflata Deo, in Agamnonem incidere appetiuit, à seipsa coronas abiiciens, & vt ipsum arte contegens. Ceterùm sublata iam securi, illuc reflectit oculos, & miserabile quid vsque adeo exclamat, vt & Agamemnon reliquo animæ id audiens miseratione afficiatur. Hæc enim apud inferos in animarum concione Vlyssi memorabit.

P A N.

Nymphæ Pana ineptè salrare ferunt, ac præter decorum exultare: superborum hircorum more sese extollentem ac resilientem. Ipsæ autem suauioreni utique saltationem cum docerent: verùm ipsis mentem minimè adhibentem, quin immo insidiantem, ac sinum producentem, circa meridiem, cum iam omissa venatione dormire dicitur, inuadunt. Dormiebat igitur prius quidem remissus ac mitis nasum, & iracundiam ipsius somno leniens: hodie vero supra modum irascitur, ingruentibus enim in ipsum Nymphis: iam quidem Pan

A μέθης. ὠχρὸς ὃ οὐδέ τις τῶν κειμένων
 Ἰππὶ δὲ ἐν οἴνῳ ἀποθήσκοντας, οὐκ
 ἀδύς ἀπολείπει τὸ ἀνδρὸς. τὸ ὃ κυριώ-
 τατον τὸ σκλήης, Αγαμέμνων ἔχθ, κεί-
 μνος οὐκ ἐν πεδίοις Τρωϊκοῖς, οὐδ' ἐπὶ
 Σκαμαῖδρα πρὸς ἡῖοσιν, ἀλλ' ἐν μετρα-
 κίοις, καὶ γυναιίοις, βοῖς Ἰππὶ Φάτνη. Ἰππὶ
 γὰρ τὸ μὲν δὲ πόνος τε, ἔ τὸ ἐν δείπνῳ.
 κυριώτῃρα δὲ ἐν οἴκῳ τὰ τῆς Κασάν-
 δρας, ὡς ἐφέςηκε μὲν αὐτῇ μὲν ἔ πε-
 λέκεως ἢ Κλυταμνήστρα, μανικὸν βλε-
 πουσα, καὶ σεσοβημένη τὰς χεῖρας, καὶ
 ἔραχία πρὸ ὠλένην. αὐτῇ ὃ, ὡς ἀβρῶς
 τε, ἔ ἐν δέως ἔχουσα, πριπεσεῖν ὠρμηκε
 τῷ Αγαμέμνονι, ριπιούσα ἀφ' αὐτῆ τὰ
 σέμματα, καὶ οἷς ἀειβάλλουσα τῇ τέχνῃ
 αὐτὸν διηρμένῃ ὃ ἠδὴ τῆ πελέκεως, ἀ-
 ναστρέφει δὲ οὐφθαλμοῖς ἐκεῖ. βοᾷ ὃ
 οὕτω πὸ οἴκῳ, ὡς ἔ τὸν Αγαμέμνονα
 ἰαλοῖπῳ τῆς ψυχῆς, ἐλεεῖν ταῦτα ἀ-
 κούοντα μεμνήσει γὰρ αὐτῶν ἔ ἐν ἀδύς
 πρὸς Οδυσσεῖα ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆ ψυχῶν.

Π Α Ν.

Τὸν Πᾶνα αἱ Νύμφαι ποιηρῶς Φα-
 σιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ἐκπιδᾶν τῆ πρὸς ἡκον-
 τος, ἔξαιρόντα, καὶ ἀναθροσκόντα κῆ
 δὲ ἀγέρωχοις τῆ ἔραγων. αὐταὶ δ' ἂν
 μεταδιδάξαιεν αὐτὸν ἑτέραν ὀρχισιν,
 D ἠδὲ ἰαλοῖπῳ ἔδῃ. πρὸς ἑχόντι δ' αὐταῖς οὐ-
 δὲν, ἀλλὰ πειρῶντι αὐτὰς, ἔ ἀποτετα-
 μένω τῆ κόλπον, ἐπιπιδᾶν κῆ μεση-
 βρίαν, ὅτε δὴ λέγειαι καθύδην ὁ Πᾶν,
 ἐκλήγοι πῶς τῆ θήραν. ἐκάθου δὲ δὲ ἔρα,
 πρὸ τρον μὲν, ἀνέμῆνος τε καὶ πρᾶος τὴν
 ρίνα, ἔ τὸ Ἰππὶ χολον αὐτῆς λεαίνων ἰαλοῖ
 ὑπνῶ. τῆμερον ὃ, ὑπὸ χολᾷ. πρὸς ἑ-
 σοῦσα γὰρ αὐτῶν αἱ νύμφαι, ἀεικλια

μεν ἤδη τῷ χεῖρε ὁ Γάν. δέδτε δέ, Ἰπὶ
 τοῖς σκέλεσιν, Ἰπὶ βούλον) αἰρεῖν αὐ-
 τὰ. τὸ δὲ δὴ γυμνόν, οὐ πλείστον αὐτὰ λό-
 γος, Ἰξυρήλαι, μαχαρίδων ἐμβελη-
 κῶν ἐς αὐτό. Φασὶ δὲ καὶ πλεῖον ἠχὼ ἀ-
 ναπέισιν ὑπὸ ῥοῦν τ' αὐτῶ, καὶ μηδὲ
 φέγγεας πρὸς αὐτὸν ἐπιταῦτα αἰνύμ-
 φαι πασῶν. σὺ δὲ, καὶ δῆμοις αὐτὰς
 ὄρεα. τὰ μὲν γὰρ τῶ Ναιίδων εἶδη, ῥα-
 νίδας ἀπορραίνουσιν αὐτὰς τῆς κόμης.
 ὁ δὲ ῥα τοῖς βυκόλοις αὐχμὸς, οὐ-
 δὲν Φαυλότρος τ' δρόσου. αἱ δὲ ἀνδρῶ-
 σαι τὰς χήτας, σὺ πεφύκασιν ὑακινθίνους ὁμοίως ἀνδρῶν.

A post tergum vincētus est manus; ti-
 met & cruribus, quod ipsa capere
 cupiant. Barba vero, quam pluri-
 mi facit, nouaculis in ipsam inie-
 ctis abrasa est. Echo præterea con-
 stituisse, ipsum despiceret, nec am-
 plius alloqui ferunt. Hæc nymphæ
 cunctæ. Tu vero populatim eas in-
 tuere. Naiades enim è coma gut-
 tas respergunt: qui vero bubulcis
 inest squalor, nihil est rore sordi-
 dior. At quæ iubas florent, æque
 ac Hyacinthini exorti sunt flores.

ΠΙΝΔΑΡΟΣ.

Οἶμαι θαυμά σοι εἶ) καὶ τὰς μὲνί-
 τας, οὐτὼ γλίχως γεγραμμέναι. ὦν
 γε ἔπεσον μαῖα δῆλη, ἔπεδες. καὶ
 πτερά, ἔπε τὸ χρώμα τ' εὐλῆς, οὐκ ἀπα-
 κτῆσιν, ἴσα τῇ φύσει διαποικιλλούσης
 αὐτὰ τ' ῥαφῆς. πὶ οὐδ' οὐκ ἐν * σύμ-
 βλοῖς αἱ ἑφαί; πὶ δὲ ἐν ἀστ' κωμάζου-
 σιν Ἰπὶ τὰς τ' Δαϊφάντου θύρας; γέ-
 γονεν ἤδη Πίνδαρος ὡς ὄρεα. πλάθει
 καὶ κνηπὶς αὐτὸν, ἵν' ἐμμελής ἤδη, καὶ
 ἐμμισσος ἢ καὶ ποιῶσι ταῦτα. τὸ μὲν γὰρ
 παιδίον, εἰς δαφνὴν ἀπόκειται, ἔκλω-
 νας μυρρίνης, συμβαλλομένης τῆ πα-
 τῆς, ἱεροῦ τ' ἐξέδαται τῆ παιδὸς ἀφ' ὧν
 κύμβαλα τ' καλήχη τ' οἰκίας, ὅτε ἐπὶ
 κτετο, ἔπε τύμπανα ἠκῶτο ἐκ Ρέας. ἐλέ-
 γοντο δὲ αἰνύμφαι χορῶσαι οἱ, καὶ
 ἀνασκιρτήσαι τὸν Γάνα. Φασὶ δὲ αὐτὸν
 ὅτε Πίνδαρος ἐς τὸ ποιεῖν ἀφίκετο, ἀ-
 μνησάντα τῆ σκιρτῶν, ἀδὲν τὰ τ' Πιν-
 δαρος. ἢ Ρέα δὲ, ἀγαλμα ἐκπεπόνη-
 ται, καὶ δίδρυται μεν αὐτῶ καὶ ὡεὶ θύ-

σφ. γ. σ. μ.
 ἑλ. οἰς

PINDARVS.

Apes quoque sic exiliter & ad-
 fabre pictas tibi esse admirationi
 puto: quarum proboscis, ac pedes
 eulentissimè cernuntur, & pennæ
 ac stolæ color non incongruè ha-
 bent, cùm in ipsis variandis ars
 naturam adæquauerit. Cur igitur
 non in alucolis sapientes? Quid-
 nam in vrbe, ad Daiphantæ fores
 versantur? Natus iam est Pindarus,
 vt cernis. Componit eum ab in-
 fantia pater: vt & concinnus, ac
 musicus sit. & hæc faciunt. Puer
 enim in lauro ac myrti ramis de-
 positus est: coniciante patre se sa-
 crum affecuturum filium: vnde &
 cymbala domi obstrepebant, &
 à Rhea tympana exaudiebantur,
 cùm in lucem edebatur. Nym-
 phæ præterea choreas in eius gra-
 tiam duxisse dicebantur: Panâque
 saltasse, memorabant: quem cùm
 iam Pindarus ad scribendum ani-
 mum appulisset, choreas neglexis-
 se: quæque à Pindaro componen-
 tentur cecinisse ferunt. Rhea au-
 tem statua ad ipsius fores erecta
 est, quæ

est, quæ esse lapidea videtur. exasperata hic pictura; & quid aliud quam exsculpta. rosidas quoque & ut è fontibus venientes adducit Nymphas. Sed Pan nescio quem rhythmum saltat. Clara namque ipsi forma, iræque nullum insidet naso vestigium. Quæ verò intus sunt apes infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque: ne primo conatu puerum lædant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt: & pinguibus, inclytisque ac celebribus *Athenis*: hoc enim ipsas puto *Pindaro* instillasse.

AIA X LOCRENSIS,
VEL **GYRÆ.**

E pelago extantes petrae, ac circa ipsas feruens mare, Herosque horrendum in petras respiciens: factusque nonnihil aduersus mare præferens, *Locrensis* est *Aiax*; iæta est quidem fulmine sua ipsius nauis: cum autem ex ea flagrante exiliisset, aduersus processit undas: has quidem pertransiens, has verò ad se trahens, illas pectore subhauriens. Sed *Gyræ* affecutus (sunt autem *Gyræ* petrae è sinu *Ægæo* apparentes) aduersus ipsos *Deos* superba ac contumeliosa iactat verba. Quare *Neptunus* ipse ad *Gyræ* proficiscitur terribilis, ô puer, atque hyeme plenus, & crines horridus. Atqui vnà cum *Aiace* aduersus *Ilium* quandoque pugnabat: sed modesto ac *Diis* parcente, ipsumque sceptro confirmabat. At nunc postquam contumeliosè agentem animaduertit, ridentem in ipsum gerit: & qui *Aiacem* sustinet, saxi vertex percutietur, vt vnà cum contumelia ipsum excutiat. Picturae quidem hæc est ratio, quòd autem perspicuum, candidum utique

A ρας. οἶμαι ὃ κὴ λίθος τὸ ἀγαλμα φαί-
νεσθαι, κατεσκληκίας ἐνταῦθα τὴ γρα-
φῆς. κὴ πὶ ἄλλο, ἢ ἔξεσμενῆς. ἀγὰ
καὶ τὰς νύμφας ἐνδρόσοις, ἔοίαις ἐν
πηγῶν. ὃ δὲ Παν, ἔξορχεῖται μὲν ῥυθ-
μὸν δὴ πνα, Φαιδρὸν δὲ αὐτῶν τὸ εἶδος, ἔ
τὸ ρινὸς ἐδὲν ἡλαδεις. αἱ δὲ εἶσα μὴ ἴ-
ται, ἀειεργάζονται τὸ παιδίον, ἔπι-
βάλλουσαι τὸ μῆλ. ἔ τὰ κέντρα ἀνέλ-
κουσαι, δέει τὸ ἐγχαρήματος, ἔξ ἑμνη-
τῆ τὰ χα ἠκοῦσι, ἔ ἀπὸ τῆν λι ἄρῶν,
κὴ ἀοιδίμων * Ἀθιωῶν. κὴ γὰρ τῆς οἶ-
μαι αὐτὰς ἐνσαῖσαι Πινδαρω.

AΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ, Η ΓΥΡΑΙ.

Αἱ τὸ πελάγους ἀνεσκηκίαι πέτραι, κὴ
ἢ ζέουσα πρὶ αὐτὰς θάλασσα, ἠρώς τε
δὴνὸν βλέπων ἐπὶ τὸ πέτρων, καὶ π κὴ
Φρονήματος ἔχων ἐπὶ πλὴ θάλασσαν,
ὃ Λοκρὸς Αἴας, βέβληται μὲν τὸ εἶδος
C ναυῶ. ἐμπύρε δὲ αὐτῆς ἀποπιδήσας,
ὁμόσε κελώρηκε τοῖς κύμασι, τῆν μὲν,
δικοπάλων, τὰ δὲ, ἔπι αὐτῶ μῆρος, τὰ δὲ,
ὑπαντλῶν τῶ σερῶ. Γυραῖν δὲ ἐν π-
χῶν (αἱ δὲ Γυραῖ, πέτραι εἰσὶν ὑπὲρ φαί-
νεσαι τῆς Αἰγῆς κόλπου) λόγους ὑπὲρ-
Φρονας λέγει κὴ τὸ θεῶν αὐτῶν. ἐφ' οἷς
ὃ Ποσειδῶν αὐτὸς ἐπὶ τὰς Γυραῖς σέλ-
λείαι, Φοβερός, ὦ παῖ, κὴ χαμῆρος πλέ-
D ως, καὶ τὰς χαίτας ἔξηρμῆδος. καὶ τοι
ποτέ ἔ σωεμάχῃ τῶ Λοκρῶ κὴ τὸ Ι-
λιον, σωφρονουῶν δὲ, ἔ Φεδομένῳ τῆν
θεῶν. κὴ ἐρρώνῳ αὐτὸν τῶ σκήπρω. νεῦ
δὲ ἔπῃ ὑβείζοντα ὄρα, πλὴν τελείαν
ἐπ' αὐτὸ φέρει. κὴ πεπλήξεται ὁ αὐχλῶ
τὸ πέτρας, ὃ ἀνέχων τὸν Αἴαντα, ὡς ἀ-
ποσεισάτω αὐτὸν αὐτῆ ὑβρῆ. ὃ μὲν δὲ
λόγους τὴ γραφῆς, ἔσῃ. τὸ δὲ ἐναργές;

λαβὴν μὲν ὑπὸ κυμάτων ἢ θαλάτῃα.

σχ. ὑφαλοὶ
 ἀπὸ ἀδελφῶν δὲ αἰπέροιαι, διὰ τὸ ἀεὶ ραίνεσθαι. πῦρ ὃ ἐκ μέσης ἀπὸ τῆς νεώς, ἐς ὃ ἐμπνέων ὁ ἀνεμος, πλεῖν ἢ ναῖς ἐπι, καὶ θαλάτῃ ἰσὶα χρωμένη τῷ πυρί. ὃ δὲ Αἴας, οἷον ἐκ μέσης ἀναφέρων, πρὶαδρεῖ τὸ πέλαγος, οὔτε ναυῶν ὄρεον, οὔτε γλυῶν. ὅτε οὔτε τὸν Ποσειδῶν προσίοντα δέδοικεν, ἀλλ' ἐοικε διατεινομένῳ * ἐπ' οὐ πῶ ἄν βραχίονας ἢ ῥώμην ἀπολέλοιπεν ὁ ἀρχὴν τῆς ἀνέστηκεν, οἷος ἔπι Ἐκτορα, καὶ Τρώας. ὃ μὲν δὲ Ποσειδῶν, ἐμβαλὼν πῶ τελευτῶν, δρᾶξαι τὸ ζύφος αὐτῷ Αἴαντι τὸ πέλαγος. αἰ δὲ Γυραί, αἰ λοιπὰ μνηοῦσίν τε ἐς ὅσον θαλάτῃα, ἢ ἀσυλοὶ ἐσῆξοισι τῷ Ποσειδῶνι.

ΘΕΤΤΑΛΙΑ.

σχ. δίκλιον Αἰγυπτιῶν λημμαίσι.

Αἰγυπτιᾶσι * μὲν ἢ προσβολὴ τῆς γῆς. ὃ λόγος ὃ αὐτῆς, καὶ Αἰγυπτιῶν, ἀλλ' οἷμαι Θεσσαλῶν. Αἰγυπτιῶν μὲν γὰρ, ὅρα τὸ Νεῖλον ἢ γῆ. Θεσσαλοῖς ὃ Πηνελόπος, οὐ σιωχῶν τὰ παλαιὰ γλυῶν ἔχον, ἀδελφὸν μὲν τοῖς πεδίοις ὄρεον, καὶ τῆς ῥώμης τῆς ἀπὸ τῆς ἀνέστηκεν αὐτῆς, ὑπὸ τῆς μὴ πῶ ἐμβαλεῖν. ῥῆξαι γλυῶν ὃ Ποσειδῶν τῆς τελευτῆς τὰ ὄρη, καὶ πύλας τῶν ποταμῶν ἐργάσειαι. πύττω γὰρ νικῶν τῶν ἔργων ἐφέστηκεν, ἀθλῶν αὐτῶν, ἢ ἀνακαλύπτων τὰ πεδία. καὶ δῆρῃαι μὲν ἢ χεὶρ εἰς τὸ ἀναρῆξαι τὰ ὄρη πρὶν πεπληχθῆναι, δῆρῃαι τὸ ἀποχρῶν τῶν ποταμῶν μέτρον. ἀγωνισμοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀναρῆξαι τῆς τέχνης, τὰ δὲ ξία τῆς Ποσειδῶν ὁμοῦ καὶ ὑπέσταλαι, καὶ προσέβηκε, καὶ ἀπειλεῖ πῶ πληγῶν, καὶ ἀπὸ τῆς χεὶρός, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς σώματος. γέγραπται δὲ οὐκ ἀνεός, οὐδὲ θαλάτῃα, ἀλλ' ἢ πειροῦς. τῷ τοι καὶ ἀσπάζεται τὰ πεδία.

A prae undis mare. Cauernosa verò petrae, quòd perpetuò alluantur: verum è media erumpit ignis nauis, in quem spirante vento, nauis haud secus igni, ac velo vtens adhuc currit. Ceterum Ajax vt ex ebrietate resipiscens, pelagus circumspicit, nec nauim, nec terram prospiciens: nec aduentantem Neptunum formidat, sed adhuc intentanti similis. nondum brachia robur deseruit: & vt in Hectorem ac Troianos ceruix erigitur. At Neptunus tridentem euiciens, petrae frustum cum ipso abscindet Aiace. Reliquae verò Gyrae, & quandiu mare, permanebunt, & immotae Neptuno consistent.

THESSALIA.

Picturae quidem facies Aegypto assimilatur: ipsius verò ratio non Aegyptia (vt puto) sed Thessalorum. Nam iuxta Nilum Aegyptiorum tellus: at Peneus Thessalis terram habitare minimè olim permittebat, cum montes latissimos campos circumuallarent, fluuiusq; nondum dato exitu allueret. Neptunus igitur tridente scindet montes, portasque flumini efficiet: huic enim nunc operi instat, vt & quamprimum expediat, & campos patefaciat. & sublata quidem est ad scindendum manus: montes verò priusquam percutiuntur, quantum flumini satis sit, distant. Arte autem ipsa id perspicue exprimente, Neptuni dextera pariter & contracta sunt, & proiecta, vulnusq; non manu, sed corpore minantur. Pictus autè non caeruleus, nec marinus, sed terrestris. Quocirca & campos amplectitur,

gaudetque, quod & planos, & la-
tos, vt æquora, videat. & fluuius ia-
ctabundus, cubitòque adnixus: (ne-
que enim fluminibus vt erigantur,
mos est) Titaresium vt leuem, ac
potu suauiozem admittit, discedens
que Neptuno se è campis effluxu-
rum fatetur: & iam residente aqua
Thessalia oleis, ac spicis exornata,
pullúmque attingens exurgit. Nam
equos quoque ipsa à Neptuno tunc
assequetur, cum dormientis Dei ge-
nitale semen ad concipiendum e-
quum tellus exceperit.

GLAVCVS MARINVS.

Cum Bosporum, ac Symplega-
das Argo pertransierit, medium
iam scindit ponti fluxum: & canens
Orpheus placat mare. Hoc autem
audit, cantúque pontus substernit-
tur. Ceterum qui naui vehuntur,
Castor est, & Pollux, atque Her-
cules, Æacidæque ac Boreadæ, &
quicquid semidei prouentus flore-
bat. Carina autem naui inserta est
arbor vetustissima, qua Iupiter in
Dodone ad oracula sua utebatur.
Navigationis autem intentio hæc.
Inaurata vetusti arietis pellis apud
Colchos sita est. qui Hellen vnà
cum Phryxo per ærem vexisse fer-
tur. Hanc vt capiat, sibi, ô puer,
Iason certamen facit. Draco enim
quiddam horrendum intuens, som-
níque negligens custos, hac inuolu-
tus est. Vnde naui imperat, quan-
doquidem navigationis causa ad ip-
sum pertinet. & Tiphys quidem, ô
puer, gubernat; hic autem homi-
num primus artem minimè tenta-
tam aggressus dicitur. At Apharei

δεσπών ἀπισου μύλων θαρρήσαι πλώ τέχνω. Λυγκεί δὲ ὁ Αφάρειος,

A καὶ ὀμαλὰ ἰδῶν, καὶ ὕρεια, καθάπερ
θαλάσσης, χαίρει ἔο ποταμὸς οἷς αὐ-
θις, καὶ φυλάτων τὸ εἰς ἀγκῶνα, πο-
ταμῶν γὰρ ἔσυνήδεις ὀρδοῦσαι, ἀναπύ-
θεται (W) Τιταρήσιον ὡς κοῦφον, καὶ
ποπμώτρον. καὶ ὁμολογῆ τῶ Ποσει-
δῶνι ἐκρυήσεσθαι τῶ πεδίων, ὁδῶν χρω-
μῆτος. ἀνίχθαι καὶ ἡ Θεσσαλία, σπιζά-
νοντος ἡδὴ τῶ ὕδατος, ἐλαία κομῶσα,
καὶ ἀσάχνη, καὶ πώλου ἐφαπτομένη
B στανίχοντος. ἔσαι γὰρ ἔἴπωσιν αὐτῆ
ᾧ αὐτῶ Ποσειδῶν (W), ὅταν πλώ ἀ-
πόροισι ἔθεο καθύδωντος ἢ γῆ ἕσσοδεξίαι εἰς ἴπω (W).

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ.

Βασπόρα, καὶ Συμπληγάδων ἢ Ἀργῶ
διεκπλῦσασα, μέσον ἡδὴ τέμνει τὸ ρό-
διον τῆς πόντου. καὶ δέλεος πλώ θαλάσσης
Ορφεὺς ἄδων. ἡ δὲ, ἀκούει. καὶ ὑπὸ
τῆ ᾠδῆ κείται ὁ πόντος. τὰ μὲν δὲ ἀ-
γῶμα τῆ νεῶς, Διόσκυροι, καὶ Ηρα-
κλῆς, Αἰακίδαί τε, καὶ Βορεάδαι, καὶ ὅσον
C τῆς ἡμετέρας Φορέας λῶσθαι. Ἰσθμὸς δὲ ὑ-
φήρμοςαι τῆ νηὶ, δένδρον δὲ χαῖνον. ᾧ
καὶ Δδῶνι τῶ Ζεὺς ἐαυτῶ εἰς τὰ μαν-
τεῖα ἐχρήτο. γῶμη ᾧ εἰς τὸν πλοῦν ἡ-
χρυσουῦ δόπο κείται ἢ ἐν Κόλχοις κώ-
διον, κειοῦ δὲ χαῖς. ὅς λέγειται πλώ
Ελλῶ ὁμῶ τῶ Φρύξω, διὰ τῆ οὐ-
ρανοῦ πορθμύσαι. τῆ Ἰάσων ἐλεῖν,
D ᾧ παῖ, ποιεῖται ἄθλον. Φρουρός γὰρ τῆς
αὐτῶ δράκων ἐμπέπληκται, δένον βλέ-
πων, ἔὑπροσθὸν καθύδων. ὁδὸν δὲ χαῖ
τῆς νεῶς, ἵππῶ βλέπει εἰς αὐτῶ ἢ τῆ
πλῆ ἀίπια. καὶ Τίφης μὲν, ᾧ παῖ, κω-
βερνά. λέγειται δὲ οὐτωσὶ πορθῶτος ἀν-

28. 617. Ἰππότετακται τῆ πρώρα, δὴνός ὦν* διὰ
 πολλοῦ τ' ἰδεῖν, καὶ ἐς πολὺ κατὰ βλέ-
 ψαι τ' βάθοις, καὶ πρώτος μὲν, ὑποκει-
 28. 618. μύων ἐρμάτων* αἰδέσθαι, φοβῶτος ἧ,
 ὑποφαίνουσα γλυτ' ἀσπείρασαυ. ἄλλα
 νυῦ ἐκπεπληχθαί μοι δοκεῖ καὶ τὸ τῆ
 28. 619. Λυγκέως ὄμμα πλὴν φοροβολῶ τῆ
 Φάσματος* ὑφ' ἧ καὶ οἱ πενήκοντα χα-
 28. 620. σάμμοι πλὴν εἰρεσίαν. Ηρακλῆς μὲν,
 ἀξέπτος μὲν ἔσθ' αὐμάτος, ἀτ' δὴ πολ-
 28. 621. λοις ὁμοίοις ἐντυχῶν, οἱ ἧ λοιποὶ, θαύ-
 28. 622. μά π' οἶμαι τῆ τὸ λέγεισιν. ὁρεῖται γὰρ
 αὐτοῖς Γλαῦκος ὁ πόντιος. οἰκῆσαι δὲ
 οὐ ποσὶ ποτ' λέγεται τ' ἄρχαίαν Ανθη-
 28. 623. δόνα, ἔσθ' πῶας μὲν πινος Ἰππὶ τ' θαλάτ-
 28. 624. τῆς Γόσσαδος κύματος ἧ ὑποδραμόντος
 αὐτὸν, εἰς τὰ τ' ἰχθίων ἀπινέχθαι ἧδη.
 28. 625. μαλ' ἰδέσθαι μὲν οὐδ' ἀμέγαλ' ὡς εἰκός·
 28. 626. πείθει τ' αὐτὰ τ' τέχνης. τὸ ἧ εἶδος,
 28. 627. ὑπερὶ μὲν αὐτὰ γυρίων βόσφυροι,
 28. 628. λευκοὶ ἧ ἰδεῖν, κατὰ πρ' κρηνοί. βαρεῖς
 28. 629. ἧ πλόκαμοι κόμης, ἔσθ' τοῖς ὠμοῖς ἐπο-
 28. 630. χεῖδύοντες, ὅσον ἐσπείρασαντ' θαλάσσης,
 28. 631. ὄφρις λάσαι, σινάπιδου πρὸς ἄλ-
 28. 632. λήλας, οἷς μῖα. Φθὶ τῆ βραχίονος, ὡς
 28. 633. γυμνασαι πρὸς πλὴν θαλάσσαν, ἐμ-
 28. 634. πίπλων ἀεὶ τοῖς κύμασι, καὶ λεαίνων
 28. 635. αὐτὰ εἰς πλὴν νῆξιν. Φθὶ τῆ γ' ἐρνων, ὡς
 28. 636. λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέσπασται,
 28. 637. βρύων κομῶσα, καὶ φυκίων. γαστήρ δὲ
 28. 638. ὑποκείλαι πρ' ἀλλάττουσα, καὶ ἀπείρα
 28. 639. ἧδη ἰχθυῶν ἧ εἶ) τῶ λοιπῶ τὸν Γλαῦ-
 28. 640. κὸν δηλοῖ τὰ ἐρεῖα ἔξηρμένα, καὶ πρὸς
 28. 641. πλὴν ἰξυῶ Ἰππιδρέφοντα. τὸ ἧ μίωσι-
 28. 642. δες αὐτῶν, ἀλιπορφύρα π' ἀνδρος ἔχθ.
 28. 643. πείθεισιν δ' αὐτὸν ἔσθ' ἄλκωνες, ὁμοῦ
 28. 644. μὲν ἀδουσαι τὰ τῆ ἀνδρόπων, ἔσθ' ὦν αὐτῆ τε, ἔσθ' ὁ Γλαῦκος μὲθ' ἠμῶν ὄθησαν.

A filius Lynceus, quod & à maximo
 peruideret interuallo, & in profun-
 dum despiceret mare : proræ adhi-
 bitus , & primus latentia sentiebat
 faxa : primusq; subapparentem salu-
 tabat terram : verum nunc & Lyn-
 cei aspectus mihi phasmatis occur-
 sationem obstupuisse videtur : à quo
 & quinquaginta Argonautæ remi-
 gatione continentes. Hercules qui-
 dem monstro intrepidus permanet,
 utpote qui huiusmodi quàm pluri-
 mis oecurrerit. Reliqui verò (ut
 B puto) hoc mirum esse aliquid di-
 cunt. Glaucus enim marinus ab ip-
 sis cernitur. Is priscam Anthedo-
 na quondam habitasse , quandam-
 que in mari herbam gustasse dici-
 tur. Ceterum vndis correptus ad
 piscium sedes delatus est. Magnum
 igitur quid, ut par est, vaticinatur :
 C est enim artis peritissimus. Ipsi
 autem species hæc est. Liquidum qui-
 dem ipsi sunt barbæ cirri, visu ve-
 rò candidi, ut aquæ ductus : at co-
 mæ cincinni graues, quicquid ma-
 ris hauserunt, in humeros fundunt
 densa supercilia, & vnum se inui-
 cem contingentia. Heu brachium,
 quàm in ipsum mare exercitum est,
 vndis perpetuò incidens, ipsasque
 ad natationem leuigans : heu pe-
 ctora, quàm ipsis inspersa est lan-
 go, bryis ac fucariis algis referta.
 Venter subiacet mutatus, ac iam e-
 uanescens. Reliquo autem corpore
 D piscem ipsum esse posteriora subla-
 ta, & ad lumbum reflexa, indicant.
 At ipsorum orbiculatio purpureū
 habet colorem. Circumuolant au-
 tem ipsum & Alcyones simul qui-
 dem mortaliū res canentes, ex quib.
 ipsæq; & Glaucus transformati sunt :

simul verò Orphéo suum ipfarum A
indicantes cantum : per quem ne
mare quidem inconcinne habet.

PALAMON.

Qui in Isthmo sacra facit popu-
lus, esset utique ex Corintho, &
hic ipsius populi rex, Sisyphum
cum arbitremur. Neptuni autem
hoc est templum, sensim quid ma-
ri adstrepens : pinuum enim comæ
hoc canunt. Talia, ô puer, Ino è
terra excidens significat, quòd ad
ipsam quidem pertinet, Leucothea
erit, & de Nereidum choro: quòd
verò ad filium, Palamone infante
utetur tellus. Obsequenti autem ve-
ctus delphine, ei iam appellit, &
delphinus dorsa substratus, ne à
somnia excidat: placidas nullo stre-
pitu perlabens vndas, dormientem
vehit. Progredienti autem ipsi cir-
ca Isthmum nescio quid scinditur,
vt discedente terra ei ex Neptuno
adytum fiat. Qui pueri appulsum,
& quod ei sacrificare oporteat, Sisy-
pho huic mihi narrare videtur. Tau-
rum igitur hunc nigrum maculat;
quem (vt puer) è Neptuni grege
exemit. Sacrificij autem ratio, &
sacra facientium vestis, iustaque, ô
puer, ac iugulatio in Palamoni or-
giis condantur. Venerandus enim,
atque admodum arcanus est huius-
ce rei sermo, vt pote quem sapiens
consecrauerit Sisyphus. Oris nam-
que habitus iam ipsum sapientem
indicat. Neptuni verò facies si Gy-
ras petras, aut Thessalix montes
scissurus esset: horrenda utique, &
vt percutiens picta esset. Melicer-
tem verò sibi hospitem faciens, vt
in terra habeat, eo appulso ridet;
& Isthmum pectora recludere,

ομοῦ δὲ ἐν δὲ κινύμεθα τῶ Ὀρφεί τῶ
ἐαυτῶ ὠδῶν, δι' ἡμῶν οὐδὲ ἡ θαλάτῃ
ἀμούσας ἔχῃ.

ΠΑΛΑΙΜΩΝ.

Ο θυῶν ἐν Ἰσθμῶ δῆμος, εἴη δὲ ἀπὸ
ἐκ τῶ Κορίνθου, καὶ βασιλεὺς οὐ ποσὶ τῶ
δῆμου, Σίσυφον αὐτὸν ἠγάμηθα τέμε-
νος ἢ Ἰσθμῶ Ποσειδῶνος, ἤρεμά τι προσή-
χῃ τῇ θαλάτῃ, αἰ γὰρ τῶ πτύων κόμα
τῶ ἀδύοσι τοιαύτῃ, ὠ πᾶν, σημαίνῃ ἢ
Ἰνώ τῆς γῆς ἐκπέσῃσα, τὸ μὲν ἐαυτῆς,
Δουκοδέας τε, καὶ τῶ τῶ Νηρηίδων κῶ-
κλου. τὸ δὲ τῶ παιδὸς, ἢ γῆ Παλαίμωνι
τῶ βρέφῃ χηρῆσαι. κατὰ μὲν ἢ ἡδὴ ἐς
αὐτῶ, ἢ τῶ δὲ φῖνος βύλιος. Ἐὸ δὲ ἢ
φῖς τὰ κῶτα ὑποστρωγῆς, φέρῃ κα-
θῶδοντα, διολισθαίνων ἀφοφῆ τῶ Γα-
λιῶος, ὡς μὴ ἐκπέσοι τῶ ὑπῆς. πῶ
σιόν τι ἢ αὐτῶ, ῥήγνυται ἢ κῶ τῶ Ἰσθμῶν,
ἀδύτον, διαχέσῃς τῶ γῆς ἐκ Ποσειδῶνος,
ὄν μοι δοκεῖ Ἐ Σισύφῳ τούτῳ, προσ-
πεῖν τὸν τῶ παιδὸς εἰσπλουῖ, Ἐ ὅτι θυῶν
αὐτῶ δέοι. θυῶ δὲ τῶ ταῦρον τουτῶν μῆσα-
να, ἀποσπάσας, οἶμα, αὐτὸν, ἐκ τῶ
Ποσειδῶνος ἀγέλης. ὁ μὲν ἐν τῶ θυσίας
λόγος, καὶ ἢ τῶ θυσαίτων ἐδῆς, Ἐ τὰ
ἐναρίσματα, ὠ πᾶν, καὶ τὸ σφάτην, εἰς
τῶ τῶ Παλαίμων Ἐ ἀποκείδω ὄργια.
σεμνὸς γὰρ ὁ λόγος, καὶ κομιδῆ ἀπόθετος,
ἀτ' ἀποθέσαστος αὐτῶ Σισύφῳ Ἐ Ἐ
φῶ. Ἐ φῶν γὰρ ἡδὴ που δηλοῖ αὐτὸν ἢ
ἢ πρῶτον τῶ εἶδος. τὸ δὲ τῶ Ποσειδῶνος
εἶδος, εἰ μὲν τὰς Γυρας πέτρας, ἢ τὰ
Θεσσαλικὰ ὄρη ῥήξῃ ἐμῆγει δῆλος αὐ-
του ἐγρέφετο, καὶ οἷς πλήτων. Ἐ σῶν δὲ
τὸν Μελικέρτιον ποιούμενος, ὡς ἐν τῇ

τῆ ἔχοι, μειδῶ καὶ δορμιζομένη, καὶ κελθῶ τὸν Ἰσθμῶν ἀναπέτασαι τὰ σῆρνας

κὺ γλυκερῶ τῷ Μηκέρτη οἶκον. ὁ δὲ Ἰδα-
 μός, ὃ παῖ, γέγραπται μὲν ἐν εἰδῆ δαι-
 μονος, ἐν ὑπιάζων ἐαυτὴ τῆ γῆ. τέτακ-
 ὅ ἔσπερ τὸ φύσεως, Αἰγαίης, καὶ Ἀδρίας
 μέσον κείσθαι, κατὰ πρὸ ἐπελευθέρων
 τοῖς πελάγεσιν. ἐστὶ δὲ αὐτῶ, μετὰ κίον
 μὲν ἐν δεξιᾷ, * Λέχαιον δὲ, κόρα δὲ ἐν
 δεξιερᾷ. δαλαπία δὲ αὐτῶ, καλαί, κὺ
 ἱκανῶς ὄδοι, τῆ τὸν Ἰδαμὸν ἀποφαι-
 νούση γῆ ὄρακάθωται.

κ. λέγει

ΝΗΣΟΙ.

Βελλῆ, ὃ παῖ, κατὰ πρὸ ἀπὸ νεῶς δια-
 λεγόμεθα πρὸς τὸν τῆ νήσων, οἷ
 περιπλέοντες αὐτὰς ἔσῃρος, ὅτε Ζέφυ-
 ρος ἰλαρὰν ἐργάζεται δαλαπία, προ-
 σπνέων τὸ ἐαυτὸ αὐρας. ἀλλ' ὅπως ἐκὼν
 λήθησῃ τῆς γῆς, ἔσῃ δαλαπία τῶ ταυτὶ δὲ
 ξη, μήτ' ἔσῃρ μὲν, κὺ αἰαχαπίρσα,
 μήθ' ὑπία, ἔσῃ γαλιωή, πλωτὴ δὲ πρ, κὺ
 οἷ ἐμπνοῖς. ἰδοὺ ἐμβεβήκαμεν. Συγ-
 χωρεῖς γάρ που ἔσῃ πρὸ παιδός * ἀπο-
 κρίνασθ; Συχωρῶ, κὺ πλέωμεν. ἢ μὲν
 δαλαπία ὡς ὄρα, πολλὴ νῆσοι δὲ ἐν
 αὐτῆ, ματ' οὐ Λέσβος, οὐδὲ Ἰμβρος,
 ἢ Λήμνος, ἀλλ' ἀγλαῖαι, κὺ μικραί, κα-
 τὰ πρὸ κῶμαί πνες, ἢ σαθμοί, ἢ νῆ Δί
 ἐπαύλια τῆς δαλαπίας. ἢ μὲν δὲ πρῶ-
 τη σφῶν, ἐρυμνὴ τε ἐστὶ, ἔσῃ ἀπότομος, ἔσῃ
 τειχίρης πρὸ φύσιν, ἀκρονυχία δὲ ἔσῃ-
 ρσσα πανόπη Γοσφδῶνι, κατὰ ῥοῖς τε,
 ἔσῃ ὑρεᾶ, κὺ τας μὲνίτας βοσκασα ὄρε-
 οῖς ἀύθειν, ὡν δρέπεσθ κὺ τας Νηρηί-
 δας εἰκός, ὅταν τῆ δαλαπίας ἐπιπαύζω-
 σι. πρὸ δὲ νῆσον πρὸ ἐφεξῆς, ὑπία τε,
 κὺ * γεωργοὶ ἀμαξυμβάλλονται δὲ ἀ-
 γορὰν ἀλλήλοισ. ὁ μὲν, τὸ γεωργίμενων,
 οἱ δὲ, ὡν ἠγρῶσαν. Γοσφδῶ δὲ τὸν γεωργὸν ἐπὶ δρόθου, κὺ ζῶνι ἰδρῶν,

κ. πρὸς

κ. κῶν

A Melicertæque domum fieri iubet.
 Isthmus autem, ὁ puer, dæmonis
 quidem facie, atque humi supinus
 pictus est. inter Ægæum verò at-
 que Adriaticum mare, ut æquori-
 bus cinctus à natura situs est. Ce-
 terum ad ipsius dexteram obliquus
 est adolescentulus: ad sinistram ve-
 rò puellæ: maria autem hæc pul-
 chra, ac satis tranquilla, telluri Isth-
 mum demonstranti assident.

al. Le-
chæus.

INSULÆ.

Vis, ὁ puer, super his insulis
 ut è naui differamus, æquè ac si
 verno eas tempore circumnaviga-
 remus; cum Zephyrus sua ipsius
 aura spirans hilarum præstat mare.
 Sed tu sponte terram obliuiscere,
 & hæc tibi mare videantur: neque
 concitum, ac cohibens; nec con-
 stratum, ac tranquillum; sed nauigabile,
 ac ventis afflatum. Ecce in-
 gressi sumus: concedis enim fortè
 ut pro puero agam? concedo, & nauigemus.
 Mare quidem (ut cernis) magnum,
 insulæ verò in ipso: per Iouem,
 non Lesbos, nec Imbrus, aut Lemnus:
 sed gregales, ac parua, villæ quædam,
 ac stationes, vel per Iouem maris stabula.
 Ipsarum quidem prima tuta est, ac præ-
 ceptis & natura munita, verticem
 omnia speculanti adrollens Neptuno,
 fluuida & liquida, montanisque
 apes pascens floribus, quos & Nereides
 decerpere par est, cum in mari ludunt:
 sequentem verò supinam, ac feracem
 piscatores, atque agricolæ vnà habitant.
 Comuni autem vtuntur foro, hi qui-
 dem ex terræ cultu, hi verò è maris
 præda. At Neptunum hunc agricolam
 in aratro ac bigis crexerunt,

quæ è terra proueniunt, ei adscri-
bentes: verùm ne admodum ter-
restris videretur, aratro inserta est
prora, & vt nauigans terram pro-
scindit. Geminae autem his conti-
guæ insulæ, vtraque quondam vnà
fuerant: verùm à pelago in medio
scissa, ad fluminis laritudinem di-
ducta est. hoc autem tibi, ô puer,
ab ipsa pictura cognoscere licet:
insulæ namque scissæ partes, simi-
les (vt vides) atque inter se pares,
vtpote quæ cauæ extantibus facile
cohærent. Hoc & Europa olim cir-
ca Thessala tempe passa est. Nam
terræ motus illam quoque mon-
tium compagem dispescentes, scif-
fis partibus signa impresserunt: &
lapidum domus adhuc visuntur,
quæ à se auulsa referunt saxa; syl-
uæque quantam scissis montibus ad-
hæsisse credibile est, adhuc extat;
nam arborum cubilia etiam nunc
restant. Huiusmodi igitur insulæ
casum arbitremur. Pons autem ita
à freto impositus, vt vnà videatur,
cuius quidem pontis pars nauiga-
tur: pars verò curribus peruia: vi-
des enim, vt ipsa pertranscentes,
& viatores, & nauæ sint. Propin-
quam autem insulam, ô puer, mi-
rum arbitremur: ignis enim insu-
læ meatus, ac secessus subiens to-
tam succendit, per quos vt fistu-
las erumpens flamma horrendos ef-
ficat riuos, è quibus ingentes, ma-
rique vndarum instar ingruentes i-
gnis excidunt amnes. quòd si quis-
piam in huiusmodi re philosopha-
ri voluerit, insula asphalti ac sulfu-
ris naturam præbens, cum à mari
abrosa fuerit, multis accenditur
spiritibus, quæ materiam excitant,

A λογιούμνοι αυτὰ τὰ ἐκ τῆς γῆς. ὡς δὲ
μὴ σφόδρα ἠπειρότης ὁ Ποσειδῶν
φαίνοιτο, πρῶτα ἐμβέβηται τῷ ἀρό-
δῳ, καὶ τῷ γλῶρῳ ῥήγισιν, οἷς πλέων. αἰδὶ
ἐχόμενα τούτων νῆσοι δύο, μία μὲν
ἀμφω ποτὲ ἦσαν, ῥαγεῖσα ἵ ὑπὸ τῆς
πελάγους μέση, ποταμοῦ ὕψος ἐαυτῆς
ἀπλωέχθη. τουτὶ δ' ἐστὶ τοῖς καὶ ἄρα τῆς
γῆρας, ὡς παῖ, γνώσκων. τὰ γὰρ ἐχ-
B σμένα τῆς νήσου ἄρα πηλοῖα που ὀ-
ραῖς, καὶ ἀλλήλοισι ζύμμετα, καὶ οἷα ἐναρ-
μόσαι κοῖλα ἐκκειμένοις. ἴσθ' ἢ ἡ Εὐ-
ροπῆ ποτὲ, ὡς τὰ πέμπτ' τὰ Θεσσα-
λικὰ ἐπαθε. σφομοὶ γὰρ καὶ κείνῳ ἀνα-
πύξαντες ἴ ἀρμονίαν ἴ ὀρών, ἐναπε-
σημήναντο τοῖς τμήμασι. Ἐπερὶ τῶν τε
οἴκοι φανροὶ ἐπὶ, ἄρα πηλοῖοι ταῖς ἐ-
ξηρμοσμένας σφῶν πέτραις ὑλήθ' ὀ-
C πόσηι χατένων τῶν ὀρών, ἴπιαστέα εἰ-
κὼς, οὐπω ἀδηλος. λείπονται γὰρ δὴ ἐπὶ
αἱ δυνάει τῶν δένδρων. τὸ μὲν δὴ τῆς νή-
σου πάδος, τοῖσ' ἴσθ' ἠγώμδα. ζύγμα ἵ
ὑπὸ τῆς πορθμῆς βέβηται, ὡς μίαν ὑπὸ
αὐτῆς φαίνεσθαι. Ἐτὸ μὲν, ὑποπλεῖται
τῆς ζύγματος. τὸ δὲ, ἀμαξόβειαι. ὀρεῖς
γὰρ που ἐδὺ διαφοιτώντας αὐτὸ, ὡς
ὀδοιπόροι τε εἰσι, καὶ ναῦται. ἴ ἵ νήσον,
ὡς παῖ, πλὴν πηλοῖον, δαῦμα ἠγώμδα.
D πῦρ γὰρ δὴ ὑποτύφει αὐτὴν πᾶσαν,
σῆρατὰς ἴ, καὶ μύχους ὑποδεδυκὸς τῆς
νήσου, δι' ὧν ὡσπερ αὐλῶν ἡ φλόξ δι-
σκηπαίς, ῥύακαί τε ἴξρη γὰρ ζεῖται δέντοις,
παρ' ὧν ἐπίπλοισι ποταμοὶ πυρὸς,
μεγάλοι τε, καὶ τῆς θαλάττης ἴπικωμα-
νοντες. καὶ φιλοσοφεῖν μὲν βελομένῳ

τὰ ποιαῦται, νήσος ἀσφάλτου, καὶ θείου ἄρεχομένη φύσιν, ἴπια ὑφ' αἰὸς
ἀναβροθῆ, πολλοῖς ἐμπυροῦται πνύμασι, τὰ πλὴν ὑλῶν ἐρεδίζοντα παρὰ

τῆς θαλάσσης ἀνασπῶσα. ἡ γραφή δὲ, **A**
 τὰ τῆς ποιητῶν ἐπαυροῦσα, καὶ μῦθον τῆ
 νήσου Ἰππυράφου, γίγαντα μὲν βεβλή-
 ον ποτὲ ἐνταῦθα. δουδανουῶπι δ' αὐτῶ,
 πλὴν νήσον ἐπεκράτησεν ἀεὶ δέσμευεν.
 εἴκειν δὲ μὴ πῶ αὐτῶ, ἀλλ' ἀναμάχεσθαι
 ὑπὸ τῆ γῆ ὄντα. καὶ τὸ πῦρ τῆσδε σὺ ἀ-
 πειλῆ σὺ πνεῖν. τουτὶ δὲ τὸ Τυφῶ φα-
 σιν ἐν Σικελίᾳ βέλεσθαι, καὶ τὸ Ἐγκέλα-
 δον ἐν Ἰταλίᾳ ταύτη. οὐδ' ἡπειροί τε, καὶ
 νῆσοι πύξουσι, ἔγω μὲν τεθνεώτας, αἰεὶ **B**
 δὲ ἀποθνήσκοντας. ἐστὶ δέ σοι, ὦ παῖ, μήδ'
 ἀπολλυεῖσθαι δόξαί τ' μάχης, ἐς πλὴν
 κορυφῆσδε ὄρους ἀποβλέψαντι. τὰ γὰρ
 ἐπ' αὐτῆσδε Φαινόμενα, ὁ Ζεὺς ἀφίησι
 κεραιωτοῖσδε Ἰππὶ τὸν γίγαντα. ὁ δὲ ἀπα-
 γορεύει μὲν ἤδη, πῶ δὲ δὲ τῆ γῆ ἐπ. Ἐπὶ
 γῆ δὲ ἀπείρηκεν, καὶ ἑὸντος αὐτῶ ἐσά-
 ναί τ' Πιοσίδωνος. τῶ βεβλήκει δὲ αὐ-
 τοῖσδε ἀχλὺ, ὡς ὁμοία γερονόσι μάλ-
 λον, ἢ γιγνομένοισδε φαίνοισδε. τὸν δὲ τῶ
 πλάγῃ, κολωνόν τ' οἰκῆ δράκων, πλά-
 του πινὸσδε οἶμα Φύλαξ, ὅσδε ὑπὸ τῆ γῆ
 κείται. τῆσδε γὰρ λέγειται τὸ θηρίον, ὄ-
 νοιῶ τε εἶδ' ἢ τῶ χρυσῶ, καὶ ὁ, πῶ ἴδῃ χρυ-
 σοῦ, ἀγαπᾶν, Ἐθάλπειν. τότοι κώδιον
 τὸ ἐν Κόλχοισδε, καὶ τὰ τ' Ἐσπερίδων μή-
 λα, Ἰππὶ χρυσῶ ἐφαίνεσδε, διττῶ αὐ-
 πνω ζυμείχον δράκοντε, καὶ ἑαυτοῖν
 ἐποιοῦσδε. καὶ ὁ δράκων δὲ ὁ τ' Ἀθίνας, **D**
 ὁ ἐπὶ καὶ νῦν ἐν ἀκροπόλει οἰκῶν, δοκεῖ
 μοι τὸν Ἀθιναίων ἀσπῶσασδε δῆμον
 Ἰππὶ τῶ χρυσῶ. ὃν κείνοι τέτυκασδε ἐπὶ
 τὰσδε κεφαλασδε ἐποιοῦσδε. ἐνταῦθα δὲ
 χρυσοῖσδε αὐτὸσδε ὁ δράκων. τὸ γὰρ κεφα-
 λῶ τ' χασδε ὑπεβάλλει, δεδιώσδε οἶμα
 ὑπὸ τ' κατὰ πλάγῃ. κατρεφῆσδε δὲ κίτῶ τ', καὶ σμίλακι, καὶ ἀμπέλοισδε ἤδη ἢ νῆσοσδε

à mari adtrahens. Ceterum pictu-
 ra, quæ à poetis canuntur, appro-
 bans, insulæ fabulam adscribit: gi-
 gantem videlicet olim huc detru-
 sum, agrèque morienti vinculi in-
 star, impositam insulam: at ipsum
 nondum cedere, sed sub humo exi-
 stentem resistere, & quòd adhuc
 spiret, hunc ignem comminari.
 Hoc autem & in Sicilia Typho-
 nem velle aiunt, & in hac Italia
 Enceladum, quos nondum defun-
 ctos, sed perpetuò morientes, Con-
 tinentes, aut insulæ vrgent. Licet
 autem tibi, ô puer, ad montis ver-
 ticem spectanti haud procul esse à
 prælio existimare. Quæ enim in ip-
 so cernuntur, Iupiter fulmina in
 gigantem iaculatur: at hic iam de-
 ficit quidem; verùm telluri adhuc
 credit: at tellus defessa est, Neptu-
 no eam minimè stare permittente:
 Caliginem autem ipsis circumfudit,
 vt similia factis potius, quàm quæ
 nunc fiant, viderentur: collem au-
 tem hunc circumnavigabilem dra-
 co habitat, thesauri cuiusdam (pu-
 to) custos, qui humo conditus ia-
 cet: hæc enim fera auro beneuo-
 la, & quicquid auri viderit, ama-
 re, ac fouere dicitur. itaque pellem
 apud Colchos, & Hesperidum ma-
 la, quod aurea viderentur: duo in-
 somnes continebant dracones, si-
 bique ipsis vendicabant: & Palla-
 dis draco, qui adhuc arcem habi-
 tat: Atheniensem populum auri
 causa mihi amare videtur: quod
 illi in cicadas vt capiti ornamento
 essent transformabant. Ceterum hic
 ipse etiam draco aureus, caput enim
 e lustro extollit inferiori (vt putō) ti-
 mens thesauro: hedera autem, smi-
 lacq. ac vitibus adumbrata insula

se Dionysio dicatam afferit : nunc vero Dionysum abesse : & in continente alicubi bacchari , & quæ hîc arcana sunt Sileno commisisse : cymbalâque hæc supina , & aurei euerfi crateres , & adhuc tepidæ tibix : sed tympana sine strepitu iacentia , nebridâsque Zephyrus humo tollere videtur , & è sex serpentes : hi quidem Thyrsis implicantur : hi vero præ vino resoluti sunt , vt his dormientibus Bacchæ vinciantur : & hi quidem racemi tumescunt , hi vero maturescunt , hi omphaces , hi cœnanthe videntur : vitium horas disponente Dionysio , vt perpetuo vindemiet. Racemi autem adeo densi atque affluentes , vt & à faxis suspendantur , & mari immineant. Quare tam marinæ , quàm terrestres aues fructus decerpunt. Nam Dionysus omnibus præterquam noctuæ communem præstat vitem. Solam autem illam à racemis abigit , quod mortalibus vinum criminetur. Noctuæ namque ioua , si comederit puer , perpetua vita vinum oderit : & non modo vinum haud biberet , verùm & temulentos formidaret. Tu vero , ô puer , ea es præditus audentia : vt ne hunc quidem Silenum ebriûmque ac Baccham attingentem timeas , ea vero ipsum aspicere dedignatur : sed Dionysi amore capta ipsum meditatur , atque animo inscribit , absentemque intuetur : oculorum enim Bacchæ affectus suspensus quidem , Venerea tamen haud caret sollicitudine . Ceterum natura hosce montes componens insulam effecit arboribus confitam , pinu videlicet procera , picea , & abiete , quereubûsque , ac cedro .

ἡ φύσις τὰ ὄρη ξυνδείσα, νήσον εἴργασται, δασεῖαί τ' ἐκ ὕλης πλέω,
ὀπόση κυρτή τε ὑψηλῆς, καὶ πύκνης, καὶ ἐλάτης, δρυῶν τε αὐτῆς, καὶ κέδρου.

A ἔσσα, Διονύσω μὲν ἀνείδω Φησι, τὸ Διονύσον δ' ἀπειναι νῦν, καὶ ἐν ἠπειρῶ που βακχίδην, ἐπιβέβητα τῷ Σελιωῶν τὰ ἐν ταῦτα ἀπόρρητα. κύμβαλά τε ταῦτα ὑπία, καὶ κρατῆρες ἀνεστραμμένοι χρυσοῖ, καὶ αὐλοὶ θερμοὶ ἐπι. καὶ τὰ τύμπανα δ', ἀψοφητὴ κείμηνα, καὶ τὰς νεβρίδας ὁ Ζέφυρος οἷον ἀφ' ἀπὸ τῆς γῆς. ὄφθαλμοῖ τε ἐξ, ὅ μιν, ἐμπλέκονται θύρσοις, οἷον ὑπὸ τῶ οἴνου ᾄδειν, ζώνουαυ αὐτῶν τῆς Βάκχαις καθύδοντα. βόθρυς δ', οἷον μὲν ὀργῶσιν. οἷον δ', πρὸ κάζοισιν. οἷον δ' ὀμφακας, οἷον οἶνον ἀνδραδοκοδοσι. σεσοφισμὸν δ' Διονύσου τὰς ὥρας τ' ἀμπελων, ὡς αἰεὶ βυζῆ. ἀμφιλαφεῖς δ' οὐτῶ πῆ οἱ βότρυες, ὡς ἐκ τῆς περὶ τῶν ἀπιρτήδων, καὶ τῆς θαλάττης ἐπι κρέμασιν. ὀπὼ εἰζοισι δ' προσεπόμνοι, θαλάττιοί τ' ἐκ ἠπειρῶνται ὀρνιδες. πλὴν γὰρ ἀμπελον ὁ Διονύσος παρέχεται κοινῶν πᾶσι πλὴν τῆς Γλαυκός. ἐκείνῳ δ' ὀμόνῳ δ' ἄρα ἀπωδεῖται τῆς βοθρύων, ἐκ τῶν τοῖς ἀνθρώποις διαβάλλει τὸν οἶνον. ὡς γὰρ τῆς Γλαυκός εἰ φάροι παιδίον, ἀπεχθάνεται τῶ οἴνω πᾶσαν ἡλικίαν, ἐκ οὐτ' ἀν' ἰοῖ καὶ φοβεῖται τῶν μύθοντα. σὺ δ' ἐκ τῶν θρασύς, ὡς πᾶν, ὡς μηδὲ τὸν Σελιωῶν τ' ἔστω τὸ φύλακα τῆς νήσου φοβεῖσθαι, μύθονταί τ' ἐκ, καὶ ἀπόμνον τ' Βάκχαις. ἡ δ' ἐκ ἀξιοῖ ἐπ' αὐτὸν βλέπειν. ἀλλὰ δ' Διονύσου ἐρῶσα, ἀνατυποδοται αὐτὸν τ' καὶ ἀναγράφε, καὶ ὀρεῖ μὴ ᾄδοντα. τὸ γὰρ τ' ὀφθαλμῶν ἡδὸς τῆς Βάκχαις, μετέωρον μὲν, ἐκ μὲν ἐξωτὸν ἐρωτικῶν φρονον μὲν, ἐκ μὲν ἐξωτὸν ἐρωτικῶν φρονον

η γρ τα δένδρα τον εαυτων γεγραπται
 επον. τα μιν δη ανθηρα τ νησου, συ-
 θηραι τ αυχιδουσι, ε ελαφηβολοι,
 λογχοι επι τα θηρα ηρμενοι, ε ποξα
 ενιοι. η μαχαίρας, ω παυ, ε κορυβας
 φεροιον οι αγχεμαχοι σφων, η θρα-
 σεϊς. δικτυα τ ταυτα διηκται της υλης.
 τα μιν, ε εκολλισααθθ θηλειον, τα δε,
 δησαι, τα ε, χειν ε δρομου. η τα μιν,
 ειληπται τιν θηλειων, τα δε, μαχε, τα
 δε, ηρθηκε τον βαλλοντα. ενεργε ε παρ
 βραχιων νεανιε. ε ξυνεξαιρσει βοιω
 κυυεσ ανδρασιν, ωσ η πτω ηχω φαναη
 ξυμβαχουεν τη θηρα. τα ε μεγαλα
 ε φυτων, δρυτομοι * ασαδωσι, διατε-
 μνοντες. ε ο μιν, διαίρη τον πελεκυ,
 ο δε, εμβεβληκεν. ο ε, θηρα λαβων, α-
 πεσομισμνων υπο ε πλητην. οδ επι-
 σκοπειται ε ελατω, ισου ενεκα τεκ-
 μαρομνος ε δένδρα προς πτω ναυ.
 ο δε, τα νεα, ε ορθα τιν δένδρων, τεμνη
 εις τα ερεπια. η δι δπορρωξ, η η δπορ-
 ρα χειστα περα, η ο τιν αιθυων δημος,
 η ο εν μεσαισ ορνις, δπο τοις δε γεγρα-
 πται λογου. ε ανθηροποι ταϊσ αιθυαισ
 επιπιδενται, μα δι ου τιν κρεων ενε-
 κα. μηαν γδ η νοσωδεσ, ε ε η πεινωνπι
 ηδν το εξ αυτων κρεασ. γασερα ε πα-
 ρεχον) πασιν ιαζων, οϊαν εδν Γουσα-
 μενοισ αυτ, βισιτοισ δποφαινην, ε κε
 φοις, υπνηλαι ουσαι, ε περιαλωτοι
 νυκτωρ γδ αυταισ ενασραπιοισ. προ-
 σαρον) δε τ κηυκα ορνιν επι μοιρα τ
 αλιοκομνων, μηεδωνον εη, η παρε-
 ρηγορναη σφων. ο ε κηυξ, θαλατπος
 μιν, γρησοσ ε ορνις, η α περαμων, ε
 θηρασαι μιν * τοι, αδρανησ, προς δε γε

σχ. πλε-
 κεισ εδθ.
 ασαδωσ
 τιμοισι.

κ. 2.

A Arborea enim suo ipsarum picta
 sunt more. In qua autem insulae
 parte ferae versantur, aprorum, ac
 ceruorum venatores, vestigant, ve-
 nabula, in feras tollentes: & non-
 nulli arcus gladios quoque, ac cla-
 uas, o puer hi ferunt, qui auden-
 tes cominus pugnant. Retia etiam
 per syluam diducta sunt: haec qui-
 dem ut sinu feram capiant: haec
 vero vinciant: illa ut a cursu re-
 mouerentur. & ex feris haec quidem
 captae: haec vero pugnant, illae ia-
 culantem superarunt: totum autem
 iuuenis brachium efficax. & canes
 una cum viris vocem tollunt, ut
 ipsa quoque Echo venationi in-
 surgere fateatur. Plantas autem in-
 gentes arboricidae absumunt inci-
 dentes: & hic quidem securim tol-
 lit, hic vero impigit: at hic fre-
 quentibus ictibus obtusam tenens
 acuit. Sed iste abietem speculatur:
 nunquid ex ea navis malus con-
 gruè fieri posset coniectans: hic
 C nouellas ac rectas arbores ad re-
 migium incidit. Rupes autem &
 abscissum saxum, mergorumque
 populus, & quae in mediis est a-
 uis, tali picta sunt ratione. Mer-
 gis homines insidiantur: non per
 louem carnis causa: atra enim ac
 morbifera, nec esurientibus sua-
 uis est ipsorum caro: Medicis ven-
 trem praebent, quo qui vescuntur,
 stomacho validiore, ac leues fiunt,
 somnolenti existentes, & qui igni
 D capiantur. Noctu enim ipsis ignis
 splendorem inferant. At mergi cey-
 ca auem, ut & curator sit, & an-
 te ipsos expergiscatur in praede par-
 tem accipiunt. Est autem Ceyx ma-
 rina quidem avis: sed frugi, atque
 ociosa, & ad capiendum aliquid
 imbecilla: verum aduersus somnum

ασαδωσ
 τιμοισι

validissima, & quæ paululum dormiat : quo fit vt illis oculos locet. Cùm igitur ad cibum euolant, is quidem domi in saxo moratur: hi verò ad vesperam prædæ decimam adferentes reuertuntur : & circum vigilantem, quique nunquam nisi volentibus ipsis somno opprimatur, dormiunt : quòd si doli aliquid aduentantis senserit, his quidem altum atque acutum clamat : hi verò ex compacto sublati fugiunt, curatorem, si quandoque inter volandum defecerit, sustinentes : verùm hic adest, ac mergos circumspicit, qui dum inter aues quidem stat, Proteum inter vitulos marinos stantem refert : dum verò vigilat Proteum superat. Huc autem, ò puer, appulsi sumus : & insulæ quidem nomen ignoro : aurea verò à me saltem appellatur, ni temerè huiusmodi poëtæ appellationem excogitarunt, pulchràmque atque omnibus admirabilem. Condita quidem est, quanta paruas suscipiat regias, neque enim hic quispiam arabit, nec vites colet : fontibus verò scatet, quorum partim liquidos, ac frigidos : partim feruentes edit, est autem adeò fluida, vt & mari vndas immittat. Huic igitur vndæ feruentes edit. est autem adeo fluida, vt & mari vndas immittat. Huic igitur vndæ feruentes, & vt è lebete vibrati atque exilientes fontes suffunduntur, circum quos hæc sita est insula. fontium autem editio- nis miraculum vtrum solo impu- tandum, an mari adscribendum sit, hic Proteus iudicabit : venit enim vt super hac re suam proferat sen- tentiam. Ceterùm quæ insulæ pars

A ὕπνον ἔρρωται, καὶ καθύδρι σμικρά-
 ταῦτά τοι καὶ ἄπομοιοῖ τῶν ὀφθαλ-
 μοῖς κινεῖναις. Ἰππῶν οὖν Ἰππὶ δαῖτα ἀ-
 ποπλάσιν, ὁ μὲν οἰκουρεῖ πρὸ πλῆ-
 τρῶν, αἰδὶ ἠέκοισιν εἰς ἐσπέραν, ἀπάγ-
 σαι δεκάτῳ αὐτῶν τῶν τεθραμμένων.
 καὶ καθύδρισι δὲ πρὸ αὐτῶν οὐ κα-
 θύδριον, οὐδὲ ἀνὴρ ἠήθηθεντα ὕπνου ποτὲ,
 εἰ μὴ αὐτὰ βέλην. εἰ δὲ δόλῃ πρὸ-
 σιόντος ἀδοῖτο, ὁ μὲν ἀναβοᾷ τὸν τῆ,
 καὶ ὄξυ. αἰδὶ δὲ σιωδήματος * δρῶν-
 σαι, φλόγισιν, ἀνέχουσαι τὸν μηδω-
 νόν, εἰ πετόμῳ ἀπέποι ποτὲ. ἀλλ' ἐν-
 ταῦθα ἔσηκε, καὶ τὰς ἀθήνας θειοεῖ.
 ἔστι δὲ αὐτῶν, καὶ μὲν, ἐν μέσῃς ἐσάναι
 τῆς ὄρνισιν, ὁ Γερφτεῖς, ὁ ἐν τῆς Φώ-
 κας. καὶ δὲ μὴ καθύδρι, ὅτι τῆ Γερφ-
 τέα. ἐν ταῦτα ἴ, ὡ παῖ, καὶ καθάρμισαι
 ἡμῖν. καὶ ὅ, π μὲν ὄνομα τῆ νήσου, ἐκ οἰ-
 δα. χροσὴ δὲ δὴ πρὸς γε ἐμοδ' ὄνομα-
 ζοῖτο, εἰ μὴ μάτῳ (C) ποιητῶν τ' τοιαῦ-
 δε ἐπωνυμίαν ἔξδρῆκασιν, πλὴν καλὴν
 τε, καὶ θαυμασίαν πᾶσιν. ὡκισαι μὲν
 δὴ, ὀπόση βασιλεία μικρὰ δέξασθ. οὐ
 γὰρ δὴ δρῶσθ γε ἐν ταῦτα πρ, ἔδδ' ἀμ-
 πελουργήσθ. πρὸς δὲ αὐτῆ πηγῶν. ὡν
 τὰς μὲν, ἀκραιφνεῖς τ', καὶ ψυχρὰς
 ἐκ δίδωσι τὰς δὲ, ἐκ πυρρῶσασα. ἔστι δὲ
 οὕτω π δῖροι, ὡς καὶ τῆ θαλάτῃ Ἰππ-
 πλημμυρεῖν. τὸ τοι ῥέδιον τῆσθ, πηγαὶ
 ὑποκυματίζοισι ζέουσαι, καὶ οἱ ἐκ
 λέβητος ἀναπαλλόμεναί τ', καὶ ἀναπι-
 δῶσαι. πρὸς αὖ βέβληται ἠδὲ ἡ νήσος.
 καὶ μὲν οὖν θαῦμα τῆσθ πηγῶν ἐκ-
 ὄσεως, εἰ τε τ' γῆσθ πρὸς ἠκε νομίζῃν,
 εἰ τε τῆ θαλάτῃ οἰκειοῦν, δικασθ' ὄδδ

σχ. σιωα-
 θροίσμα 66

ὁ Γερφτεῖς ἠέκει γὰρ δὴ δεμισθῶσων τούτω. τὰ δὲ πεπολισμένα τῆς νήσου,

σκοπῶ μιν. ὠκίσται γὰρ δὴ ἐν αὐτῇ, πό-
 λεως καλῆς ἔκ, καὶ λαμπροῦς εἶδωλον,
 ὅσον οἰκία. Ἐ βασιλικὸν εἶσω ζέφειαι
 παιδίον. ἀδυρμα ἢ αὐτῶ, πόλις. θεάρα
 γὰρ ὅστιν, ὅποσα αὐτὸν τε δέξαται, καὶ
 ἄνδρ' συμπαίτας τούτω ἰππάδας. ἰπ-
 πόδρομος τε δ' ἔξω κοδομηταί τις, ἀπο-
 χεῶν τοῖς μνηστῆσι κωιδίοις πεδρα-
 μείν αὐτὸν ἰπποῖς γὰρ δὴ ὁ παῖς αὐτὰ
 ποιεῖται, καὶ σιωέχεται σφῆς ἐς ζυγόν τε
 Ἐ ἀρμα, λυιοχῆσον δὴ ἕσθ' οὐτω γὰρ
 πιθήκων, οἷς τὸ παιδίον θεράποντας ἡ-
 γαῖται. λαγῶδες ἢ οὐποσί, χθές οἶμαι
 εἰσωνισμῆος, ξυπέχεται μὲν ἰμαίνπ
 φοινικῶν, καὶ δάπερ κύνων. δεδέσθ' ἢ ἐκ
 ἀξιοῖ. καὶ διολιθῆσαι ἄνδρ' δεσμοῖς ἐ-
 θέλθ', πρὸ βίων τοῖς περὶ αὐτοῖς τῶν πο-
 δῶν. ψηλακός τε, καὶ κίττα ἐν οἰκίσκῳ
 πλεκτῶ, σφριώων δίκλιω ἐν τῇ νήσῳ
 ἀδουσίαν. ἀδῆ ἢ ἡ μὲν, ὅποσα οἶδεν ὁ ἢ,
 ὅποσα μανθάνθ'.

ΚΥΚΛΩΨ.

Οἱ θερίζοντες τὰ λήια, Ἐ τρυγῶντες
 τὰ ἀμπέλοις, οὐτε ἦροα, ὡ παῖ, λαῦ-
 τα. οὐτε ἐφύτλισαν, ἀλλ' αὐτόματα ἢ
 γῆ σφίσι ἀναπέμπει ταῦτα. εἰσὶ γὰρ
 δὴ Κύκλωπες, οἷς καὶ οἶδα ἐξ ὅπου πλεῖ-
 γλῶ οἱ ποιηταὶ βέλοντ' αὐτοφυσῶν ἢ,
 ὡν φέρθ'. πεποιήτ' ἢ αὐτῶν καὶ ποιμέ-
 νας, τὰ περὶ αὐτὰ βόσκουσα, ὡν τὸ γά-
 λα, ποτὸν τ' ἠγρωῦται, Ἐ ὄψον. οἶδ' ἔστ'
 ἀγροῦν γνώσκοισιν, ἔτε βελβθήριον,
 οὐτ' οἶκον ἀλλὰ τὰ ρήγματα ἐσοικισά-
 μνοι τ' ὄροι, ἄνδρ' μὲν ἄλλοις, ἔα. Πολ-
 λύφημος ἢ ὁ τ' Προσδῶνος, ἀγριώτα-
 τος αὐτῶν οἰκεῖ ἐνταῦθα, μίαν μὲν ὑ-
 πέρτεινων ὄφρω τῆς ὄφθαλμοῦ σῆος

A condita sit contemplemur: pulchræ
 enim ac præclaræ ciuitatis effigies
 vnus domus amplitudine condita
 est, & regius intus puer educatur. Lu-
 fui autem ipsi est ciuitas: nam thea-
 tra, quanta ipsum & collutores
 hippadas capiant, condita: hippo-
 dromus etiam quidam structus est;
 qui catulorum Melitensium cur-
 sui satis sit. His enim equorum vi-
 ce vitur, ipsosque & ad iugum,
 & ad currum continet, moderatu-
 rus hunc sub hisce fimiis, quas mi-
 nistros puer arbitratur. Hic autem
 lepus heri (puto) introductus pur-
 pureo quidem vt canis, contine-
 tur loro: verum quod vincetus sit,
 indignatur, & anterioribus fretus
 pedibus vincula euadere conatur.
 Psittacus præterea, & pica, in con-
 texta domuncula Sirenum more in
 insula canunt. & hæc quidem quæ-
 cunque nouit, cantat: hic verò quæ-
 cunque percipit.

CYCLOPS.

Qui fegetes metuunt, quique
 vindemiant: non hæc, ô puer, a-
 rarunt, nec plantarunt: sed spon-
 te nulloque cultu hæc ipsis tellus
 edit. Sunt enim Cyclopes, qui-
 bus, nescio qua causa poetæ ter-
 ram volunt, quæcunque gignat,
 sponte producere. Eos quoque pe-
 cudes pascens pastores reddidit,
 quarum lacte pro potu atque ob-
 sonio vtuntur. Hi autem non fo-
 rum, non curiam, non domum
 norunt: Sed montium cauernas si-
 bi domos faciunt, sed alios omit-
 te: Polyphemus Neptuni filius ip-
 sorum ferocissimus hîc habitat, v-
 num quidem super vnico tendens
 oculo supercilium: lato verò la-
 brum

brum ascendens naso, & haud se-
cus ac leones truculentissimi, hu-
mano vescens corpore: at nunc ne
vorax ac tristis videatur: ab huius-
modi abstinet cibo. Galathea nam-
que ad hoc pelagus ludentis amo-
re captus est, de monte ipsam con-
templans. & ipsa quidem fistula ad-
huc sub ala quiescit. Est autem ip-
si pastoralis cantus: quod scilicet
candida sit, ac contumax, & la-
brusca suauior: quodque hinnulos
Galathea, atque vrsos alat. Hæc a-
lat. Hæc autem sub ilice canit, cum
neque vbi oues sibi pascantur: ne-
que quot sint, neque vbi tellus sit
aspiciat: quoniam montanus, at-
que acer pictus est. Rectam qui-
dem ac densam pinus more qua-
tiens iubam, ex voraci mento fer-
ratos exerens dentes, pectusque ac
ventrem, & quod ad vnguem ten-
dit, penitus hirsutus. & placidum
quidem spectat (vt ait) quia amat:
sed ferum adhuc ac toruum intue-
tur, vt necessitate victæ feræ. Ipsa
verò in molli ludit æquore: iun-
ctorum idemque sentientium del-
phinorum quadrigas cogens. Triton-
is autem filia Galathea ancillæ
regunt ipsos: si quid superbè ac
contra habenas egerint, cohiben-
tes. Ceterum ipsa purpuream ve-
stem supra caput ad Zephyrum tol-
lit, vt & sibi vmbraculum, & cur-
rui velum sit: ex quo splendor qui-
dam ad frontem ac caput tendit,
nondum genæ colore suauior. Ip-
sius autem comæ Zephyro mini-
mè diffusæ: madidæ enim sunt, &
quàm vt à vento agitari queant,
grauiores. Atqui dexter iacet cu-
bicus, brachium inclinans, digitos-
que ad mollem firmans humerum,

Φύρω. διάβροχοι γὰρ δὴ εἰσὶ, καὶ κρείττους τῶ ἀνέμου. ἔ μιν καὶ ἀγκῶν δεξιὸς ἔ-
κείλαι. λευκὸν διακλίνων πῆχυν. ἔ ἀναπαύων τοὺς δακτύλους πρὸς ἀπαλὰ τῶ

A ὄντος, πλατεία δὲ τῆ ῥινὶ Ἰππεαίνων τῆ
χείλους, ἔ σιτοῦ μῦθος ἔδῃ ἀνδρόποις,
ὡσπερ τῶν λεόντων οἱ ὠμοί. νινὼ δὲ ἀ-
πέχεται ἔ τοῖσ του στήσ, ὡς μὴ βορός,
μηδὲ ἀπὸ δὲ Φαίνοισ. ἔρεθ γὰρ τῆς Γα-
λαθείας παύξσης ἐς τὴ πῆ πέλαγος,
ἀφισορῶν αὐτῶν ἔδῃ ὄροις. καὶ ἡ μὲν
σὺραγξ, ἐπὶ τῶ μάλης, καὶ ἀφῆμει.
ἔστ δὲ αὐτῶ ποιμνικὸν ἄσμα, ὡς λευ-
κήτε εἶη, καὶ γαῦρος, ἔ ἡδίων ὀμφακος.
B καὶ ὡς νεβροὺς τῆ Γαλαθεία σκυμνὸν, καὶ
δῆκτους. ἀδῆ δὲ ἔ τῶ πρὶν ὠ ταῦτα. ἔδῃ
ὄπου αὐτῶ τὰ πρὸ βατα νέμει εἰδῶς,
οὐδὲ ὄποσα ὄσιν, οὐδὲ ὄπου ἡ γῆ ὄπ ὄ-
ρῆος τε, καὶ δῆνός γέγραπται. χαίτῶ
μῦ ἀνασειῶν ὄρθῶ, καὶ ἀμφιλαφῆ,
πίπος δίκῶ. καρχαροὺς δὲ ὑποφαί-
νων ὄδόντας, καὶ βορόδ ἔ γλυεῖς. σέρνον
τε, καὶ γαστέρα, ἔ τὸ εἰς ὄνου χαίτην. λα-
C σιος πάντα. καὶ βλέπει μῦ ἡμερὸν Φη-
σιν, ἔπῃ ἔρεθ ἀγελιον δὲ ὄρεθ. καὶ ὑπο-
καθῆ μῦρον ἐπὶ, καὶ ἀπῆ τῶν θηρείων ἰα
ἀνάγκης ἡπῶ μῦρα. ἡ δὲ, ἐν ἀπαλῆ τῆ
θαλάσῃ παύξ, τέτρωρ δὲ δελφίνων
ξυνάγῃσα ὄμοζυγῶτων τε, ἔ ταυτὸν
πνεόντων. ἔδῃ δὲ οἱ δὲ αὐτῶ ἀγοισι
Τεῖπωνος, ἀ δῆμωαί τῆς Γαλαθείας,
ἔπῃ σομίξσαι σφῆς, εἰ πᾶ γέρω χόν τῆ,
καὶ ἔδῃ τῶ λυῖαι πρὸ ἄπῃσιν. ἡ δὲ
D ὑπῆ κεφαλῆς, ἀλιπόρφυρον μῦ λῆ-
διον ἐς τὸν Ζέφυρον ἀίρῃ, σικαὶ ἐαυτῆ
εἶη, καὶ ἰστον τῶ ἀρμαλι. ἀφῃ οὐ καὶ αὐ-
γῆς ἔπῃ τὸ μέτωπον, καὶ τῆ κεφαλῆν
ἡκει, οὐ πῶ ἡδίων ἔ τῆς παρῆας ἀνδοῖς.
αὶ κόμα δὲ αὐτῆς, καὶ ἀνεῖλαι τῶ Ζε-
φύρω. διάβροχοι γὰρ δὴ εἰσὶ, καὶ κρείττους τῶ ἀνέμου. ἔ μιν καὶ ἀγκῶν δεξιὸς ἔ-
κείλαι. λευκὸν διακλίνων πῆχυν. ἔ ἀναπαύων τοὺς δακτύλους πρὸς ἀπαλὰ τῶ

ώμων. & ώλενάι υποκυμάνοισι, και
μαζος υπανίσταλαι. & ουδε τιω επιξ-
νίδα εκλείπει η ώρα. ο ταρσος δ, και η
συναπολήξουσα αυτω χαρις, εφ' αλης,
ω παϊ, γέγραπται, & επηφανείης θα-
λάτης, οί κυβερνών τ' αρμα. θαυμα-
οι οφθαλμοί βλέποισι γ' υπ' ορεόν
τι, & συναπών τω μήκει & πελάγους.

ΦΟΡΒΑΣ, Η ΦΛΕΓΥΑΙ.

Ο μὲν ποταμός, ω παϊ, Κηφισός,
Βοιωτός τ', και ου τῶν ἀμούσων. σκη-
νοδοσι δ' επ' αυτω, Φλεγύαι βαρβαροι,
πόλες ουπω οντες. οί δ, πυκιδόντες, τον
τε οίμαι Απολλωνα ορας, οδ' αυ Φορ-
βας οστιν, ον εσήσαντο οι Φλεγύαι βα-
σιλέα, επη μέγας παρα πάντας οδ' ε,
και ωμότατος τ' εθνοισ. πυκιδός δ Α-
πόλλων προς αυτον, υπ' τ' παρόδων.
τιω γ' διδυ Φωκέων τε, και Δηφών
οδον καταχών, ουτε θυς Γυδοι ουδεις
επι, ουτε παϊνας απαγα τω θεω. ρη-
σμοί τε, και λογία, κ' ομφαί τριποδος,
εκλέλεπται* πάντα. λησδός δ τῶν άλ-
λων Φλεγύων, δποταξας εαυτον. τιω
γ' δρυω, ω παϊ, Ιαυτιω, οίκον πεποίη-
ται, και τῶν αυτον φοιτῶσιν οι Φλε-
γύαι, δικασόμενοι δη που εν τοις βα-
σιλείοις τουτοις. τοις δε βαδίζοντας ες
τ' ιερον λαμβάνων, γέροντας μεν, και
παϊδας, ες τ' κοινον τῶν Φλεγύων πέμ-
πει, ληίζεσθ' τ', κ' δποιναν. τοις δ ερρω-
μυρεσέροις, αναποδύε). κ' τοις μεν, κα-
ταπαλαίς τοις δ, υπ' βεχ' τοις δ, παλ
κραπίω αιρεί, και υπ' βολαίς δισκων.
κεφαλας τε δποκόπιων, αναπιδ της
δρυος, και υπ' τουτω ζῆ τῶ λυδρω.

κ. τω π.

A & vlnæ vndis alluuntur, & mam-
ma extat. & ne foemen quidem
sua caret pulchritudine. Planta au-
tem pedis, & quæ cum ipsa definit
venus in mari picta est: itaque at-
tingit æquor, vt si currum regeret.
Admiratione digni oculi, vt pote
qui intuendo vltra prospectum ten-
dant, & cum pelagi longitudine
abeant.

PHORBAS VEL PHLEGYÆ.

B Amnis quidem, ô puer, Cephis-
sus, Bœotius, & à Musis minimè
alienus: Phlegyæ autem Barbari
iuxta ipsum domunculas ad tem-
pus structas habitant, cum ciuita-
tes nondum existerent: è pugnan-
tibus autem hunc quidem Apollin-
em (vt puto) vides: hic contra
Phorbas est, quem Phlegyæ regem
crearunt. Quandoquidè is magnus
C præter omnes, ac gentis sæuissimus.
Sed cum ipso Apollo transitus causa
pugnat: ipso enim viam, quæ ad
Phocenses, ac Delphos ducit ob-
sidente: nec Pythone quispiam
amplius sacra facit: nec præanas A-
pollini canit: omniâque vaticinia,
oracula, tripodisque sortes dereli-
ctæ sunt. A ceteris autem Phlegyis
seiunctus latrocinia exercet. Hanc
enim, ô puer, quercum sibi do-
mum fecit: & ad eum in hisce re-
giis iudicandi Phlegyæ proficiscun-
tur. Adeuntes autem in sacellum
excipiens, senes quidem ac pueros
ad Phlegyarum rempublicam diri-
piendos ac redimendos mittit, cum
validiorib. verò pugnat. & hos qui-
dem lueta, hos verò cursu, illos
pancratio aut disci iactu superat,
abscissâque capita è quercu suspen-
dit: & sub hoc vitam degit cruore.

hæc verò labefacta ramis suspen-
 sa sunt : & hæc quidem arida cer-
 nis, hæc vero recentia ; at hæc ad
 caluas deuenère : hiant enim atque
 vlulare videntur vento in ea inspi-
 rante. Apollo autem adolescentu-
 lo pugili adsimulatus, ad ipsum hu-
 iusmodi victoriis elatum accedit.
 & Deus quidem, ô puer, comatus
 pictus est, crinésque contractus,
 vt expeditiore pugnet capite. Ra-
 dij autem à fronte vibrantur, &
 risum iræ admistum emittit gena :
 oculorúmque euidentes iactus vnà
 cum manibus agitantur. hæc autem
 lora obligarunt : suauiores circa ip-
 sas essent coronæ : sed iam ipsum
 pugilatu superauit : dexteræ enim
 iniectio efficacem adhuc ostendit
 manum, nec habitum, quo vice-
 rat, soluentem. Iam autem Phle-
 gyas iacet, & quantum terræ oc-
 cupet, poëta dicet : ad tempus au-
 tem sibi processit vulnus, sanguís-
 que haud secus atque è fonte ma-
 nat. Crudelis autem ac specie tru-
 culentus pictus est, vt qui hospi-
 tes epularetur potius, quàm inter-
 ficeret. Qui autem celitus descen-
 dit ignis, fulmen in quercum de-
 fertur : arborem itaque combustu-
 rum, vt eius tamen memoriam
 non penitus debeat. Locus enim in
 quo hæc : adhuc, ô puer, quercus
 capita nuncupatur.

ATLAS.

Cum Atlante quoque, Eury-
 stheo minimè iubente, certauit Her-
 cules, vt cœlum ipso facilius laturus.
 Eum namque incuruatum, at-
 que oppressum, genuúmque alte-
 ri innixum, ac vix consistentem
 cernebat. Se vero & posse cœlum

A αἰδὲ ἀπὲρ πτωτῶν πτόρων, μωδῶσαι.
 ἢ τὰς ἰδὴ αὐοὺς ὀράς τὰς ἴ, προσφά-
 τοις αἰ δὲ, εἰς κρανία πρήκοισι. σεσήρα
 σι ἴ, ἢ ὀλολύζαν εὐόικασιν, εἰς πνέοντος
 αὐτὰς ἔ ανέμκ. Φρονεῖν ἴ αὐτῶ τῆς
 Ολυμπιάσι ταύταις, ἢ κεί ὁ Απόλλων,
 εἰκάσας εἰαυτὸν μείρακίω πύκτι. ἢ τὸ
 μὲν ἔ θεοῦ εἶδος, ἀκείρεκόμης, ὦ πῶ,
 γέγραπται. ἢ τὰς χαίτας ἀνφληφῶς,
 ἴνα βύζωνῶ τῆ κεφαλῆ πικιδῶν. ἀκπ-
 νες ἴ ἀπανίσαν ἴ τῶν ἔ μετώπου. ἔ
 μείδιαμα θυμῶ ζυγκεκραμῶ, ἢ
 τῶν δὲ πέμπει βολαί τε, ὀφθαλμῶ
 βύσκοποι, ἢ ζυνεξάιρασαι τῆς χερσίν.
 αἰ ἴ, ἐν ἡφαντῶ τῶν ἰμαίντας. ἢ δίοις ἔ
 σέφρωσι τῶν αὐτῆς ἴσαν πεπύκιδῶ-
 ται ἴ αὐτὸν ἴδη. τὸ ἴδὲ ἐμβεβληκὸς ἴ
 δεξιάς, ἐν ἴδὲ ἐπὶ δηλοῖ πῶ χεῖρα, ἔ
 οὐπω κατὰλύρα τὸ γῆμα, ὦ ἴρηκεν.
 ὁ Φλεγύας ἴ, κείται ἴδη. ἢ ὀπόσον μὲν
 ἐπέχῃ τῆ γῆς, ποιητῆς ἐρεῖ. κελώρηκε δὲ
 εἰς κρόταφον αὐτῶ τὸ βούμα. ἔ τὸ αἰ-
 μα ὡς πῶ ἐκ πηγῆς ἐκδίδῶ. γέγραπται
 ἴ ὦμος, ἢ σωδῆς τὸ εἶδος, οἶος σπαῖ-
 δαι μάλλον τῶν ξένους, ἢ κτείναν. τὸ ἴ
 ἔξ οὐρανῶ πῦρ, σκηπτός ἴπῃ πῶ δρυῶ
 φέρεται, συμφλέξων τὸ δένδρῶ, οὐ
 μὴν ἔξαιρήσων γε ἴ ἐπὶ αὐτῶ μνήμην.
 τὸ ἴδὲ χεῖρῶ, ἐν ὦ ταῦτα, δρυός, ὦ

D πῶ, κεφαλαί ἐπ. ΑΤΛΑΣ.

Καὶ Ἀτλαντὶ ὁ Ηρακλῆς, ἔδὲ τῶν
 εἰξάντος Εὐρυδέως, ἢ εἰσεν, ὡς τὸ οὐ-
 ρανὸν οἶσων μάλλον, ἢ ὁ Ἀτλας. τὸ μὲν
 γὼ συγκεκυφῶτα εἶρα, ἢ πεπεσμέ-
 νον, ἢ κείμνον ἐς γόνυ ἔττον, ἔ μικρὰ
 κατὰ λῆπόμῶ αὐτῶ τῆ εἰσάναι. αὐτὸς
 δὲ αἰ καὶ μετωεῖσαι τὸν οὐρανὸν,

κῆ σῆσαι, ἀναδέμενος εἰς μακρὸν ἔχρος
 νῆ. γὰρ μὲν δὴ φιλόπμον τῆς, οὐδαμοῦ
 ἐμφαίνε. φησὶ ὅ, σιβαλγῆν τῆ τῶ Α-
 τλαντι, ἐφ' οἷς μοχθεῖ, ἔ μεταχειρῆν αὐ-
 τῆ ἀχθοῖς αὐτῶ. ὁδ' οὐτω π' ἀσμενος εἰ-
 ληπται ἔ Ηρακλέοις, ὡς ἐκείθεν αὐτῆ
 πλιῶαι ταῦτα. γέγραπται ὅ μὲν, ἀ-
 πειρηκῶς, ὡς τῶ ὑδρῶπι συμβαλέεσθ, ὁ-
 πόσος δὲ ἀπ' αὐτῆ σαζοῖ, βραχίονός τῆ
 ξυεῖναι βέμοντος. ὁ ὅ, ἐρετῆς ἀθλου.
 δηλοῖ ὅ τῆ ἢ τε ὀρμητῆ πωρῶπου, κῆ
 τὸ ῥόπαλον καταβεβλημένον, ἔ αἱ χεῖ-
 ρες, ἀπαίτῆσαι τὸν ἀθλον. σκιας ὅ, τας
 μὲν τῆ Ηρακλέοις, οὐπω δαυμάζειν
 ἀξιον, εἰ ἐρῶνται τὸν ἀθλον. τὰ γὰρ τῆ
 κειμένων γῆματα, καὶ οἱ ὀρδοῖ, μάλα
 δύσκιον. κῆ τὸ ἀκριβοῦν ταῦτα, ἔπω ἑ-
 φόν. αἱ ὅ τῆ Ατλαντος σκιαί, ἑφίας
 πωρῶσω. οὐτωσὶ γὰρ σιωνικόπος, συμ-
 πίπλοισί τ' ἀλλήλαις, ἔ οὐδὲν τ' ἐκκει-
 μένων ἑπιδολοσιν, ἀλλὰ φῶς ἐργά-
 ζοῖται, πῶρὰ τὰ κοῖλά τ' κῆ εἰσέχοντα
 πῶ γαστέρα, κῆ πωρνευθικόπος ἔ Α-
 τλαντος, ὀρῶν τ' ὑ πῶρ χῆ, κῆ ἀδ. μαῖνον-
 τος, ξυεῖναι. τὰ τ' ἐν τῶ ἔρανῶ, ὄν φέ-
 ρε, γέγραπται μὲν ἐν αἰθέρι, ὁποῖος πρὶ
 αὐτὰς ἔσηκεν. ἐστὶ ὅ ξυεῖναι ταῦρα τῆ,
 ὅς δὴ ἐν οὐρανῶ ταῦρος, δ' ἔκτων τῆ, ὁ-
 ποῖαι ἐκεῖ ὀρῶνται, κῆ πνθυμάτων. γέ-
 γραπται γὰρ, τὰ μὲν, ξυὸ ἀλλήλοισ. τὰ
 δὲ, ἔξ ἀλλήλων. καὶ τοῖς μὲν, φιλία
 πωρῶς ἀλληλα. τὰ ὅ, σῶζῆν ἔοικε τὸ ἐν
 τῶ οὐρανῶ νέικος. νῦν μὲν οὐ, ἀνα-
 δήσας ταῦτα Ηράκλες. μετ' ἔ πολὺ ὅ,
 ξυμβιώσας αὐτοῖς ἐν τῶ οὐρανῶ πῶ-
 νων, κῆ πωρβάλλων τὸ τ' Ηβης εἶδος.
 ἀξῆ γὰρ πῶ νεωτάπῶ, ἔ πρεσβυτάπῶ τῆ
 πῶ δαῶν. δὲ αὐτῶ γὰρ κακῆνοι νέοι.

A tollere, impositumque sibi diu sus-
 tinere animaduvertebat. Hanc tam-
 en ambitionem nusquam indicat:
 sed Atlantis se laborem dolere, par-
 temque oneris posse subire ostendit.
 Ipse vero adeo libenter Herculis pol-
 licitationem admisit, ut hæc cum sus-
 tinere deprecetur. Pictus autem est
 hic quidem defatigatus, ac deficiens,
 ut & ex manante sudore colligere,
 & ex trementi brachio percipere licet.
 Hic vero certamen diligit. Hoc autem & oris appetitus,
 & deposita clava, & certamen exigentes
 manus indicant. Ceterum Herculis quidem
 umbræ nulla admiratione dignæ, si ad
 certamen inualescunt. Iacentium enim
 atque erectorum habitus facile inumbran-
 tur: & hæc adamussum effingere, nullam
 præfert sapientiam. Atlantis vero umbræ
 supra sapientiam. Sic enim confidentis,
 & inuicem concidunt, & extantium nihil
 confundunt, sed lumen præter eoncaua
 ventremque excipientia efficiunt, & pronu-
 entem Atlantem videre contingit, atque
 anhelantem sentire. Quæ vero ad cælum,
 quod ipse fert pertinent, pictum quidem
 est quale circa ipsas steterit umbras.
 Taurum autem qui in cælo est, vrsisque
 quales cernuntur cognoscere licet, necnon
 & ventos: picti sunt enim hi quidem
 inter se propinqui, hi vero seiuncti, &
 his quidem mutua amicitia: hi vero
 quam in cælo habent, contentionem ser-
 vare videntur. Itaque, ô Hercules,
 nunc quidem hæc humeris impones.
 Haud multo vero post in cælo bibens,
 Hebesque formam amplectens cum ipsis
 deges. Deorum enim natu minimam ac
 maximam duces: nam per illam & ipsi
 iuuenes.

ANTÆVS.

Puluis qualis in luctis illis, ad olei fontem, & duorum athletarum alter quidem colligans aurem: alter verò leonis pelle humerum soluens; collésque idonei & columnæ, & caux litteræ: Libya hæc, & Antæus, quem terra edidit, vt hospites violenta (puto) læderet palæstra. certanti hæc, & quos circa palæstram (vt vides) occidit, sepelienti. Herculem, qui aurea hæc mala iam cœpit: quique aduersus Hesperides decantatus est, pictura adducit, non quòd illas vicerit, sed draconem, admirationi est Hercules. & ne flexo quidem (vt aiunt) genu, in ipsa itineris anhelatione sese exuit, atque ad luctam parat oculos in cogitationem quandam, ac veluti luctæ meditationem tendens, iræque habenas adhibuit: ne ipsum à cogitatione abstrahat. Sed Antæus contemnens elatus est, vt pote qui aduersus Herculem, miserorum filij, & huiusmodi aliquid suipsum contumelia corroborans dicere videatur: quòd si lucta Herculi curæ fuisset, haud secus ac pictus est, natus esset. Nam fortis, & vt arte refertus pictus est, ob pulchram corporis concinnitatem. Est & ingens, & specie supra hominem. Inest ipsi & sanguinis flos, & venæ tumidæ, vt pote quas quædam subierit ira. Antæum autem, ô puer, (vt puto) formidas, feram enim refert, latitudinémque proceritati fere parem præsert. & ceruix humeris adnexa, quorum magna pars ad ceruicem tendit. Circumactum ac veluti torno confectum æquè atque humeri: est & brachium, re-

πολύ ἔπι τὸν αὐχένα ἦκει. περικταί ἢ ὁ βραχίων, ἔσα καὶ ὠμοὶ σέρνα;

ΑΝΤΑΙΟΣ.

Κόνις οἷα ἐν πάλαις ἐκείναις, ἔπι πηγῇ ἐλαίης, καὶ δυοῖν ἀθλητῶν, ὁ μὲν, ξυδάων τὸ οἶον, ὁ δὲ, δοτολύων λεοντῆς τὸ ὠμον, κολωνοὶ τὸ ἔπι τῆσδε, καὶ σῆλαι, καὶ κοῖλα γράμματα. Λιβύη ταῦτα, ἔστιν Ἀνταῖος, ὃν γῆ δώηκε σίνεαδς ἔδωξεν, ληστρῆσιν οἶμα παλῆ. ἀθλουῦν τὴν αὐτὰ ταῦτα, καὶ θάπτοντι, οἷς ἀπώλλυε πρὸς αὐτὸν ὡς ὄρας πρὸς παλαίστραν, ἀγὰ τὸν Ηρακλέα ἢ γραφῆ, χρυσῆ ταῦτα τὰ μῆλα ἠδὲ ἠρηκότα, ἔστι τὸ Ἐσπερίδων ἀδόμενον. ἐπὶ ἐκείνας ἐλεῖν, θαῦμα ἔστιν Ἡρακλέοις, ἀλλ' ὁ δράκων. ἔστι οὐδὲ γόνυ φασὶ κάμψας, δοτοδύεται πρὸς τὸν Ἀνταῖον ἐν τῷ τὸ ὀδοιπορίας ἀδόμενον, τείνων ἔδωξεν ὀφθαλμοῖς εἰς νοῦν πνα, καὶ οἷον διασκεψῆν τὴν πέλησ. ἐμβέβληκε τὸ λυῖαν τῷ θυμῷ, μὴ ἐκφέρην αὐτὸν ἔστι λογισμῶν ὑπὲρ φρονῶν τὸ Ἀνταῖος, ἐπῆρται. δυσηνῶν δὲ τε παῖδες, τοῖσδε τὸν τι πρὸς τὸν Ηρακλέα εἰσὶ καὶ λέγαν, καὶ ῥωννῆσιν αὐτὴ τῆ ἕβρα. εἰ τὸ καὶ πάλης τῷ Ηρακλεῖ ἐμῆσιν, καὶ ἀλλως ἐπέφυκει, ἢ ὡς γέγραπται. γέγραπται ἢ ἰσχυρὸς, οἷος, ἔστι τὸ πέλης ἐμπλεως, δι' ἀαρμοσίαν τὸ σώματος. εἰσὶ δ' αὖ ἔστι πελώριος, καὶ τὸ εἶδος ἐν ὑπὲρβολῇ αἰθεροῦ. ἐστὶν αὐτὰ καὶ αἰθρῶσ αἵματος. καὶ αἱ φλέβες, οἷον ἐν ὠδίνι, θυμοῦ πνος ὑποδεδυκότος αὐταῖς ἐπὶ τὸν ἢ Ἀνταῖον, ὡς παῖ, δέδται οἶμα, θηεῖω γὰρ πνι εἰσιν. ὀλίγων δοτοδίων, ἴσος ἐστὶ τῷ μήκει, ἔστι τὸ ἄρος. καὶ ὁ αὐχὼ ἐπέβηται τοῖς ὠμοῖς, ὡς τὸ

καὶ γαστήρ, ταυτὶ τὰ σφηρήλατα, καὶ τὸ
 μὴ ὀρθὸν τῆ κνήμης, ἀλλὰ δὴ ὑβέρων,
 ἰσχυρὸν μὲν τὸν Ανταῖον οἶδε, ξυδεδέ-
 μνῶν μὴν, καὶ ἐκ εἰσω τέχνης. ἐπὶ καὶ μέ-
 λας Ανταῖος, κεχωρηκότες αὐτῶ τῆς ἡ-
 λίας ἐς βαφίω. ταυτὶ μὲν ἀμφοῖν τὰ
 ἐς πλεῖν πάλιν. ὁρᾷς ὅτι αὐτῶν ἔπα-
 λαίοντες, μάλλον ὅτι πεπαλαικότες, καὶ
 τὸν Ηρακλέα σὺ τῶ κρατεῖν. κατὰ πα-
 λαίῃ ὅτι αὐτὸν ἀνω τῆς γῆς, ὅτι ἡ γῆ τῶ
 Ανταῖω συνεπάλασε, κυρτουμένη, καὶ
 μετοκλίσει αὐτὸν, ὅτε ἐκινεῖτο. ἄπο-
 ρθὸν οὖν ὁ Ηρακλῆς ὁ, πρὸς τὴν
 γῆ, σωεῖληφε τὸν Ανταῖον μέσον, δὴ
 κενεῶνος, ἐνταυτῇ πλῆθρα. καὶ κατὰ τὴν
 ῥῶ ὀρθῶς ἀναδέμνος, ἐπὶ τὴν καὶ τῶ
 χεῖρε ξυμβαλὼν, λαγαρᾷ τῆ, καὶ ἀσθμαίνε-
 σι τῆ γαστρί ὑποχῶν τῆ πῆχυν, κίθλι-
 βὸ τὸ πνύμα, καὶ ἄποσφάτις τὸν Αν-
 ταῖον ὁξείαις ταῖς πλῆθρα, ἵππερα-
 φήσας εἰς τὸ ἡ ῥῶ. ὁρᾷς δὲ που, τὸ μὲν,
 οἰμῶζοντα, καὶ βλέποντα ἐς πλεῖν γλεῦ,
 οὐδὲν αὐτῶ ἐσφοδσαν. τὸν δὲ Ηρα-
 κλέα, ἰσχυρόντα, καὶ μειδιῶντα τῶ ἔργω.
 πλεῖν κορυφίω τῆ ὄροις, μὴ ἀργῶς ἴδην,
 ἀλλ' ἐκεί ἐπὶ αὐτῆς, θεοὺς ὑπονόσ τῶ
 πην ἔχον τῆ ἀγῶνος. καὶ γὰρ τοὶ χρυσοῦ
 γέγραπται νέφος, ὑφ' ᾧ οἱ μακίλωδοσι. καὶ ὁ
 Ερμῆς οὐποσὶ, ῥῶ δὲ Ηρα-
 κλέα ἠκει σεφανώσων αὐτὸν, ἐπὶ αὐτῶ
 καλῶς ὑποκρίνεται πάλιν.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΝ ΠΥΓΜΑΙΟΙΣ.

Ἐν Λιβύῃ καθίδοντι τῶ Ηρακλεῖ,
 κατὰ τὸν Ανταῖον, ἵππεδεντο οἱ Πυγμαῖοι,
 πμωρεῖν τῶ Ανταῖω φάσκοντες. ἀδύ-
 φοὶ γὰρ εἶναι τῶ Ανταῖος γυμναῖοί πνες, καὶ
 ἀθληταὶ μὲν, οὐδὲ ἰσοπαλεῖς, γυμναῖοί
 δὲ, καὶ ἄλλως ἰσχυροί. ἔτι αἰόντων σὺ τῆς

A ctora, ac venter, hæc malleo ducta,
 & non recta tibia, sed illiberalis,
 fortem quidem Antæum norunt,
 colligatum tamen, atque artis igna-
 rum. Niger est etiam Antæus, ut
 pote à Sole infectus. Hæc quidem
 ambobus, quæ ad luctam spectant.
 Ipsos autem etiam luctantes intue-
 ris, quinimmo luctatos, Herculem-
 que in victoria: vincit autem eum
 è terra tollens, quoniam terra ip-
 sum elevans atque erigens cum mo-
 ueretur, adiuuabat. ambigens igitur
 Hercules, quoniam pacto ter-
 ra vteretur, medium Antæum su-
 pra ilia, vbi costæ, complectitur,
 & super femore rectè imponens:
 itémque manus connectens, anhe-
 lantique ac contracto ventri cubi-
 tum subiiciens, spiritum exprimit:
 acutisque costis ad hepar conuer-
 sis Antæum iugulat. Vides enim
 hunc quidem lugentem, ac terram
 quòd minimè succurrat inspicien-
 tem. Herculem veto potentem,
 atque opere subridentem. Montis
 verticem ne temerè suspicias: sed
 Deos inde certamen spectare arbi-
 treris. Aurea enim picta est nubes:
 sub qua (puto) habitant. & Mercu-
 rius hic ad Herculem propterea co-
 ronaturus accedit, quòd sibi in pa-
 lastra respondeat.

D HERCVLES INTER PYGMÆOS.

Herculem in Libya dormien-
 tem post Antæum superatum Py-
 gmaei inuadunt, Antæum vlcisci
 dicentes. Fratres enim esse Antæi
 nobiles quidam, non athletæ qui-
 dem, nec pares, verum terrigenæ,
 & alioqui fortes. Illis autem è terra

excuntibus, concitatur arena. Nam æquè ac formicæ terram habitant Pygmæi, forúmque reponunt. Non aliena autem, sed peculiaria, propriisque manibus culta depascuntur; nam & ferunt & metunt, Pygmæisque bigis præfunt. Securi autem in spicas uti dicuntur, quòd eas esse arbores arbitrentur. Sed, ò temeritatem, in Herculem hi, & dormientem se interfecturos assurrunt. At ne vigilantem quidem formidarent. Ipse verò in molli dormit arena, cùm in palæstra labor eum subierit. Totis autem viribus anhelitum trahit, somno affatim repletus. Ipse quoque somnus sumpta specie adstat: magni (puto) faciens quòd Herculem vicerit. latet & Antæus. Ceterùm ars Herculem quidem spirantem, ac tepidum: Antæum verò exanimum, atque aridum pingit, terræque ipsum relinquit. Pygmaeorum autem exercitus Herculem circumuallarunt: & vnà quidem hæc phalanx finistram petunt manum: hæc verò duæ cohortes in dexteram ut validiorem castra mouent, & sagittarij, ac funditorum turba pedes obsident, tibiarum magnitudinem admirantes: sed qui caput oppugnât, inter quos rex locatus est: cùm hæc corporis pars validissima videatur, ut in arcem machinas impellunt, ignem in comam, in oculos sarculum, fores ori, ac naribus admouent: ne Hercules cùm capite captus fuerit, spiret. Hæc quidem circa dormientem. Ecce autem ut erigitur, utq; in discrimine ridet, hostesq; vniuersos colligēs in leonis pellem congerit, & (ut putò) ad Eurystheū fert.

ὡς μὴ ἀναπνύσσει ὁ Ηρακλῆς, ἵππ' ἢ κεφαλῆ ἀλά. ταυπὶ μὲν πρὸς τὸν καθύδοντα. ἰδὸν δ' ἔ' ὡς ὀρδοῦσται, καὶ ὡς ἵππ' τὰ κινδυνώ γηᾶ. τοῖς δ' ἡ παλεμίοις πανσυδὶ συλλεξάμενος, ἐς πλὴν λεοντίω σὺπείλαι, ἔ' οἶμα ἰαὺ Εὐρυθεῖ Φέρφ.

A γῆς, ὑποκυμάνης ἢ ψάμμος. οἰκῶσι γὰρ οἱ Πυγμαῖοι πλὴν γλῶ, ὅσα μύρμηκες, καὶ ἀγορὰν ἀποπέδον. ἵππ' οἰκῶσι δ' ἢ ἐκ ἀλλότρια, ἀλλ' οἰκεία, καὶ αὐτοῦργα. καὶ γὰρ ἀσείροισι, καὶ θερείοισι, ἔ' Πυγμαῖω ζύγῃ ἐφέσασιν. λέγονται δ' ἔ' πελέκει χηῖσαδς ἵππ' τὸν ἀσαχμ, ἢ γούμμοι αὐτῶν δένδρα εἶναι. ἀλλὰ ἔ' θράσοις, ἐπὶ ἡρακλέα οὔτοι καὶ ἀποκτείναι φασὶ καθύδοντα. δείσαντες δ' αὐτὸν, οὐδ' ἐρηγοροῦσι. ὃ δ' ἐν ἀπαλῇ τῇ ψάμμῳ καθύδῃ, καμάτου αὐτὸν ὑποδεδυκότος ἐν τῇ πάλῃ. καὶ παντὶ τῶ σέρνω τὸ ἀδύμα ἐφέλκειαι, χανδὸν ἐμπιπλάμενος ἔ' ὑπνε. αὐτὸς δ' ὁ ὑπνος, ἐφέσηκεν αὐτῷ ἐν εἶδῃ, μέγα οἶμα ποιέμενος τὸ εἶδῃ ἵππ' ἰαὺ ἡρακλέους πλώματι. κείται δ' ὁ Ανταῖος. ἀλλ' ἢ τέχνη, τὸ μὲν Ηρακλίω ἐμπνευ χεράφῃ, καὶ θερμόν. ἔ' ἡ Ανταῖον, τεθνηκότα, καὶ αὐτὸν. ἔ' καταλείπει αὐτὸν τῇ γῇ. ἢ στραπὰ δ' οἱ Πυγμαῖοι, τὸν Ηρακλέα περιχρόντες, μία μὲν αὐτῇ φάλαγγξ, τὴν δεξιερὰν χεῖρα βάλλοισι. δύο δ' οὔτοι λόχοι στρατεύσασιν ἵππ' πλὴν δεξιαν, ὡς μάλλον ἐρρωμένην. ἔ' τῶ πόδε πολιορκῶσι τοξόται, ἔ' σφενδονητῶν ὄχλος, ἐμπληθίμοι δ' ἢ κνήμῳ, ὅση οἱ δ' τῇ κεφαλῇ πρὸς μαχόμενοι, τέτακται μὲν ἐν ταῦτα, ὁ βασιλεὺς, καρτρωτάτου αὐτοῖς πύτου δοκουῦτος. ἐπάροισι δ' καὶ οἱ ἀκροπόλε μηχαναί, πῦρ ἵππ' τὸ κόμεν, ἵππ' ἔ' οφθαλμοῖς, δίνελλαν. δύραμνές ἵππ' τὸ σῶμα, καὶ τὰς τὸ ῥινὸς οἶμα πύλας, ὡς μὴ ἀναπνύσσει ὁ Ηρακλῆς, ἵππ' ἢ κεφαλῆ ἀλά. ταυπὶ μὲν πρὸς τὸν καθύδοντα. ἰδὸν δ' ἔ' ὡς ὀρδοῦσται, καὶ ὡς ἵππ' τὰ κινδυνώ γηᾶ. τοῖς δ' ἡ παλεμίοις πανσυδὶ συλλεξάμενος, ἐς πλὴν λεοντίω σὺπείλαι, ἔ' οἶμα ἰαὺ Εὐρυθεῖ Φέρφ.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

HERCVLES FVRENS.

Μάχεσθε, ὦ ἄνθρωποι τὸν Ηρακλέα, ἔ-
 πείθεσθε. ἀλλ' οὐ τ' λοιποῦ γε παιδὸς
 δόποιοιτο, δυοῖν ἤδη κειμένοι, ἔσχα-
 ζομένης τ' χάρος, ὡς καλὸν Ηρακλεῖ.
 μέγας μὲν ὑμῶν ὁ ἄθλος, καὶ μείων ἔ-
 δειν, ὧν πρὸ τ' ματίας αὐτὸς ἠθλησεν.
 ἀλλὰ δέισι τ' μηδέν' ἀπεσιν ὑμῶν, Ἀρ-
 γος βλέπων, καὶ τοὺς Εὐρυθείδας δόπο-
 κτεῖναι δοκῶν. ἐγὼ δ' ἠκούσα αὐτῶν
 Εὐεπίδῃ καὶ ἀρμα ἠγρυμένε, καὶ κέν-
 ρα εἰς τοὺς ἵππους φέροντος, καὶ πλὴν Εὐ-
 ρυθείως οἰκίδου ἀπειλουῦτος ἐπιπρῆσθαι.
 ἀπατηλὸν γάρ τι ἡ ματία, καὶ δεινὸν ἐπ' ἄ-
 ρωντων ἀγαγεῖν, εἰς τὰ μὴ ἄρωντα.
 τούτοις μὲν οὐδ' ἀπόχρη ταῦτα. σοὶ δὲ
 ὄρα γίνεσθαι τ' γραφῆς. ὁ μὲν θάλα-
 μος, ἐφ' ὧν ὄρμηκε. Μέγαραιαν ἔχει, ἔ-
 τὸν παῖδα ἐπὶ κανᾶ δ' ἢ καὶ χερνίβα, καὶ οὐ-
 λαὶ ἔχει, ἔχει κρατῆρ, τὰ δ' Ἐρκίαι, λε-
 λακπίσαι πάντα. ἔο μὲν ταῦρος, ἐση-
 κεν ἱερεῖα δὲ προσέριπται ἰψὶ βωμῶ
 βρέφῃ ἀγνῆ, καὶ τῇ λεοντῇ. πρὸς βέ-
 βληται δ' ὁ μὲν, καὶ τ' λαίμοδ' καὶ δι-
 ἀπαλῆς ἔει τ' φάρυγος ἐκδεδράμηκεν
 οἰσός, ὁ δ' εἰς αὐτὸ διατέταται τὸ σέρνον.
 καὶ οἰκοὶ τ' βέλοις, μέσον δὲ κπεπαί-
 κται τῶν σπονδύλων, ὡς δὴ λα εἰς πλῆ-
 ραν ἐρριμένων. αἱ δ' ἄρται δ' αὐτῶν, διά-
 βροχοὶ, ἔμ' ἄταυμάσης, εἰ ἐδάκρυα
 π' ἄρα τὸ δακρύσαι. παισὶ γὰρ, χρυσῶν
 τὸ δακρυον, καὶ μικρὸν δ' ἴσως, καὶ μέ-
 γα. οἰστροῦντι δ' ἰψὶ Ηρακλεῖ, πρὸς κεί-
 πας ὁ τῶν ἱκετῶν δῆμος, οἷς βεκόλοι,
 ταῦρα ὑβρίζοντε, δῆσαι τις ἐπιβελῶ-
 ων, καὶ καταχεῖν τις, ἀγῶνα ποιῆσθαι,

Oppugnate, ô generosi, Hercu-
 lem; & procedite: at non à reliquo
 abstinebit filio, duobus iam pro-
 stratis, atque è manu coniectanti-
 bus, quàm honestum Herculi. Ma-
 gnum quidem vestrum est certa-
 men, nec his inferius, quæ ipse an-
 te furorem subiit. Verùm nihil ve-
 reamini: à vobis abest, dum Argos
 inspicit, & Eurysthei filios occide-
 re arbitratur. Ipsum enim & cur-
 rum existimantem, & stimulos in
 equos ferentem, Eurystheique do-
 mum diripere minitantem, apud
 Euripidè audiui. Fraudulenta nam-
 que est infania, nec facile à præsen-
 tibus ad absentiam traducitur. hæc
 igitur is quidem satis. tibi verò
 tempus iam est, ut picturæ ani-
 mum adhibeas: thalamus quidem,
 in quem impetum fecit: Megæ-
 ram habet, atque etiam filium:
 canistra autem, & malluua, & mo-
 læ falsæ, schidæque, ac crater, quæ
 Hercei Iouis sunt, calcibus disiecta
 omnia, & taurus quidem stat: ho-
 stia verò tenelli infantes aræ ac leo-
 nis pelli proiecti sunt. Vulnus au-
 tem accepit hic quidem in guttu-
 re, & per molles sagitta penetra-
 vit fauces: hæc verò ipsi infixæ est
 pectori, & sagittæ cuspidis verte-
 brarum medium, ut planè in latus
 proiectarum transfuerberavit. Ipso-
 rum autem genæ madidæ: nec mi-
 raturus fueris si quid lachrymarunt*:
 pueris enim auræ lachrymæ, par-
 uæque pariter ac magnæ. Sed v-
 niuersum feruorum populus furen-
 tem circumfistit Herculem, ut bu-
 bulci petulantem taurum: quidam
 vincire insidiis parans, alius cohi-
 bere contendens, alius clamitans:

20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

hic è manibus pendet , hic sup-
plantat , at illi infiliunt. Ipse verò
eorum nihil omnino sentit, sed ad-
euntes reiicit , ac conculcat , mul-
tam quidem expuens spumam : ri-
gidum verò ac mirandum ridens ,
contentisque in ea , quæ facit, res-
piciens oculis : sed intuitus men-
tem in ea abducens , à quibus de-
cipitur. Guttur autem fremit , &
ceruix repletur , ac circa ipsam tu-
mescunt venæ : per quas ad capitis
lætalia tota morbi illatio ascendit.
Diram autem, quæ hæc potuit, sæ-
penumero in scena spectasti: at hic
non utique spectabis : ipsum enim
ingressa est Herculem , & per pe-
ctus in ipso medio versatur , intus
exultans, cogitationemque pertur-
bans. Pictura vsque ad hæc. At
poëtæ obloquuntur, Herculemque
colligant , & maximè cum Prome-
theum ab ipso solutum dicant.

A κῆ κεκραγὼς ἔτφος. ὁ δὲ ἦρται τὸ χερῶν.
ὁ δὲ ὑποσκῆψιζ. οἱ δὲ ἐνάλλοντα. τῷ δὲ,
ἀθήσις μὲν αὐτῶν ἐδεμία, ἀνὰ ῥίπῃ
δὲ σὺ πρῶτοντας, κῆ συμπαθεῖ, πολὺ
μὲν τῆ ἀφροῦ διαπύων, μειδιῶν δὲ
βλοσυρόν, κῆ ξένον, ἔ ποῖς ὀφθαλμοῖς
ἀπενίζων ἐς αὐτὰ, ἀ δρᾶ. τὸ δὲ βλέμ-
ματος ἐννοιαν ἀπάγων, ἐς ἀ δὲ ἔξηπάτη-
ται. βρυχᾶται δὲ ἡ φάρυγξ, κῆ ὁ αὐ-
χὼ ἐμπίπλα, ἔ ἀνοιδύσιν αἱ περὶ
B αὐτὸν φλέβες, διῶν ἐς τὰ καίρια τῆς
κεφαλῆς ἀνὰ ῥεῖ πᾶσα χορηγία τὸ νό-
σου. πλὴν ἐριννυῖ δὲ ἡ ταῦτα ἴχουσαι, ἐπὶ
μὲν σκλωπῆς, εἶδες πολλάκις. ἐν ταῦτα
δὲ, ἐπὶ ἀν ἰδοῖς. αὐτὸν γὰρ εἰσωκίσατο τὸ
Ἡρακλεῖ, κῆ διὰ τὸ σέρνε χερσὶ μέ-
σαι αὐτῶν, εἰσω σκιρτώσα, κῆ τὸ λογιμὸν
δολοῦσα. μέχει τούτων ἡ γραφή. ποιη-
ται δὲ, πρῶτα παροῖσι, καὶ ξυωδύσι

Ⓜ Ηρακλῆα, καὶ ταῦτα, Ⓜ Προμηθεῖα φάσκοντες ἴσασθαι λυγύδα.

THIODAMAS.

Asper hic , & per Iouem in as-
pera tellure. Rhodus enim hæc est
insula , cuius asperrima pars Lin-
dij. Solum vuarum quidem ac fi-
cium ferax : arationi verò ac vehi-
culis ineptum , hic autem rigidus ,
atque in cruda senecta constitutus,
agricola putaretur , si Thiodaman-
tem Lindium fortè audiuisti : sed,
ὄ temeritatem , Herculi Thioda-
mas irascitur , quòd aranti sibi ad-
sistens boum alterum iugulat , at-
que epulatur huiusmodi cibo ad-
modum adsuetus. Herculi namque
apud Pindarum fortassis occurristi,
cùm sub Coronis tectum ita totum
comedit bouem , vt ne ossa qui-
dem omittenda duxerit. Ad Thio-

ΘΕΙΟΔΑΜΑΣ.

Τραχὺς ἔσται, κῆ νῆ Δί' ἐν τραχείᾳ τῇ
γῆ. Ρόδος γὰρ αὐτῆ ἡ νῆσος. ἥς τὸ τραχύ-
τατον, Λίνδιοι. γῆ, σαφίδας μὲν, κῆ συ-
κα, ἀγαθὴ δὲ δουῶαι. δρόσαι δὲ, ἐπὶ δι-
δαίμων, καὶ ἀμαξῶσαι ἀπορος. ὁ δὲ
σφυφνός, κῆ ἐν ὠμῶ τῷ γῆρα, γεωργός
νοείδω, Θεοδάμας τὸ Λίνδιον εἶ που
D ἀκούσας ἔχας. ἀλλὰ τὸ δράσις ὀργίξ
τῷ Ηρακλεῖ ὁ Θεοδάμας, ὅτι δροῦπι
αὐτῶ ἴππας, λυποσφάτιξ τὸ ἔτρον τῷ
βοῶν, ἔ σιτεῖται, σφόδρα ἐθας ὦν τῆ
ποιήτου σίπξ. Ηρακλεῖ γὰρ που τῶ
Πινδάρῳ ἐνέτυχες, ὅποτε εἰς τὸ Κο-
ρωνῆ σέγλω ἀφικόμηνος, σιτεῖται βέν
ὄλον, ὡς μὴ δὲ τὰ ὅσα περὶ τῆ ἡγεῖας.

Θφοδάμαντι ὃ πρὸ βελιτὸν ἐπιφοι-
 τήσας, καὶ πῦρ κομισάμενος ἀγαθοὶ δὲ
 ἐμπυρβύσασι καὶ οἱ λίθοι, ἀπανδρακί-
 ζι τὸ βοῦν, ὁποπείρο μῆκος τῆς σαρ-
 κῶν εἰ μαλακίον ἢ δὴ, ἔ μόνον ἐκ ἐλ-
 κηλῶν ὡς βραδεί τῶ πυρὶ. τὰ τὸ γεω-
 φῆς οἶα, μηδὲ τὸ εἶδος ὄφρα φακέναι
 τῆς γῆς. ὅπου γὰρ ἡ καὶ μικρὸν ἐαυτῆς
 δρόσαι ὄφρα δέδωκεν ἡ γῆ, εἰοικεν, εἰ
 σωτήρι, οὐδὲ δότωρ. ὃ ὃ Ηρακλῆς, τὸ
 μὲν ἐρρωμένον τὸ διανοίας, ἔπι τὸ βῆν
 ἐχ. τὸ ὃ ῥάθυμον αὐτῆς, τῆς τῆ Θεο-
 δάμαντος δραῖς δέδωκεν, ὅσον τὸ πα-
 ρθάν ἀνεῖσθ. ὃ γεωργὸς ὃ, λίθοις ἔπι τὸ
 Ηρακλέα. ἔ ὃ ἔργος τὸ σολῆς, δώριος.
 αὐχμὸς τὸ τῆ κόμη, ἔ πείλιω περ-
 σώπω πῖνος, ἔ ἔπι ξένις, καὶ βραχίων,
 οἷοις ἡ Φιλτάτη γῆ τῶν ἐαυτῆς ἀθλη-
 τῶν δότωρ. τῆ τῆ Ηρακλέοις τὸ ἐρ-
 γον. καὶ ὃ Θεοδάμας ὄντ, σεμνὸς ὄφρα
 Λινδίοις. ὄθεν βοῖς μὲν δρόσις Ηρα-
 κλεῖ θυεῖαι. κατάρχοντα ὃ ἐρρωμέ-
 νοι, ὅσα οἶμα ὃ γεωργὸς τῶ. χαίρη ὃ ὃ
 Ηρακλῆς, καὶ Λινδίοις δίδωσι κατὰ
 ἔρομένοις τὰ γαθαί.

ΑΒΔΗΡΟΥ ΤΑΦΑΙ.

Μὴ τὰς ἵπποις, ὃ πᾶν, τὰς τῆ Διομή-
 δοις, ἀθλον ἡ γῶ μῆτα τῆ Ηρακλέοις, αἶ
 γε ἔ ἡρῆκεν ἡ δὴ, καὶ σωπείτεφε τὰ
 ῥοπαλά. ἔ ἡ μὲν, κείται αὐτῶν ἡ ὃ ἀ-
 σπάρφ. πῶ ὃ, ἀναπιδᾶν ἐρεῖς. ἡ δὲ, πῆ-
 πῆ. βαρβαροὶ τὰς χίταις, καὶ ἐς ὃ-
 πλῶ λάσιοι καὶ ἄλλως, θηεῖα. Φά-
 λνα ὃ, ὡς ἀνάπλεω μῆγων ἀνδροπείων
 καὶ ὄσων εἰσιν, οἷς εἰς πῶ ἵπποδρόφιαν
 ταύτιω, ὃ Διομήδης ἐχρήσατο. αὐτὸς
 τε ὃ ἵπποδρόφος, ὡς ἀγριώτερος ἰδεῖν ἢ

A damantem enim circa vesperam
 profectus ignemque consecutus :
 nam & lapides facile accenduntur :
 super prunis bouem affat, experiens
 nunquid iam carnes molliantur, &
 tantum non accusans ignem quod
 tardus sit. Quæ ad picturam perti-
 nent eiusmodi sunt, vt ne terræ
 quidem species despicienda sit.
 Nam vbicunque tellus paruam a-
 liquam sui partem arandam dede-
 rit; similis est (si rectè intelligo)
 non etiam sterili. At Hercules men-
 tis quidem constantiam boui ad-
 hibet : suam verò lenitatem Thio-
 damantis imprecationib. adeò præ-
 bet, vt & genam remittat & rela-
 xet. Ceterum Thiodamas lapidi-
 bus in Herculem vtitur : & indu-
 menti modus, Doricus, squalor-
 que comæ, & in facie sordes, &
 superior pars genu, & brachium,
 quales gratissima tellus suos ipsius
 athletas reddit, hoc est Herculis
 opus : & Thiodamas hic apud Lin-
 dios venerandus, vnde arator bos
 Herculi immolatur. Auspicatur au-
 tem sacra imprecantes quæcunque
 (vt puto) agricola tunc. At Her-
 cules gaudet, Lindiisque execran-
 tibus dat bona.

ABDERI EXEQVIÆ.

Diomedis equos, ὃ puer, ne Her-
 culis esse certamē arbitremur, quas
 nunc & cœpit, & claua contriuit.
 D & ipsarum quidem vna iacet : al-
 tera verò palpitat. hanc resultare
 dices, hæc cadit : iubis barbaræ,
 & ad vngulas hispidæ, & alioqui
 feræ. At præsepia quàm humanis
 membris, atque ossibus referta sunt,
 quibus Diomedes ad alendas equas
 vtebatur. Ipse quoque equarum e-
 ducator equabus ipsis visu fero-

cior apud eas cecidit. Ceterum hoc Herculi quam difficillimum fuisse certamen credendum est, cum amore: cuius iussu, ut & multa alia, hoc certamen subiit, tum operis haud exiguo labore. Abderum enim semesum ab equarum faucibus auulsum fert Hercules. Nam tenellum adhuc, atque Iphito iuniorum discerperunt. Hoc autem ex reliquiis colligere quam facillime licet: pulchrae namque adhuc in leonis pelle iacent. Ipsarum v-
 tique causa fusae lachrymae, & si quid eas amplexatus est, aut conquerens dixit, & vultus grauitas luctuosa detur, & amatori alij aliud. Columna quoque pulcherrimo adstans tumulo, aliquem assequatur honorem. Hic autem, non ut multi, Abdero ciuitatem, ab eius nomine appellandam condit. Sed certamen in Abderi memoriam constituetur: in quo pugilatu, luctu, pancratio, reliquisq; gymnici meditationibus, praeterquam equis certabitur.

XENIA.

Lepus quidem in domuncula, retis est praeda, cruribus autem infidet, anteriores agitans pedes, aureisque arrigens, sed & toto intuetur visu: nam & post terga respicere, ob suspicionem, metumque perpetuum cupit. Qui vero aridae suspensus est quercui, ventremque fectus, ac per pedes exutus canis arguit pernicitatem, qui sub quercu sedet, quiescens: indicansque, se solum, quae iuxta leporem sunt, anates coepisse. Recense autem ipsas, decem, totidemque anseres: nihil opus est tractare: nam totum ipsorum pectus deglabratum est.

A αι ἵπποι, πρὸς αἷς πέπλωκεν. ἀλλὰ τουτονὶ τὸ ἄθλον, χαλεπώτερον χεῖρ δόκειν, ἔρωτος τὸ πρὸς πολλοῖς Ἰππίατοντος αὐτῷ τῷ Ηρακλεῖ, μόχθος τε ἐπὶ αὐτὸν οὐ σμικρὸν ὄντος. τὸν γὰρ Ἀβδήρον ὁ Ηρακλῆς ἠμίβρωτον Φέρει, δόποσάσας τῶν ἵππων. ἐδάσαντο δὲ αὐτὸν, ἀπαλὸν ἔπ, ἔπ Ἰφίτου νέον. τουτὶ δὲ ὅτι ἔπ τοῖς λαΐνοις συμβαλέσθαι καὶ γὰρ δὴ ἔπ ἐν τῇ λεοντῇ κεῖται. τὰ μὲν δὴ δάκρυα τὰ ἐπ αὐτοῖς, ἔπ εἰ δὴ περικλυτὰ αὐτῶν, ἢ ὄλοφυρόμυθος εἶπε, καὶ τὸ βαρὺ τῆς πρὸσώπου, τῷ Ἰππίατῳ δεδοσθαι. καὶ ἄλλω ἔραση, ἄλλω ἔραση καὶ ἢ σῆλη γέρας, ἐφρηκῆα καὶ λαΐ σῆμα. ὅτι ἔχ ὅπρ οἱ πολλοὶ, πόλιν τε τῷ Ἀβδήρῳ δούσησιν, ἢν ἀπ αὐτῶν καλοδμῶν. καὶ ἀγῶν τῷ Ἀβδήρῳ κεῖσεται. ἀγωνιεῖται δὲ ἐν αὐτῷ, πυγμῶν, καὶ παγκράτων, καὶ πάλιν, καὶ τὰ ἐν ἀγῶνι πάντα, πάλιν ἵππων.

ΞΕΝΙΑ.

Ο μὲν ἐν τῷ οἰκίσκῳ λαγῶς, δικτύος δῆρα μακρῆς τῷ Ἰππίατῳ σκελῶν, ὑποκινῶν ἐστὶν προαίσις, καὶ ὑπεγείρων τὸ οὐδ. ἀλλὰ ἔπ βλέπει πάντῃ τῷ βλέμματι. βούλειαι δὲ καὶ κατόπιν ὄρασι δὲ ὑποψίαν, καὶ τὸ αἰετῶσιν. ὅτι ἐκ κρημῶν δὲ αὐτῶν δρυὸς, ἀνέρρηγώς τὸ τῆς γαστέρας, καὶ διὰ τοῖν ποδῶν ἐκδεδυκώς, ὠκότητῃ κατηγορεῖ τῆς κινῶς. ὅς ἔπ δὲ δρυὸς καὶ θήλαι, διὰ ναπαύων ἑαυτὸν, καὶ θηλῶν μόνον ἠρηκῆναι τὰς πλησίον τῆς λαγῶν ἡτῆας. δριθμεί δὲ αὐτῶν, δέκα, καὶ ἐστὶν, ὅσαι πρὸ αἰνῆται, χλωῆς, οὐδὲν δεῖ βλιμαζῆν. δόποτῆπλ) γὰρ αὐτῶν τὸ πρὸ τὰ σέρνα πάν,

κεί τοῖς πλωτοῖς ὄρνισι πλεονεκτούσης
 πρὸς πρὸς κὺ ζυμῆτας δέ τοις ἀγα-
 πάς, ἢ ὀκταβλώμως, κείνοι πλησίον,
 ἐν βαθεί τῷ κανῶ. καὶ εἰ μὴ ὄψα πὶ
 χερσὶς, αὐτῶν ἔχας. τὰ τε γὰρ μῦρα δὲ
 μετέχουσι, κὺ δὲ σελίνου, ἔπ' τῆς μήκω-
 νος, ἢ πρὸ ὅστιν ἡδυσματὶ ὑπὸν. εἰ δὲ Ἰα-
 πέλης ἐράς, ἴαπ' ἐς ὄψοποιούς ἀναβάλ-
 λου σὺ δὲ, σὶ δὲ τὰ ἀπυρα. π' οὐκ οὐ τὰ
 δρυπέτεις ἀρπάξας, ὧν ἐφ' ἐκάτερου
 κανοῦ σῶρος ἔσται; ἐκὼ οἶδ' ὅτι μικρὸν
 ὑστερον, ἐκὼ ὁμοίαις ἐν τῷ ξη ταύταις,
 ἀλλὰ γυμναῖς ἡδὴ τῆς δρόσου; κὺ μὴδὲ
 Ἰασημῶν ὑπερίδης, εἰπὶ τοῖς μεσσίλα
 μῦθ, ἔ Διὸς βαλάνων, αὐτὸς ἔφ' ἀλό-
 ταν φυτὸν, ἐν ὅξει ἰαῖ ἐλύθω, κὺ ἀπό-
 πτω εἰπεῖν. ἐρρέτω κὺ δὲ μῦθ, τῆς τ' ἰα-
 δων συνθήκης. Ἰασημῶν παλάθης τα-
 τῆσι καλουμῦθ, κὺ εἰ π' ἀν' εἰποις, οὐ-
 πως ἡδὺ πέμμα. πρὶ ἀμπίθ, ἢ αὐτῶν
 οἰκεία, ἔφ' ἔχοντα τῇ παλάθῃ πῶ ὠ-
 ραν. οἶμαι πῶ γραφίω ἀποφέρειν τὰ
 ξενία ταυτῆ, πῶ τ' ἀγροῦ δεσποτῆ. ὅ δὲ,
 λυεῖται τὰ χα, ἑραμνείους, ἢ θασίους
 βλέπων, ἐνὸν τῆς γλυκείας ζυγὸς ἐπὶ
 τῇ τραπέζῃ πείν. ὡς εἰ ἄστυ καπῶν, ὅλοι
 σεμφύλου, καὶ ἀπεραγμοσύνης, καὶ

A adipe natricib. auibus illic affluen-
 te: quod si fermentatos, aut octa-
 blomos diligis panes, illi haud pro-
 cul in profundo canistro, & si quid
 obsonio indiges, ipsos habes: nam
 & marathri, & apij, necnon & papa-
 ueris participes sunt, quod somni
 condimentum est. Sin autem men-
 sa cupidus, hoc est ad cocos
 differas: tu verò quæ minimè igne
 indigent, ede. Cur igitur maturos
 non arripis fructus? quorum ex v-
 troque canistro acerius hic? Non-
 ne nosti te paulò post haud similes
 affecuturum? Sed iam rore denuda-
 tos, & ne bellaria quidem de-
 spicias, si mespila, ac Iouis glandes
 tibi curæ sunt, quas læuissima plan-
 ta in acuto, dictuque absurdo, nu-
 trit putamine. Valeat & mel, cari-
 carum præsentem massa hac, palathe
 appellata, vel si quas ita suaues di-
 xeris crustulas. Eam autem propria
 amplectuntur folia, plathe pulchri-
 tudinem præstantia. Puto picturam
 agri domino xenia hæc referre:
 ipse verò fortè lauat, Pramnèa si-
 ue Thasia spectans vina, cùm dul-
 ce mustum ad mensam bibere li-
 ceat. ut ad urbem descendens vi-
 naceas, atque apragmosynen* oleat,
 atque in ciues eructat.

* otium
 atque in-
 curiam.

καὶ τῶν ἄστυτελέων ἐρβύροισι.

ΑΘΗΝΑΣ ΓΟΝΑΙ.

Οἱ μὴ ἐκπληθίοντες θεοὶ, κὺ θεαὶ,
 περὶ φημύρον αὐτοῖς, μὴδὲ νύμφαις
 ἀπεινά τὰ οὐρανῶ, ἔφ' εἶναι δὲ αὐτοῖς
 ποταμοῖς, ὧν γίγονται φεῖθιοι δὲ τ'
 Αθηνῶν, δέ τῆς δὲ Διὸς κεφαλῆς ἐν
 ὄπλοις κίρα γείσαν, Ηφαίστου μηχαν-
 ναῖς ὡς* ὁ πέλεκυς. πῶ δὲ ὕλην δὲ πα-
 νοπλίας, ἐκὼ δὲ συμβάλοι πρ. ὅσα γὰρ

MINERVÆ ORTVS.

D Obstupescentes Dij, ac Deæ, cùm
 ipsis prædictum sit, ut ne nymphæ
 quidem à cælo abessent: sed cùm
 ipsis fluminibus vnde oriuntur a-
 dessent, Palladem armatam nuper
 è Iouis capite Vulcani machinis e-
 rumpentem horrent. quàm pul-
 chra securis. Nullus autem armo-
 rum materiã coniiciet: varios enim
 ac mul-

ac multiplices suo splendore caelestis arcus imitantur colores. & Vulcanum quo nam pacto Deam pelliceat ambigere videtur. Sibi namque propterea esca, interiit, quod cum ipsa genita sint arma. Iupiter autem cum voluptate anhelat, ut maximæ utilitatis causa, magnum subierint certamē: Filiamque partu exultans contemplatur: nec molestiæ quippiam ex hac re Iunoni: sed haud secus ac si genita esset, gaudet. & iam populi duo è duabus arcibus, Athenienses, ac Rhodij terra marique Mineruæ sacra faciunt. & homines terrigenæ: hi quidem citra ignem, atque imperfecta: Atheniensis verò populus igne adhibito ac sacrorum nidore. Pictus est autem fumus ut odoratus, & cum nidore ascendens. Quare ad sapientiores, ritęque sacrificantes, Dea profecta est. Rhodiis autem cælitus aurum defluxisse dicitur, domosque atque angiportus adimplesse, nubem Ioue in ipsos frangente: quod & ipsi Mineruam nouerint. Plutus quoque dæmon arci præest: pictus autem est, volucris quidem, ut è nubibus: aureus vero à materia, in qua apparuit. pictus est & oculatus: ad eos enim ex prouidentia accessit.

TELÆ.

Postquam Penelopes telam cantu celebras, optimæ occurrens picturæ, & tibi quæ ad telam pertinent cuncta habere videtur, staminibusque satis intenta est, & sub licis flores iacent. & radius tantum non resonat, ipsaque Penelope lachrymas fundit, quibus Homerus niuem liquefacit, & quæ texuit

A Ἰεῖδος χρώματι, ὄραλλαπύουσις
 εἰς ἄλλοτε ἄλλο φῶς, ποσαῦτα ἢ τῆς
 ὀπλων. καὶ ὁ Ἡφαιστος ἄπορεῖν εἰσικεν,
 ὅτω ποτε πλεῖστον προσαγάγη. προ-
 σανάλωται γὰρ αὐτῶν τὸ δέλεαρ, ὑπὸ τῶν
 τὰ ὄπλα συνεκφυῶσιν οἱ. ὁ Ζεὺς δ' ἄδῳ
 μαίνῃ σὺν ἠδονῇ, καὶ δάπτῃ οἱ μέγαν ἐπὶ
 μέγαλω καρπῶ διαπονήσαντις ἄθλον.
 ἢ πλεῖστον παῖδα δ' ἔξισορεῖ, φρονῶν τῶν τό-
 κω. Ἐοὐδὲ τ' Ἡρας ἢ δένον ἐν ταῦτα.
 γέγηθε δ' ὡς δὴ εἰ ἢ αὐτῆς ἐχέμετο, καὶ
 θυοῖσιν ἠδὴ τῇ Αθηνᾶ δῆμοι δύο ἐπι-
 δυοῖν ἀκροπόλεων, Αθηνᾶσιν, καὶ Ρό-
 διοῖν, καὶ δαλάτην Ἐσθλοποι γηγε-
 νεῖς. οἱ μὲν, ἀπυραῖα, ἢ ἀτελή. ὁ δὲ
 Αθῆνησι δῆμος, πῦρ κίει, ἢ κίναςαι ἰε-
 ρῶν. ὁ καπνὸς δ' οἷον ἀνώδης γέγραπται,
 Ἐμὲ τ' κίναςαι ἀναρρέων. ὅθεν ὡς πα-
 ρὰ τῶ φωτέροις ἀφίκετο ἡ θεὸς, ἢ θυ-
 σαντας δὲ Ροδιοῖς δ' ἐλέγεται χεῦσος δ' ἔ-
 ἔραν ἔρδισαι, Ἐ διαπλήσασθαι σφῶν τὰς
 οἰκίας. καὶ τῶν σενωποῖς, νεφέλιον εἰς
 αὐτῶν ῥήξαντος τ' Διὸς, ὅτι κακῆνοι τ' Ἄθηνᾶς
 ἔξωθεν. ἐφῆσθη τῇ ἀκρο-
 πόλει ἢ ὁ δαίμων ὁ πλεῖστος. γέγραπται
 δ' οἷον μὲν, ὡς ἐκ νεφῶν, χεῦσος δ' ἔ-
 ἔπο τ' ὕλης, ἐν ἢ ἐφάνη. γέγραπται καὶ
 βλέπων ἐκ παρονοίας γὰρ αὐτοῖς ἀ-
 φίκετο.

ΙΣΤΟΙ.

Ἐπεὶ τ' τ' Πυελόπης ἰσὸν ἀδῆς, ἐν-
 τετυχηκῶς ἀγαθῆ γραφῆ, Ἐ δοκεῖ σοι
 πάντα ἰσοδ' ἔχειν, σῆμοσι τ' ἰκανῶς ἐν τε-
 ταται, Ἐ ἀνδρα κείται ὑπὸ τ' μίτων, Ἐ
 μόνον οὐχ ὑποφδέπεται ἡ κερκίς, αὐ-
 τή τε ἢ Πυελόπη, κλαίει δακρυοῖς, οἷς
 πλεῖστον χόνα τῆκει Ομηρος, Ἐ ἀναλύει δ'

διύφηνεν. ὄρα ἔτι πῶς δ' ἀράχην ὑφαί-
 νουσαν ἐκ γάτων, εἰ μὴ ὄρου φαίνε
 καὶ πῶς Γλυκὸν, ἔστι δὲ Σῆρας ἐπι-
 ῶν τὰ ὑπερλεπία, καὶ μόλις ὄρατα. οἰ-
 κίας μὲν οὐκ ἔστι πρῶτον, πρῶτον
 λαία ταῦτα. φήσας αὐτὴν χερσὶν δε-
 σποῦν. αὐτὴ δ' ἔρημος εἴσω παρα-
 φαίνεταί. καὶ οὐδὲ οἱ κίονες αὐτῶν ἐπι-
 ἐρείδουσιν ὑπὸ τῶν σπιζάνων, ἔστι κατὰ
 ῥέαν. ἀλλ' ἐστὶν οἰκητὸς ἀράχνης μόναις.
 Φιλεῖ γὰρ τὸ ζῶον ἐν ἡσυχίᾳ διαπλέ-
 κειν. ὄρα καὶ τὰ μηρύματα. τὰ ἀνα-
 πύσσει τὸ νῆμα, καθεῖσαν ἐς τοῦδα-
 φος. δεικνύει δ' αὐτὰς ὁ ζωγράφος, κα-
 πῆσας δὲ αὐτῶν, καὶ ἀναρριχωμένας, ἀ-
 ερσιποτήτους καὶ τὸν Ἡσίοδον, καὶ μηγετώ-
 στας πέτεας. ἔστι οἰκίας δ' προσυφαίνουσι
 τὰς γωνίας. τὰς μὲν, ὑψείας. τὰς δὲ,
 κοίλας. τούτων αἱ μὲν ὑψείας χερσὶν
 δεξιῶν, τὰς δὲ κοίλας ὑφαίνουσι, ἀ-
 γαθὸν ἔστι χιμῆρος. καλὰ μὲν οὐδ' ἔ-
 ται τὰ ζωγράφου. τὸ γὰρ οὕτω γλί-
 φως ἀράχην τὴν αὐτῶν διαπονήσαι,
 καὶ δεῖξαι καὶ πῶς φύσιν, καὶ τὸ ἔρειον
 αὐτῶν ὑπομόχθηρον γράψαι, ἔστι ἀρεῖον,
 ἀγαθὸν δὲ δημοκρεῶν, καὶ δεικνύει πῶς ἀλή-
 θειαν. ὅτι ἡμῖν καὶ τὰ λεπτά διύφηνεν.
 ἰδοὺ τετραγώνου μὲν αὐτῆς μήκειος
 πρὸς ἐβλήται τὰς γωνίας, οἷον πείσμα
 ἔστι ἰσοῦ. πρὸς ἐβλήται δὲ τῆς μυρίθου λε-
 πτὸς ἰσός, πολλοὺς ἀποτετορνυμένους
 ἔστι κύκλους. βρόχοι δ' ἐκτενεῖς ἀπὸ τῶν
 πρῶτου κύκλου μέχρι τῶν μικροτά-
 του διαπλέκονται, διαλείποντες ἀλλή-
 λων, ὅσον ἔστι κύκλοι. αἱ δὲ ἔρειτοι, δὲ
 αὐτῶν βαδίζουσι, τείνουσαι δὲ κεχασμένοις τῶν μίτων. ἀλλὰ καὶ μισθὸν δέ-
 νων δ' ὑφαίνειν, καὶ σιτουῶν τὰς μήκας, ἔστι τῶν ἰσοῦς ἐμπλακῶσιν. ὅθεν οὐδὲ

A soluit. Vide & Arachnen ex proxi-
 mo texentem, si non & Penelo-
 pen, & Seres texendo superat, qui
 tenuissima, nec spectatu facilia con-
 textunt. Infelicis autem domus ve-
 stibula hæc. Dominis ipsam orbam
 dices. At aula intus deserta ac de-
 stituta videtur: & ne clumnæ qui-
 dem amplius ipsam firmant, ac su-
 stinent, quòd & concidat, ac dif-
 fluat; sed solis est habitanda ara-
 neis: solet enim animal silentio,
 ac solitudine contexere. Aspice &
 B fila: hoc expuentes stamen in pa-
 uimentum descenderunt. ipsos au-
 tem per illud descendentes, atque
 reciproco meatu ascendentes, per
 aërem volantes, iuxta Hesiodum,
 ac volare meditantes, pictor osten-
 dit. & angulis adtexunt domos:
 has quidem latas, has vero conca-
 uas; in latis æstatem agunt, in ca-
 uis hyemant. Pulchra igitur & hæc
 pictoris opera: nam & araneum
 C ipsum sic tenuiter elaborasse, ac
 iuxta naturam indicasse, ipsiusque
 filum laboriosum ac difficile pin-
 xisse, artificis est prudentis, atque
 adamussim vera referentis. hic au-
 tem nobis tenuissima quoque con-
 textuit. Ecce quadrangularis funis
 ab ipso est angulis circumiectus, ut
 mali rudens. Tenuis autem funi-
 culo adplicata est tela, quàm pluri-
 mos exprimens orbes, quorum à
 primo ad minimum extensi con-
 D textuntur laquei, æquè atque orbes
 inter se distantes: per quos qui in
 perficiendo adiuuant opere, dis-
 currentes remissa intendunt stami-
 na. Verùm & texendi mercedem
 assequuntur muscas, si quæ telis im-
 plicentur capientes. Vnde ne præ-

dam quidem ipsorum præterit, ac neglexit pictor: hæc enim pede, illa suprema tenetur penna; ista à capite deuoratur. Palpitant autem atque agitantur, effugere nitentes: ipsam tamen nec confundunt, nec dissoluunt telam.

ANTIGONE.

Athenienses pro cadauerib. bellum suscipientes, Tydeum quidem, ac Capaneum, & si quis Hippomedon, & Parthenoræus, hinc sepelient: Polynicem verò Oedipi filium Antigone soror noctu extra muros progressa sepelit: contra edictum, ne quispiam eum sepeliret: néve humo, quam in seruitutem redigere conabatur, manderet. Quæ autem in campo sunt, defuncti super defunctis, & equi, vt ceciderunt, & arma vt viris excidère; & hoc cruore constans cœnum, quo Enyo oblectari ferunt. At sub mœnibus aliorum quidem ducum corpora magna sunt, ac supra hominem: Capaneus verò gigantei assimilatur. Iuxta namq; magnitudinem Iouis fulmine petitus comburitur. Polynicem autem illorum instar magnum sustulit Antigone, & ad Eteoclis sepulchrum sepelit; fratres in reliquum reconciliare arbitrata. Quid dicemus, ô puer, de picturæ sapientia? Luna enim lucem mittit nondum oculis fidam. Stupore autem referta puella lugere appetit, validis fratrem amplectens lacertis: luctuina tamen, custodum fortè aures formidans, comprimit: circumspicereque omnia cupiens; fratrem tamen genu in terram flectens in-

χει. κρατεί δὲ ὁμως ἔθρηύξ, δεδουκῆά που τὰ τῆς φυλάκων ὦτα, πρὶα θρεῖν τὴ βυλομυθὴ πάντα, τὰ περίξ. ὁμως ἐς τὸ ἀδύφον βλέπει, τὸ γόνυ ἐς πτω γλῶ

A πτω θήραν αὐτῶν, πρὸ δὲ ἤλθεν ὁ ζωγράφος. ἢ μὲν γὰρ ἔχειαι τῆς ποδός· ἢ δὲ, ἀκροῦ τῆς πτεροδ· ἢ δὲ, ἐπιείλαι τῆς κεφαλῆς. ἀσπαύροισι δὲ πειρώμεναι διαφυγεῖν, ὁμως ταράττοισιν, οὐδὲ διαλύοισι ὦ ἴσον.

ANTIGONH.

Τοῖς μὲν ἀμφὶ Τυδέα, καὶ Καπα-
νέα, καὶ εἰ δὴ πρὸς Ἰππομέδων, καὶ Παρθε-
νοπαῖος, ἐν ταῦτα Ἀθηναῖοι θάψουσιν,
ἀγῶνα θράμβροι τὸν ὑπὲρ τῶν σωμάτων.
Πολυμείκω δὲ τὸ Οἰδίποδος, Ἀνηρό-
νη ἢ ἀδελφὴ θάπτη, νύκτωρ ἐκφοιτή-
σασα τῶν τείχεσσι. καὶ τοὶ κεκρυμμένοι
ἐπὶ αὐτῶν, μὴ θάπτην αὐτὸν, μηδὲ ἐνοῦν
τῆ γῆ, ἡ δὲ ἐδουλοῦτο. τὰ μὲν δὲ ἐν τῶν
πεδίῳ, νεκροὶ Ἰππὶ νεκροῖς, ἔῖπτοι ὡς
ἔπεσον, ἔτὰ ὅπλα, ὡς ἀπερρύη τῆς ἀν-
δρῶν, λυθρὰ τε ἔτοσι πηλὸς, ὧ φασὶ τῶ
Ενυῶ χαίρειν. ὑπὸ δὲ τῶν τείχεσσι, τὰ μὲν
τῶν ἄλλων λοχαγῶν σώματα, μεγάλοι
τέ εἰσι, καὶ ὑπὲρ βεβηκότες ἀνθρώπων.
Καπανεὶς δὲ, γίγαντι εἴκασται. πρὸς γὰρ
τῶν μεγάλων, βέβηται ὑπὸ τῆς Διός, καὶ
Ἰππὶ φύσει. τὸν Πολυμείκω δὲ ἢ Ἀν-
πηρόνη, μέγαν καὶ κατ' ἐκείνοισι ὄντα, καὶ
ἀνήρηται τὸν νεκρὸν, καὶ θάπτη πρὸς τῶν
τῶν Ετεοκλέοισι σήματι, διαλλάττην ἢ ἔ-
D μὲν δὲ τῶν ἀδελφῶν, ὡς λοιπὸν ὄσσι. πρὸς
φῆσομεν ὧ παῖ, τῶν ὀφείων τῶν γραφῆς;
σελιῶν μὲν γὰρ πρὸς ἀλλήλους φῶς, οὐ-
πω πρὸν ὀφθαλμοῖς. μετὴ δὲ ἐκπλή-
ξεως ἢ κόρη, θρηνεῖν ὠρμηκε, πρὸς ἀλ-
λουσα τὸ ἀδελφὸν ἐρρωμένοις τοῖς πῆ-

καμπύλα. τὸ δὲ τῆς ροίας ἔργος, αὐτο-
φυές, ὡ παῖ. λέγεται γὰρ δὴ κηπύσαι
αὐτὸ Ερινύας ἐπὶ τῷ τάφῳ. καὶ τῆ
καρποδ' ἀπάσης, αἶμα κηδίδιαι νυῦ
ἐπ. θαῦμα καὶ τὸ πῦρ τὸ ἐπὶ τοῖς ἐνα-
ρίσμασιν· οὐ γὰρ ξυμβάλλει ἑαυτῷ, οὐ-
δὲ ξυκεραυνύει πλὴν φλόγα. τὸ ἐν τῷ
θεν δὲ, ἄλλω καὶ ἄλλω τρέπεται,
καὶ τὸ ἀμικτὸν δηλοῖ τῆ τάφῳ.

ΕΥΑΔΝΗ.

Ἡ πυρᾶ, ἢ τὰ ἐς αὐτὴν ἐσφαγμέ-
να, καὶ ὁ δόποκείμηρος ἐπὶ τῇ πυρᾷ, μεί-
ζων ἢ ἀνδροπού δοξα νεκρὸς, ἢ γυνή
τε, ἢ σφοδρὸν οὕτω πῆδημα ἐς τὸ πῦρ
αἴρσασα, ἐπὶ τοιοῖς δε, ὡ παῖ, γέγραπται.
τὸν Καπανεῖα οἱ περσῆκοντες θάπτισιν
ἐν τῷ Ἀργῆ. ἀπέθανε ἢ δὲ ἔρα ὑπὸ τῆ
Διὸς ἐκ Θήβαις, ἐπιβελικῶς ἤδη τῆ
τείχους. ποιητῶν γὰρ που ἠκούσας, ὡς
κομπάσας πρὸς τὴν Δία, κεραυνῶ ἐβλή-
θη. ἢ πρὶν ἐς τὴν γῆν πεσεῖν, ἀπέθανεν.
ὅτε δὴ, καὶ οἱ λοχαγοὶ, καὶ οἱ λοιποὶ ἐπὶ
τῇ Καδμείᾳ ἐπέσον, νικησάντων Ἀθη-
ναίων ταφίῳ σφᾶς, περὶ κείλαι οἱ
Καπανεῖς, τὰ μὲν ἄλλα ἔχων, ὡς πρὸ
Τυδεῖς, καὶ Ἰππομέδων, ἢ οἱ λοιποί.
τὰ πρὸ ἢ ὑπὸ πάντας λοχαγοὶ τῆ, καὶ βα-
σιλέας. Εὐάδνη γὰρ δὴ ἢ γυνή, δόποτα-
νεῖν ἐπ' αὐτῷ ὠρμηκεν, ἢ ἔξιφος πρὸ ἐπὶ
πλὴν δέριω ἔλκυσσα, οὐτε βρόχου πνὸς
ἑαυτῷ ἀπὸ τῆ ἰώσα, οἷα ἢ ἀπάσαντο γυ-
ναῖκες ἐπ' ἀνδράσιν· ἀλλ' ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ
ἴεσαι, οὐπω τὸ ἀνδρα ἔχον ἢ γυνή, εἰ
μὴ καὶ αὐτὴν ἔχει. τὸ μὲν δὴ ἐν τάφῳ
τῷ Καπανεῖ, τοῖσιν. ἢ ἢ γυνή, καὶ ἀ-
πρὸ οἱ ἐς τὰ ἱερά σεφάμοις τε, καὶ χρυσὸν ἔξασκόντες, ὡς Φαιδρὰ θυοῖτο, καὶ ἐς

A tuerur. Punicæ autem germen spon-
te natum, ô puer. nam id in tu-
mulo Diras posuisse ferunt. quod
si fructum decerpseris, sanguis ad-
huc funditur, ignis quoque, qui
dum iusta celebratur, accenditur,
admirationem affert: neque enim
sibi ipsi conuenit, flammam ve
miscet, sed in diuersa conuertitur,
tumulique diffidium indicat.

EVADNE.

B

Pyra, & quæ ad ipsam iugulata
sunt, & quod in ipsa iacet, maius
quàm ut hominis videatur cada-
uer, mulierque sic vehementem in
ignem saltum tollens, huiuscemo-
di de causa, ô puer, picta sunt.
Capaneum Argis cognati sepeliunt.
A Ioue autem Thebis interfectus
est, cum iam murum ascendisset.
C Audisti enim à poetis ipsum pro-
pterea fulmine ictum, quod inso-
lenter in Iouem obloqueretur: &
priusquam in terram caderet, pe-
riisse. Postquam duces, ac reliqui
in Cadmea ceciderunt, cum Athe-
nienfes ut sepeliatur euicerint, pro-
positus est Capaneus, alia quidem
habens, quæ Tydeus, Hippome-
donque ac reliqui: hoc verò vnum
præter omnes, ducésque ac reges.
Euadne namque vxor super ipso
mori destinauit: neque ensẽ gut-
turi adfigens, nec laqueo se suspen-
dens, qualia virorum causa vxo-
res admiserunt: sed in ipsum ten-
dit ignem, nondum virum habere
arbitrata, nisi & ipsam habeat. Ta-
le est igitur, quod Capanei sepul-
chro additum est. Vxor autem ut
qui ad sacra coronas, aurumque e-
laborant, quo præclara, Diis que

grata sacrificent : sic seipsam exor-
nans , nec miserabile intuens in
ignem salit , vocans (vt putō) vi-
rum. Est enim clamitanti similis.
Videtur autem mihi caput etiam
pro Capaneo fulmini potuisse sub-
iicere. At cupidines , sui ipsorum o-
pus facientes pyram faculis accen-
dunt , nec ignem polluere ferunt ,
verum suauiore , ac puriore vti ,
cum pulchrè amore vsos , eò sepe-
liant.

THEMISTOCLES.

Græcus inter Barbaros , vir non
inter perditos , ac deliciis deditos :
Attica indutus veste , dicit (vt pu-
to) sapienter aliquid , ipsos mo-
nens , atque à deliciis abducens.
Medi hæc , ac media Babylon , &
insigne regium , aurea in pelta a-
quila : & rex ipse in folio aureo
maculis vt pavo distinctus. Pictor
minimè laudari experit , si tiaram
capitis ornamentum bellè imitatus
est : vel Calasirim lineam vestem ,
aut candyn , siue ferarum prodigio-
sas formas , qualia variant ac di-
stingunt Barbari. Sed ob aurum
laudem assequatur , quod ita pin-
xit , vt animum oblectet : & in quod
coactum , & transformatum est ,
seruet : & per Iouem ob Eunuchor-
um speciem : & quod aula sit au-
rea : nam æquè ac si exædificata
esset , picta est. Thus præterea &
myrrham sentimus : æris enim sim-
plicitatem ac libertatem sic Barba-
ri corrumpunt. hastiferi ac satelli-
tes de Græco inuicem differant :
obstupescences , ipsùmque ob res ab
eo gestas admirantes. Audis enim
(putō) Themistoclem Neoclis fi-

A χερὶν τοῖς θεοῖς, οὕτως ἐαυτὴν σείλαι-
σαι, καὶ εἰς ἐλεεινὸν βλέπουσα, πηδᾶ ἐς
τὸ πῦρ, καλοῦσα οἶμαι τὸν ἄνδρα· καὶ γὰρ
βοῶσα εἴκει. δοκεῖ δ' ἂν μοι καὶ ἡ κε-
φαλὴν ὑποχεῖν τῷ σηπιδί ὑπὲρ τῆς
Καπανεῆος. οἱ ἔρωτες ἐαυτῶν οἱ ποτ-
οῦργοι τὸ ἔργον, πλεῖν πυρᾶν ἀπὸ τῶν
λαμπάδων ἀπλοῖσι. καὶ τὸ πῦρ οὐ φα-
σι χραίνεσθαι, ἀλλ' ἠδονί τε, καὶ καταρω-
B ρῶ χησασθαι, δαΐφαντας αὐτῶν τοῦ κα-
λῶς χησαμένοις τῷ ἔργῳ.

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ.

Ἐλλῆν ἐν βαρβάροις, ἀνὴρ ἐκ ἐν ἄν-
δράσιν ἀπολωλός, ἐξ Ἰουφῶσιν, Ἀπτι-
κῶς μάλα ἔχων ἔπειθ' ἄβουτος, ἀγροβύβη
Ἰφὸν οἶμαι π, μεταποιῶν αὐτοῦ, ἐ-
μῖθισαι τῆς ἀρῆς πηλαδα. Μηδοὶ ταῦτα,
καὶ Βαβυλων μέσση καὶ τὸ σημεῖον
τὸ βασιλεῖον, ὃ χρυσοῦς ἐπὶ τῆς πέλα-
της ἀετός· καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ
C χρυσοῦ θρόνου σικτός, οἷς ταῦς ἐκ ἀξιοῖ
ἐπαυεῖσθαι ὁ ζωγράφος, εἰ πᾶσαι κα-
λῶς μεμίμηται, καὶ καλαῖσθαι, ἢ
καὶ δεινῶν, ἢ θηρίων ἡρατώδης μορφᾶς,
οἷα ποικίλλοισι βαρβάροι. ἀλλ' ἐπαυ-
νειδῶ μὲν ἐπὶ τῷ χρυσῷ, γραφῶν
αὐτῶν, ὡς πῶς εἶναι, καὶ σῶζοντα, ὃ ἡ-
νάγκασται. καὶ νῆ Δία ἐπὶ τῷ τῶν δὴ-
νούχων εἶδει. καὶ ἡ αὐλή, χρυσοῦ ἔστω
D δοκεῖ γὰρ μηδὲ ζωγράφου ζωγραφίαι
γὰρ, οἷα ἀκοδομησθαι. λιβανωτῆς τε,
καὶ σμύρνης αἰθανομίθια. ταῖς γὰρ τῶν ἀέ-
ρων ἐλαδιδεῖας, οὕτω παραφθί-
ροισιν ὁ βαρβάροι. καὶ ὄρουφόρος
ἄλλως ἄλλω διαλεγέσθαι τῶν Ἑλ-
λιωσ, ἐμπληθῆσθαι αὐτῶν καὶ δὴ π-

να σῶσιν μεγάλων αὐτῶν ἔργων. Θεμιστοκλέα γὰρ οἶμαι ἀκέρως τῶν Νεοκλέους,

Αθλήθηεν ἐς Βαβυλῶνα ἦκειν, μὴ τὴν
Σαλαμίνα πλεῖν θείαν, ἀπορῆντα ὅποι
σωθήσεται ποτε τῆς Ελλάδος, καὶ διαλέ-
γεσθαι βασιλεῖ, πρὸ ὧν στρατηγῶντος
αὐτοῦ, ὁ Ξέρξης ὄνατο. καὶ πλήθεις ἡ αὐ-
τὸν οὐδὲν τῆς Μηδικῶν, ἀλλὰ τεδάρση-
κεν, οἷον καθεστὼς ἐπὶ τῆς λίθου. καὶ ἡ Φω-
νή, ἐκὶ δὲ τῆς ἡμετέρας τῆς Ἰσθμοῦ, μηδὲ
ζων ὁ Θεμισοκλῆς. ἔξεπὸνθησε γὰρ οἷον
τῆς εἰδὸς ἀπιστεῖς, ὅρα εἰδὸς ἀκούοντας, ὡς
διξύνετον ἐπισημαῖνοισι τοῖς ὀμμασιν
ὅρα εἰδὸς τὸν Θεμισοκλέα, τὸ μὲν τῆς προ-
σώπου σάσιν, πρὸς ἀπλήσιον τοῖς λέξισι,
πεπληθυμένον ἢ πλεῖν τῆς ὀφθαλμῶν
ἐννοίαν ὑπὸ τῆς λέξεως ὡς μετέμαθεν.

ΠΑΛΑΙΣΤΡΑ.

Ὁ μὲν χώρος, Ἀρκαδία· εἰς τὸ κάλλι-
στον Ἀρκαδίας, καὶ ὡς μάλισσα ὁ Ζεὺς
χαίρει, Ὀλυμπίαν αὐτὸ ὀνομάζομεν.
ἀθλον ἢ οὐ πῶ παλῆς, οὐδὲ τῆς παλαίης
ἔρωσ, ἀλλ' ἔσται. Παλαίστρα γὰρ ἡ Ἑρμῆς,
ἠβήσασα νῦν ἐν Ἀρκαδίᾳ, πάλιν δι-
ρηκεῖ καὶ ἡ γῆ χαίρει πῶς ἐπὶ τῷ διρή-
ματι, ἐπὶ τῆς σιδηροῦ μὲν πολεμιστήριος,
ἐναπονοδὸς ἀποκείσε τῶν ἀνθρώπων
σάδια ἢ ἡδὲω στρατοπέδων δόξαι καὶ ἀ-
γωνιουῶνται γυμνοί. τὰ μὲν δὲ παλαί-
σματα, παιδία. ταῦτα γὰρ ἀγέροχα
σκίρτα πρὸς πλεῖν παλαίστραν, ἄλλο ἐπὶ
ἄλλω ἐς αὐτὴν λογίζοντα· εἴη δὲ ἀνὴρ
γυμνῆ. φησὶ γὰρ ὑπὸ ἀνδρίας ἡ κόρη, μήτ'
αὐτὴ γήμασθαι τῶν κήσασα, μήτ' ἀνὴρ τεκεῖν.
διαπέφυκε ἢ ἐπὶ ἀλλήλων τὰ παλαί-
σματα. κράτιστον γὰρ τὸ ξυνημμένον τῆ
πάλη. τὸ ἢ εἶδος τῆς Παλαίστρας, εἰ μὲν
ἐφηβῶν εἰκάζοιτο, κόρη ἔσται· εἰ ἢ εἰς κό-
ριον λαμβάνοιτο, ἐφηβος δόξαι. κόρη

Alium, post diuina Salamina : ubi-
nam in tota Græcia feruaretur am-
bigentem : Athenis Babylona ve-
nisse, regique disseruisse, quid uti-
littatis ipso exercitum ducente Xer-
xes affecutus sit. Medorum autem
nihil ipsum percellit : verum ut
in lapide stans confidit. & vox
haud quaquam nostras, Persarum
more loquente Themistocle : id e-
nim illic elaborauit. quod si mini-
mè credis, aspice ut audientes fa-
cilem oculis significant intelligen-
tiam : aspice & Themistoclem oris
quidem habitu dicentibus similem :
oculorum verò cogitatione errabun-
dum, quod aliena nuperque per-
cepta loquatur lingua.

PALÆSTRA.

Locus quidem, Arcadia : & Ar-
cadiæ optimum, quo maximè gau-
det Iupiter, Olympiam ipsum ap-
pellamus. Nondum autem luctæ
C præmium, nec luctandi amor, sed
erit. Palæstra namque Mercurij fi-
lia nunc in Arcadia luctam adin-
uenit : & tellus inuento gaudet :
quandoquidē bellicum quidem fer-
rum conciliatum hominibus con-
detur : stadia verò castris suauio-
ra videbuntur, nudique certabunt.
Certamina quidem, pueruli : hi e-
nim elati circa Palæstram exultant,
alius post alium in ipsam reflexi ;
essent utique terrigenæ : nam puel-
la præ fortitudine, nec cuiquam
D sponte nubere, nec parere asserit.
Sunt autem inter se certamina
natura distincta. Optimum enim
quod luctæ connexum est. At Pa-
læstræ forma, si ephēbo assimile-
tur, puella erit : sin puella, ephē-
bus videbitur. Nam & coma non

quanta contexatur, & aspectus, v-
trique conueniens sexui. & super-
cilium, quod tam amantes, quam
luctantes negligat: ait enim ad v-
tramque gentem valere; & mam-
mas ne luctantem quidem quem-
piam tangere: tantum sibi inesse
artis. & ipsæ mammæ, vt in ado-
lescentulo molli, paululum extare
videntur. Fœmineum præterea ni-
hil laudat. Vnde ne vlnis quidem
candidis esse cupit, nec Dryadas
laudare videtur, quod se ipsas in
vmbri dealbent: sed vt quæ ca-
uam Arcadiam habitat, à Sole co-
lorem petit: is verò vt florem ali-
quem eum inducit, purpuream-
que mediocri Ide reddit puellam,
quod autem puella sedeat summam,
(ô puer) indicat pictoris sapientiam.
Plurimæ namq; sedentibus vmbra.
& ipsius sessio satis formosa; quod
& oleæ ramus in nudo sinu posi-
tus efficit. Nam Palæstra hanc plan-
tam diligit: quandoquidē & luctæ
succurrit, & ipsa mortales gaudent.

Παλαίστρα, Ἰππία πάλη τε δρῆγ, καὶ χαίροισιν ἐπ' αὐτῆ πάνυ ἀνδρῶποι.

DODONE.

Aurea quidem columba adhuc
in quercu, in oraculis sapiens: &
responfa, quæ à Ioue, dat. Iacet
autem hæc securis, quam Helus
arboricida dicauit, à quo circa
Dodonem sunt Heli. Quercui au-
tem suspensæ sunt coronæ, quod
vt in Pythone tripos, responfa e-
dat. Proficiscuntur autem hic qui-
dem aliquid sciscitaturus; hic ve-
rò sacrificaturus: & hic Thebanus
chorus quercum circumsistunt, ar-
boris sapientiam sibi (puto) con-
ciliantes, quod aurea illic capta sit
auis. At Iouis vates, quos Home-

A τὴ γῆ, ὅση μήδ' ἀπ' ἀπλέκεσθαι. ὀμμα
τὴ ἀμφοτέρω τῶ ἡδῆ. καὶ ὄφρ' οἶα καὶ
ἐρώντων ὑπεροχῆν, καὶ παλαιόντων. Φη-
σὶ γὰρ πρὸς ἀμφοὶ τὰ ἔθνη ἐρρωσθαι.
μαζῶν τε οὐδ' ἀπ' παλαιόντα θίγαν π-
νάποσοῦτον αὐτῆ πειθεῖναι τὴ τέχνης. καὶ
αὐτοὶ ὅ οἱ μαζοὶ, μικρὰ τῆς ὀρμῆς πα-
ραφαίνοισιν, ὡσπερ ἐν μετράκιω ἀ-
παλά. θῆλυ τὴ ἐπαμνεῖ οὐδέν. ὅθεν οὐδέ
λδωκάλωνος δέλεος (ἔξ), οὐδέ τας δρύας
ἐπαμνεῖν εἰοικεν, ὅτι λδωκαίνοισιν ἐαυ-
τας ἐν τῆς σκιαῖς ἀλλὰ τὸν ἥλιον ἀτε
κοίλλω Ἀρκάδιαν οἰκοῦσα, αἰπεὶ χρῶ-
μα. ὅδ' οἶ' ἀνδρὸς π' ἐπάγ' αὐτὸ, ἔφοι-
νίπῃ πλὴν κόρην, μετρία τῆ Ἰδη. καὶ θῆ-
δα καὶ ὅ παῖ, πλὴν κόρην, πάνσοφόν τε
τῆ ζωγράφου. πλείστα γὰρ τοῖς καὶ θῆ-
μένοις αἰ σκιαί. καὶ τὸ καὶ θῆδα αὐτῆς,
ικανῶς βύρημον πρὸς τῆς ὅ τῆς καὶ ὁ
θαλλὸς τ' ἐλαίας, ἐν γυμνασίῳ τῶ κόλ-
πω. ἀσπάζεται δὲ πού τὸ φυτὸν τῆς ἡ

Παλαίστρα, Ἰππία πάλη τε δρῆγ, καὶ χαίροισιν ἐπ' αὐτῆ πάνυ ἀνδρῶποι.

ΔΩΔΩΝΗ.

Η μὲν χρυσὴ πέλεκυ, ἐπ' ἐπὶ τῆ δρυὸς,
ἐν λογίοις ἡ Ἰσφίη καὶ χρῆσμοι, οὓς ἐκ
Διὸς ἀναφθεῖσθαι. κείται δὲ ὅσα ὁ
πέλεκυς, ὃν μῆθῃκεν Ελὸς ὁ δρυτόμος,
ἀφ' οὗ καὶ Δωδώνῳ οἱ Ελοῖ. σέμμα-
τα δὲ ἀνήπαι τῆ δρυὸς, Ἰππία καὶ ἀπερ
ὁ Πυθῶν τείποις, χρῆσμοὶ ἐκ Φέρφ.
Φιτῆ δὲ ὁ μῆν, ἐορεσθαι π' αὐτῶν ὅ ὅ,
δύσαι. καὶ χρὸς ἐκ Θηβῶν οὐποσὶ, πε-
λειεσῆσι πλὴν δρυῶν, οἰκειοῦ μῆροι πλὴν
Ἰσφίαν τῆ δένδρον οἶμαι, τῶ πλὴν χρυ-
σίῳ ὄρνιν ἐκεῖ παλθῆσθαι. ὅ δὲ ὑ-
ποφῆται τῆ Διὸς, οὓς ἀνιπλόποδας τῆ,
Zzz iiij

κὴ χαμαιβύνας ἔγνω Ὀμηρος, αὐτοχέ-
 διοὶ ἕνεις εἶσι. Ἐ οὐ πῶ κατεσβυασμέ-
 νοι τ' βίον. Φασὶ ὅ μὴ δ' αὖ κατὰ σβυά-
 σααδς. τὸν γὰρ Δία χαίρειν σφίσι, ἵππ' ἄ-
 σπάζονται τὸ αὐτόθεν. ἱερεῖς γὰρ οὗτοι.
 Ἐ ὁ μὲν, τὸ ἐρέειν κῦρεος ὁ δὲ, τὸ κα-
 τὰ ξααδς. τῶ ὅ, πόπανα χεῖρ' ἀπὸ τῆν. τὸν
 δὲ, ἐς οὐλάς, κὴ καιῶ. ὁ ὅ, θυφ' π. ὁ δὲ οὐ
 ἄρῃσ' ἐτέρῳ δέειναι τὸ ἱεῖον. ἐνταῦθα
 δὲ, ἱερεῖα Δωδωνίδες, σὺ στυφνῶ τ' κὴ
 ἱερεῖ τῶ εἶδη. εἰοίκασι γὰρ θυμιαμάτων
 τὲ ἀναπνεῖν, κὴ σπονδῶν. Ἐ τὸ χωρίον ὅ
 αὐτὸ, θυφ' δες, ὡ παῖ, γέγραπται, Ἐ ὁ μ-
 φῆς μεσόν. χαλκῆ τε Ηχώ ἐν αὐτῶ τε-
 πῆνται, λῶ οἶμα ὀρεῖσ' ἵππ' ἀλλασαν
 πλὴν χεῖρα τῶ σῶματι, ἵππ' χαλκίον
 ἀνέκειτο τῶ Διὶ κτ' Δωδωνίω, ἠχοῦ
 ἐς πολὺ τῆς ἡμέρας, καὶ μέλει λά-
 βοιτό τις αὐτῶ, μὴ σιωπῶν.

ΩΡΑΙ.

Τὸ μὲν ἵππ' ταῖς Ὠραῖς εἶη τὰς ἔ ου-
 ρωοδ' πύλας, Ὀμήρω ἀφ' ὧν εἶδέ-
 ναι, καὶ ἔχ' εἰκὸς γὰρ ποῦ αὐτὸν ξυ-
 γνέαδς ταῖς Ὠραῖς, ὅτε τ' αἰθέρα ἔλα-
 χε. τουπὶ ὅ τ' σπουδαζόμενον ἕπὸ τῆς
 γραφῆς, κὴ ἄλλω ξυμβαλεῖν ῥάδιον.
 αἰ γὰρ δὴ Ὠραὶ αὐτοῖς εἶδον ἐς τ' γλῶ
 ἀφικόμεναι, ξυβάπασσαι τὰς χεῖρας,
 σὺ αὐτὸν οἶμα ἐλίθοισι. κὴ ἠ γῆ ἔφῃ
 οὔσα, βίφορεῖ αὐταῖς τὰ σὺ αὐτῶ πάν-
 τα. μὴ πατεῖτε πλὴν ὑάκινθον, ἢ τὰ ῥο-
 δα, καὶ ἔρῳ πρὸς τὰς ἡενας. ἕπὸ γὰρ
 τὸ πατεῖαδς, ἠδῶ φαίνετ' καὶ αὐτῶν ἠ
 τῶ Ὠρῶν, ἠδῶ πνεῖ. κὴ μὴ ἐμβαίνετε
 ἀπαλαῖς ταῖς δ' ῥέσας, οὐκ ἔρῳ πρὸς
 τὰς χημελοῖς σφῶν τὸ γὰρ παντεῖα αὐταῖς ἕπὸ τῶ Ὠρῶν, ποιήσ' ἀσαχῶ.

A rus illotis esse pedibus, humique
 cubare nouit, rudes quidam sunt,
 nulloque apparatu degunt: aiunt
 autem ne parare quidem posse: se-
 ipsis enim Iouem gaudere, quod ob-
 uia quæque amplectantur. Sacer-
 dotes enim hi: & hic quidem co-
 ronandi dominus: hic verò sup-
 plicandi. hunc placentas dispone-
 re oportet. huic molæ ac canistra
 sunt curæ: hic aliquid sacrificat: hic
 alij pellem victimæ detrahere non
 permittet. Sed hic sunt sacerdotes
 Dodonides, rigida ac sacra specie:
 nam suffitionibus, ac libaminibus
 exhalare videntur: & locus ipse o-
 doratus, ô puer, ac diuina voce
 plenus pictus est. æneaque in ipso
 Echo colitur, quam (ut puto) ori
 manum apponentem cernis: quan-
 doquidem ahenum Ioui in Dodo-
 ne dicatum erat, ad multum dici
 resonans, & donec id apprehende-
 ret quispiam minimè silens.

C

HORAÆ.

Quod Cœli quidem portæ Horis
 commissæ sint, Homerum omit-
 tamus scire, atque habere. Verifi-
 mile enim ipsum est Horas cōueni-
 se, cum ætherem sortitus est. Hoc
 verò quod summo picturæ studio ex-
 pressum est, alij quoque coniectu fa-
 cile: horæ enim corporea specie in
 terram profectæ, manus contingen-
 tes Annum volutant: & Tellus sapiēs
 D existēs bellè cum ipsis fert annua om-
 nia. Hiacynthū rosasve ne cōculcatis,
 non ad vernas dicā Horas: nam sua-
 uiora sunt, quæ tunc conculcantur:
 & ab ipsis Horis suauius quid spirat.
 & ne inscendite mollia arua, non
 ad hibernas dicam. Nam quod ab
 Horis conculcentur, spicam edent.

τὸ γὰρ παντεῖα αὐταῖς ἕπὸ τῶ Ὠρῶν, ποιήσ' ἀσαχῶ.

Flauæ autem hæ super spicarum comis ambulat, non vt tamen frangant, aut flectant, sed vsque adeò sunt leues, vt ne cum segete quidem cadant. gratum est nobis vires quòd autumnales capere fructus velint. amatis enim Horas quòd vos pulchras, & dulcis vini feraces reddant: hæc igitur picta agriculturam præferunt. Hæ autem Horæ admodum suaues, artisque mirandæ. Qualisnam est ipsarum cantus, qualis orbis vertigo, & quod post nullius terga esse videamur, cum omnes veluti saltitent. Sublatum autem brachium comæque demissæ libertas, feruensque præ cursu gena, & vna salientes oculi fabulari fortasse aliquid super pictore permittunt. Horis enim saltantibus occurrens ad artem, ab ipsis mihi esse compulsus videtur, Diis fortè significantibus pictoribus maximè conuenire, ne citra pulchritudinem, ac venustatem pingant.

A αἱ ξανδαὶ τῶν αὐτῶν, βαίνοισιν ἐπὶ τῆς
 τῶν ἀστέρων κόμης, οὐ μὲν ὡς κλάσαι,
 ἢ κάμψαι. ἀλλ' εἰσὶν ἕως τοῦ ἐλαφραίου,
 ὡς μηδὲ ἐπιμῦθεν τῶν ληϊῶν. χάριν ὑ-
 μῶν, ὡς ἀμπελοὶ, τὸ λαβέειν τῶν ὀπω-
 ρινῶν * ἐδέξαι. ἐρεῖτε γὰρ ποῦ τῶν Ὠρεῶν, ἴσ. ἐδύλιν.
 ὅτι ὑμᾶς ἐργάζονται καλᾶς, Ἐὐδυοί-
 νοις. ταυτὶ μὲν οὖν, οἷς γεωργίαι τῶν γε-
 φῆς· αὐτὰ δὲ αἱ Ὠραὶ, μάλα ἠδεῖαι,
 καὶ δαίμονες τέχνης. οἷς μὲν γὰρ αὐτῶν τὸ
 ἀδῆν, οἷα τῶν ἠδύνη τῶν κύκλις, Ἐ τὸ κατό-
 πιν ἡμᾶς μηδεμίαν φαίνεσθαι, ὑπὸ τῶν
 πᾶσας οἷς ὀρχεῖσθαι. βραχίων τῶν ἄνω, καὶ
 ἐλδιδερεῖα ἀφέτου κόμης, καὶ ὄφθαλμοὶ
 δερμὴ ὑπὸ τῶν δρόμων, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
 συγχωρόντες, τάχα πῖ καὶ μυθολογήσαι
 συγχωροῦσιν ὑπὲρ τῶν ζωγράφων. δοκεῖ
 γὰρ μοι χορδύσσαις ταῖς Ὠραῖς ἐντυ-
 χῶν, σφαιλῶν ὑπὸ αὐτῶν εἰς πλεῖν τέ-
 χνην, ἴσως ἀνιηθιμένων τῶν θεῶν ὅτι χεῖ-
 ρων ὥρα ζωγράφων.